

КРЕЙГ РЪСЕЛ БРАТЪТ ГРИМ

Част 2 от „Ян Фабел“

Превод от английски: Роза Григорова, 2008

chitanka.info

На Уенди

Признателност

Много се забавлявах, докато изпипвах тази мрачна заплетена история. Бих искал да благодаря на всички, които ми помагаша, и при това се забавлявах дори повече от мен.

Преди всичко и най-вече на жена ми Уенди, която беше възторжена почитателка на „Братът Грим“ от самото начало и чиято подкрепа и бележки по първия вариант ми помогнаха да направя от него по-добра книга. На моите деца Джонатан и Софи, на майка ми Хелън — любителка на трилъри, и на моята сестра Марион. Дължа специална благодарност на Бий Блек и Колин Блек, на Алис Еърд и Тони Бурке, и на Холгър и Лоте Унгър за тяхното приятелство, подкрепа и безценни съвети.

Безкрайно благодаря на моя агент Карол Блейк, чиято енергия, отговорност и ръководство допринесоха за международния успех на серията за Ян Фабел, както и на Оли Мънсън и Дейвид Еди от Литературната агенция на Блейк Фридман. Пол Сайди, моят редактор, винаги е бил голям привърженик на работата ми и аз му благодаря за времето, усилията и мислите, които посвети на тази книга.

Дължа най-дълбока благодарност на: първия главен комисар в хамбургската полиция Улрике Сведен за прочитането на първата редакция и поправянето на техническите неточности, както и за цялата информация, помощ и контакти, които ми предостави журналистката Аня Зийг, която прочете ръкописа ми, за да се увери, че правилно съм описал подробностите за източна Фризия, и направи още множество безценни коментари; д-р Аня Ловит, която също прочете и обсъди с мен първия вариант; Дирк Бранденбург и Бирте Хел, и двамата от хамбургския отдел убийства; Петер Баустиан от полицейския участък Давидваше и Роберт Голц от полицейското управление Хамбург; Удо Рьобел, бивш главен редактор на „Билд“, вече и той автор на криминални романи, за ентузиазма и подкрепата му; Мензо Хайл, главен редактор на „Хамбургер Абендблат“, за интереса към работата

ми и за това, че ми изпращаше по въздушна поща вестника всеки ден, за да ме държи напълно информиран за събитията в Хамбург.

Признателно благодаря на всичките си издатели в Обединеното кралство, Германия и по света, които имаха положителен принос за серията с Ян Фабел.

1.

9:30 ч., сряда, 17 март

плаж Елбstrand

Бланкенезе, Хамбург

Фабел леко погали бузата ѝ с опакованата си в ръкавица ръка. Глупав жест. Може би неподходящ, но му се струваше някак си необходим. Видя, че показалецът му трепери около овала на бузата ѝ. Почувства стягане и паника в гърдите си, когато осъзна колко силно тя му напомня за дъщеря му Габи. Едва се усмихна, напрегнато, насила, и усети, че устните му треперят, а мускулите на лицето му се изопват от усилието. Тя го гледаше с големите си очи. Немигащи лазурносини очи.

Паниката на Фабел се засили. Искаше му се да я прегърне и да ѝ каже, че всичко ще се оправи. Но не можеше. Пък и нищо нямаше да се оправи. Тя все още го приковаваше със своя немигащ, нетрепващ лазурен поглед.

Фабел усети присъствието на Мария Клее зад себе си. Дръпна ръката си и се изправи.

— На колко години е? — попита той, без да се обърне към Мария, като не откъсваше поглед от очите на момичето.

— Трудно е да се каже, на около петнадесет-шестнадесет. Още не знаем името ѝ.

Сутрешният ветрец гребна шепа фин пясък от плажа на Бланкенезе и го завъртя като питие, разбъркано в чаша. Няколко песъчинки попаднаха в очите на момичето, полепнаха върху бялото, но тя пак не мигна. Фабел разбра, че не може да гледа повече, и отмести очи. Бръкна дълбоко в джобовете на сакото си, обърна глава и се огледа, като просто търсеше нещо, което да измести от очите му образа на убитото момиче. И стигна чак до фара на Бланкенезе, целият на бели и червени ивици. Погледна Мария. Вторачи се в синьо-сивите ѝ очи, които не говореха много за нея. Понякога показваха хладина,

липса на емоция, освен ако не я познаваш добре. Фабел въздъхна, сякаш огромна болка търсеше изход навън.

— Понякога не знам дали все още мога да се занимавам с това, Мария.

— Знам какво ти е — каза тя, като погледна към момичето.

— Не... Сериозно говоря, Мария. Върша го толкова отдавна и понякога ми се струва, че вече ми е достатъчно... Боже мой, тя толкова прилича на Габи...

— Защо не оставиш този случай на мен? Поне засега. Ще се заема с разследването.

Фабел поклати глава. Трябваше да остане. Трябваше да огледа. Да понесе болката. Беше привлечен отново към момичето. Очите, косата, лицето му. Ще запомни всяка подробност. Това лице, прекалено младо, за да бъде мъртво, ще остане в гънките на паметта му заедно с другите лица — някои млади, някои стари, но всички мъртви — от годините на разследвани убийства. Не за пръв път Фабел изпита негодувание срещу неизбежно еднопосочните си отношения с тези хора. Знаеше, че през следващите седмици и месеци ще опознае това момиче — ще говори с родителите, братята и сестрите, с приятелите ѝ. Ще научи навичките ѝ, любимата ѝ музика, хобитата, които са я радвали. След това ще навлезе по-дълбоко. Ще измъква важни тайни от най-близките ѝ приятели; ще чете дневника, който е държала скрит от света. Ще споделя мислите ѝ, които е предпочела да не споделя. Ще прочете имената на момчетата, които тайно е надрасквала. Ще си изгради пълна картина на надеждите и мечтите, духа и личността на момичето, което е гледало с тези лазурни очи.

Фабел ще опознае това момиче толкова подробно, а тя не би могла да го познава. Той я среща, когато за нея напълно е угаснала възможността да опознава, когато и да било. Започва с нейната смърт. Работата на Фабел беше да познава мъртъвци.

И все пак тя го гледаше от пясъка. Дрехите ѝ бяха вехти. Не дрипи, но безцветни и износени. Торбест суичър със следи от рисунка отпред, избелели джинси. Дори и когато са били нови, дрехите са били евтини.

Тя лежеше на пясъка с подвити крака, ръцете ѝ свити върху скута ѝ. Сякаш беше коленичила на пясъка и се беше катурнала, замръзнала в тази поза. Но не беше умряла тук. Фабел беше сигурен. Това, в което

не беше сигурен, бе дали позата ѝ се дължеше на случайно наместване на крайниците или бе нарочно нагласена от този, който я бе оставил тук.

Приближаването на Браунер, шефа на криминалистите, го изтръгна от горчивите мисли. Браунер прескочи дъските, с които беше оградено предполагаемото местопрестъпление. Фабел мрачно му кимна за поздрав и попита:

— Какво имаме, Холгър?

— Почти нищо — отвърна Браунер невесело. — Пясъкът е сух и фин и вятърът лесно го разбърква. Той буквално издухва всякакви годни за доказателства следи. Мисля, че това не е първичното местопрестъпление. Ти как смяташ?

Фабел поклати глава. Браунер погледна към тялото на момичето, изражението му помръкна. Фабел знаеше, че и Браунер има дъщеря, и разпозна униинето на лицето му като отсянка на тъпата болка, която изпитваше и той. Следователят продължително въздъхна.

— Ще направим пълно разследване, преди да я предадем на Мьолер за аутопсия.

Фабел мълчаливо гледаше как облечените в бяло обработват мястото. Като древни египетски балсамьори, обвиващи мумия, обикаляха около тялото, като покриваха всеки квадратен сантиметър с лепенки, всяка от които беше номерирана и фотографирана, а после прехвърлена на полиетиленов лист.

След като мястото беше обработено, тялото на момичето беше вдигнато внимателно, прехвърлено и затворено с цип във винилов чувал, вдигнато на носилка и полуиздърпано, полупренесено през поддаващия пясък от двама служители на моргата. Фабел не откъсваше очи от чувала с трупа — тъмно петно на фона на бледия цвят на пясъка, скалите и униформите на хората от моргата — докато не изчезна от погледа му. След това се обърна и погледна назад към чистия жълтеникав пясък, към извисяващия се фар на Бланкенезе, нататък отвъд Елба към далечните зелени брегове на Високите земи, после обратно към зеления маникюр на терасите на Бланкенезе с техните елегантни скъпи вили.

Фабел си помисли, че никога не е виждал по-безлюден пейзаж.

2.

9:50 ч., сряда, 17 март

Болница Кранкенхаус Марияхилф

Хаймфелд, Хамбург

Старшата сестра го гледаше от приемната и усещаше как оловна тежест натиска сърцето ѝ. Той седеше на стола до леглото, без да усеща, че е наблюдаван, наведен напред, а ръката му лежеше върху сиво-белия сбръчкан релеф на челото на старицата. От време на време тази ръка леко и бавно поглаждаше бялата коса. През цялото време той говореше на ухото ѝ с бавен тих шепот, който само старата жена можеше да чуе. Старшата сестра усети, че една от подчинените ѝ стои зад нея. Втората сестра също се усмихна с горчиво съчувствие, когато видя един син на средна възраст и старата му майка, обгърнати в своя собствена затворена вселена. Старшата посочи сцената с леко мръдване на брадичката си.

— Не пропуска нито ден... — Тя се усмихна невесело. — Да ти кажа, никой от моите няма да си помръдне задника заради мен, когато остарея като нея.

Другата сестра се засмя разбиращо. Двете жени постояха тихо още малко, всяка потънала в личните си потискащи, ужасяващи мисли за собственото си далечно бъдеще.

— Дали чува нещо от това, което ѝ говори? — попита другата сестра след малко.

— Няма причина да не чува. Ударът само я парализира и ѝ отне способността да говори, но доколкото знаем, умствените ѝ способности още са наред.

— Господи... По-скоро бих умряла. Представи си да си в плен на собственото си тяло.

— Поне си има него — каза Старшата. — Той донася всеки ден по една от онези книги, чете ѝ и после цял час седи до нея, поглажда косата ѝ и тихо ѝ говори. Тя има поне това.

Другата сестра кимна и въздъхна продължително и тъжно.

Вътре в стаята старицата и синът ѝ бяха безучастни към факта, че ги наблюдават. Тя лежеше по гръб неподвижно, неспособна да помръдне, с леко аристократичен профил — високо вдигната вежда и орлов нос — и затрудняваше своя син, който трябваше да седи прегърбен към леглото ѝ на страничния стол. От време на време струйка слюнка се процеждаше от ъгъла на тънките ѝ устни и грижливият син я попиваше със сгъната носна кърпичка. Той за пореден път приглади косата ѝ назад от веждите и се наведе ниско напред, като говореше тихо, меко, спокойно и отместваше сребърните кичури от слепоочието ѝ.

— Днес пак говорих с доктора, майко. Той ми каза, че състоянието ти е стабилизирано. Това е хубаво, нали, мамче? — Не почака за отговор, знаеше, че тя не може да му го даде. — Във всеки случай докторът каза, че след главния удар си получила още серия „накъсани“, както се изрази — чести, слаби, които са направили белята. Каза също и че те вече са преодолени и няма да се влошиш, ако осигуря продължаване на лечението. — Той замълча и бавно въздъхна. — Това означава, че ще мога да се грижа за теб вкъщи. Докторът отначало не хареса много тази идея. Но ти не обичаш чужди хора да се грижат за теб, нали, мамче? Казах това на доктора. Казах му, че ще се чувстваш много по-добре навън с мен, със сина си, вкъщи. Казах му, че ще мога да уредя да се грижат за теб, когато съм на работа, а през останалото време... е, през останалото време аз ще се грижа за теб, нали? Казах му, че сестрата ще може да ни посещава в уютния малък апартамент, който купих. Докторът отвърна, че ще мога да те взема вкъщи към края на месеца. Не е ли страхотно?

Той почака идеята да попие. Изучаваше избледнелите сиви очи, които бавно се движеха на неподвижната глава. Ако изобщо имаше някаква емоция зад тези очи, тя не можеше да пробие, за да бъде разчетена. Той се приближи още повече, като нетърпеливо придърпа съвсем до леглото стола, който изскърца по излъскания под на болницата.

— Разбира се, ние знаем, че няма да е точно както казах на доктора, нали? — Тонът остана тих и успокояващ. — Но пък не можеш да му кажеш за другия дом... за нашия дом. Или че всъщност ще те оставя да лежиш в собствените си лайна, докато пукнеш, нали? Или че ще прекарам часове в изучаване на способността да изпитваш болка,

доколкото ти е останала. Не, не, това не би свършило работа. — Той се изкиска тихо, по детски. — Не мисля, че докторът би се съгласил да те отведе, ако знаеше това, нали? Не се тревожи. Няма да му го кажа, ако ти не го сториш... Но ти, разбира се, не можеш, нали? Виждаш ли, майко, Бог се измайтапи и те прикова. Това е знак. Знак за мен.

Главата на старата жена остана неподвижна, но сълза се процеди от ъгъла на окото ѝ и намери бръчката на слепоочието ѝ. Той понижи гласа си още повече и му придаде съзаклятническа интонация.

— Ние с теб ще бъдем заедно. Сами. И ще можем да си говорим за някогашните дни. За старото време в голямата ни стара къща. За времето, когато бях дете. Когато бях слаб, а ти силна. — Гласът му вече беше съскане. Змия, която дишаше в ухото на старицата.

— Направих го отново, мамче. Още веднъж. Точно както преди три години. Но този път, понеже Господ те заклеци в затвора на собственото ти грозно тяло, не можеш да попречиш. Вече не можеш да ме спреш, и аз ще продължа да го правя отново и отново. Това ще бъде нашата малка тайна. Ти ще присъстваш до края, майко, обещавам ти. Но това е само началото...

Отвън, в коридора, двете сестри, които изобщо не предполагаха какво всъщност става между майката и сина, се отдалечиха от болничната стая с трогателната картина на разпадащ се живот и неотклонна синовна привързаност и се върнаха към ежедневието на дежурствата, графициите и разпределението на лекарствата.

3.

16:30 ч., сряда, 17 март

Полицейското управление в Хамбург

Свежият ведър хлад на сутринта идваше с влажно сивкаво небе, което лениво си пробиваше път откъм Северно море. Слаб дъждец на капваше стъклата на прозорците в офиса на Фабел и от изгледа към градския парк Винтерхудер сякаш бяха изсмукани всякакъв живот и цвят.

Двама души седяха пред бюрото му; Мария и набит суров наглед мъж в средата на петдесетте си години, чийто скалп блестеше през черно-сива остра растителност.

Криминалният главен комисар Вернер беше работил с Фабел най-дълго от всички останали в екипа. По-младши по ранг, но по-стар по години, Вернер не беше точно колега на Фабел; той беше негов приятел, а често и негов наставник. По ранг той беше равен на Мария Клее и те двамата представляваха непосредствената подкрепа на Фабел в екипа. Вернер обаче беше втори след Фабел. Той имаше много по-голяма практика като полицейски офицер от Мария, макар че тя беше сред първенците в университета, където следваше право, а после беше учила в двете полицейски школи. Въпреки грубоватия вид и масивната му фигура подходът на Вернер към полицейската работа беше характерен с методична изпипаност и внимание към подробностите. Той беше много точен и често озаптяваше своя шеф, ако отиваше твърде далеч по своите „интуитивни“ пътища. Винаги беше гледал на себе си като на партньор на Фабел и едва след много време и драматични събития свикна да работи с Мария.

Но това даде резултати. Фабел ги беше включил в екипа поради техните различия като представители на различни поколения полицейски офицери и понеже обединяваха и противопоставяха опит и експертни познания, теория и практика. Но това, което всъщност ги сплотяваше като екип, беше общото за двамата: пълно и безкомпромисно обвързване с работата в отдел Убийства.

Това беше обикновеното предварително обсъждане. Убийствата са два вида: когато има преследване по горещи следи, в случай че труп е намерен скоро след смъртта и има силна и ясна посока за търсене на доказателства. Или където следите са изстинали, убиецът вече се е отдалечил по време, място и наличие на годни доказателства от местопрестъплението, като е оставил на полицията само оскъдни парченца за сглобяване. Това е процес, който изисква време и усилия. Убийството на момичето на плажа беше от втория тип: мъгляво, неясно. Разследването щеше да им струва много време и мъчителни усилия.

Те бяха огледали оскъдните налични факти и бяха си определили време за следващи срещи, за да проучат очакваните доказателства и доклада от аутопсията. Самият труп ще бъде отправна точка. Вече не личност, а физическа информация за времето, начина и мястото на убийството. На молекулярно ниво ДНК и други данни, извлечени от него, ще дадат начало на процеса на идентифициране. Главната част на срещата беше посветена на разпределяне на силите по различните посоки на разследването. Първата от тях беше да се привлекат почти всички към работата по идентифициране на мъртвото момиче. Фабел беше непоколебимо решен да разкрие нейната самоличност, но това беше моментът, който го ужасяваше най-силно: когато трупа става човек и номерът на случая се превърне в име.

След срещата той помоли Мария да остане още малко. Вернер кимна разбиращо към шефа си и с това още повече успя да подчертае неудобството на ситуацията. И така Мария Клее, облечена в скъпа черна блуза и сив панталон, с кръстосани крака и дълги пръсти, склучени около коляното, седеше безучастно и донякъде официално, като очакваше началникът ѝ да заговори. Както винаги позата ѝ изразяваше сдържаност, затвореност, контрол, синьо-сивите ѝ очи оставаха безучастни под въпросителните дъги на веждите. Всичко в Мария излъчваше увереност, самоконтрол и авторитет. Но сега между нея и Фабел имаше нещо, което създаваше неудобство. Тя се беше върнала на работа вече от месец, но това беше първият голям случай след завръщането ѝ и Фабел искаше да си кажат това, което беше останало неизказано.

Обстоятелствата бяха тласнали Фабел и Мария към уникална интимност, по-близка дори от това да бяха спали заедно. Преди девет

месеца те бяха прекарвали няколко минути сами, под звездно небе в запустели ниви във Високите земи на южния бряг на Елба, диханието им се беше смесило, самоуверената Мария се беше превърнала в малко момиченце поради своя много истински и напълно основателен страх, че е близо до смъртта. Фабел беше обгърнал главата ѝ и не сваляше очи от нея, говореше успокоително през цялото време, не ѝ позволяваше да потъне в сън, от който нямаше да се събуди, не ѝ позволяваше да отмести поглед от неговия и да го плъзне надолу към ножа с дебело острие, който стърчеше под гръдния ѝ кош. Това беше най-лошата нощ в кариерата на Фабел. Бяха стеснили кръга около един от най-опасните психопати, с които си беше имал работа: чудовище, извършило серия особено зловещи ритуални убийства. При преследването бяха убити двама полицаи — един от екипа на Фабел, млад блестящ офицер на име Паул Линдеман, и един униформен от местното полицейско управление със завършена полицейска школа. Последният офицер, на когото бягащият психопат се бе натъкнал, беше Мария. Вместо да я убие, беше я оставил с потенциално смъртоносна рана, като знаеше, че Фабел ще трябва да избира между преследването му и спасяването на живота ѝ. Фабел беше направил единствения възможен за него избор.

Сега и двамата носеха белези от различен вид. Фабел никога преди не беше губил офицер при изпълнение на задача, а онази нощ беше загубил двама и проклинаше над трети. Мария беше загубила много кръв и едва не умря на операционната маса. Последваха две напрегнати седмици на интензивни грижи, през които тя се намираще в несигурната ничия земя между съзнанието и безсъзнанието, между живота и смъртта, после седем месеца на бавно завръщане към пълно здраве и сили. Фабел знаеше, че Мария е прекарала последните два месеца във фитнес залата, като възстановяваше не само физическата си сила, а и нещо от желязната решителност, която я характеризираше като способен, непоколебим полицейски офицер. Сега седеше пред него, същата предишна Мария със своя немигащ поглед и ръце, заключени пред коляното. Но когато Фабел вникна в езика на силното ѝ тяло, откри, че тя все още гледа отвъд него към онази нощ, когато беше държал изстиващата ѝ ръка и се беше вслушвал в слабото ѝ дишане, докато го молеше с тих детски глас да не я оставя да умре. Беше нещо, покрай което трябваше да намерят своя път.

— Знаеш за какво искам да говоря с теб, нали, Мария?

— Не, шефе... За този случай ли е? — Но сериозният синьо-сив поглед трепна и тя разигра изчистване на невидима прашинка от безупречния си панталон.

— Мисля, че знаеш, Мария. Трябва да знам дали си готова за пълноценна работа по един случай.

Тя понечи да възрази, но Фабел я спря с жест.

— Виж какво, ще говоря направо. Много лесно мога да ти назнача дежурства по периферията на всяко ново разследване, докато не се убедя, че си готова. Но не действам така. Знаеш това. — Фабел се наведе напред, опрял лакти на бюрото си. — Прекалено много те ценя като служител, за да покажа такова неуважение към теб, но и за да подложя на опасност твоето продължително благополучие — както и ползата от теб в този екип — като те тласна към предната линия на разследване, за което не си готова.

— Готова съм. — Стоманен лед изпука в гласа на Мария. — Справих се с всичко, с което трябваше да се справя. Нямах да се върна на работа, ако смятах, че ще навредя на ефективността на екипа.

— По дяволите, Мария, не те предизвиквам! Не се съмнявам в способностите ти... — Фабел срещна погледа ѝ със същата откровеност. — Почти те загубих в онази нощ. Загубих Паул и почти загубих теб. Измавих теб, измавих екипа. Просто е задължително да се уверя, че си добре.

Ледът в изражението на очите на Мария започна да се топи.

— Грешката не беше твоя, шефе. Първоначално смятах, че е моя. Че не реагирах достатъчно бързо, достатъчно правилно. Но той беше нещо, с което никога не бяхме се срещали. Беше уникален злодей. Знаем, че е във висша степен невероятно някога да срещна някого или нещо като него.

— Ами какво ще кажеш за факта, че все още е наблизо и на свобода? — попита Фабел и веднага съжали за това. Тази мисъл му беше причинила не една безсънна нощ.

— Той вече е много далече от Хамбург — каза Мария. — Може би много далече от Германия и дори от Европа. Но ако не е и ако трябва отново да тръгнем по следите му, ще съм готова.

Фабел знаеше, че е убедена в това, което казва. Той самият не беше сигурен дали е готов да се изправи пред убиеца Кървавия орел

отново. Сега или когато и да било. Но запази тази мисъл за себе си.

— Не е грях да се поразчисти миналото, Мария.

На лицето ѝ се появи усмивка, каквато не беше виждал никога преди. Това беше пръв сигнал, че нещо наистина се беше променило у нея.

— Добре съм, Ян. Давам ти думата си. — Тя за пръв път го нарече с малкото му име в офиса. А за пръв път въобще го беше използвала, когато лежеше между живота и смъртта във високата трева на полето във Високите земи.

Фабел се усмихна.

— Хубаво е, че се върна, Мария.

В този момент Ана Волф почука на вратата и влезе, без да чуе отговор.

— Съжалявам, че нахълтвам, но току-що се обадиха дознателите по телефона. Трябва незабавно да видим нещо.

Холгър Браунер не приличаше на учен или поне малко на теоретик. Беше просто мъж със среден ръст, с пясъчноруса коса и грубоват вид на човек, прекарващ много време на открито. Фабел знаеше, че Холгър е бил спортист на млади години, което обясняваше могъщата набита фигура. Фабел работеше с шефа на екипа от криминалисти от десетина години и взаимното им професионално уважение беше преминало в истинско приятелство. Браунер беше назначен от отдела на местната криминална полиция, който отговаряше за всички видове съдебни разследвания. Той прекарваше голяма част от времето си в работа за Института по съдебна медицина, но имаше също и офис при лабораториите по криминалистика в управлението. Когато Фабел влезе в офиса на Браунер, той беше наведен над лупата си и изучаваше нещо под комбинирана светлина и увеличително стъкло, което се люлееше над завързана ръка. Вдигна очи, но не поздрави Фабел с обичайната си широка усмивка. Вместо това го повика да се приближи.

— Нашият убиец общува с нас — каза мрачно той, подаде на Фабел чифт хирургически ръкавици и отстъпи назад, за да му даде възможност да погледне обекта върху масата.

Върху малка пластмасова плочка имаше правоъгълно парче жълта хартия около десет на пет сантиметра. Браунер беше сложил върху него прозрачен лист от перспекс, за да го предпази от замърсяване. Почеркът, с червено мастило, беше стегнат, правилен, грижлив и много дребен.

— Намерихме това в юмука на момичето. Смятам, че е сложено в ръката ѝ и пръстите са затворени над него скоро след смъртта, но преди да настъпи вцепеняване.

Макар че написаното беше дребно, то се четеше и с просто око, но Фабел го разгледа през осветения увеличител на Браунер. Написаното беше повече от думи върху хартия: всеки мъничък червен ред се превърна в широка лента, пресичаща структурата на жълт пейзаж. Той отмести увеличителя и прочете бележката.

„Вече съм намерена. Името ми е Паула Елерс. Живея в Бушбергер Вег, Харкшайде, Нордерщед. Досега бях в подземния свят и вече е време да се върна вкъщи.“

Фабел се изправи.

— Кога намерихте това?

— Взехме тялото тази сутрин от Бутенфелд, за да го предадем на доктор Мьолер за аутопсия. — Бутенфелд беше името на пътя в Епендорф, където се намираше институтът, и за полицаите беше станал съкратено название на моргата. — При рутинното предаутопсионно изследване на трупа намерихме това, стиснато в ръката ѝ. Както знаеш, слагаме отделни пликчета около ръцете и стъпалата, за да не допуснем загуба на важни улики при пренасянето. Но тази бележка беше останала залепена към дланта на ръката дори след като вкочаняването беше преминало.

Фабел отново прочете бележката. Усети бавно, неопределено гадене в стомаха. Паула. Тя вече имаше име. Лазурните очи, които бяха вторачени в него, са принадлежали на Паула. Той извади бележник от джоба си и записа името и адреса. Нямахше никакво съмнение, че тази бележка беше написал убиецът, а не жертвата. Ако я е принудил да стори това, невъзможно беше тя да може да се овладее толкова, че да пише с такава изящна прецизност. Той отново се обърна към Браунер.

— „Бях в подземния свят“... Означава ли това, че е била погребана някъде, преди да я изровят, пренесат и стоварят на плажа при Бланкенезе?

— Мислих по това, когато прочетох бележката... Не съм сигурен, че това тяло не е било заровено преди това. Във всеки случай от следсмъртното посиняване и отслабване на вкочаняването грубата ми преценка е, че е била мъртва само от около един ден. Може би това означава, че е била държана в килия или нещо подобно преди смъртта. Проверяваме дрехите ѝ за всяка прашинка или други замърсители, които могат да дадат представа за средата, в която е била през последните двадесет и четири часа.

— Възможно е — каза Фабел. — Намерихте ли още нещо?

— Не. — Браунер вдигна папка от бюрото си и я прегледа. — Разбира се, доктор Мьолер ще предостави пълни подробности, но първоначалните ни находки са, че плажът не е истинското местопрестъпление, че жертвата е убита някъде другаде и е пренесена и стоварена на плажа по-късно.

— Не, Холгър... — Фабел прекара отново картината от плажа през съзнанието си. — Не стоварена. Нагласена. Това ме човърка от сутринта. Тя изглеждаше сякаш си почива. Или чака. Не беше случайно захвърляне на трупа. Беше някакво послание... Но просто не знам какво иска да каже.

Браунер се замисли над думите му.

— Допускам — каза той накрая. — Но трябва да призная, че не виждам нещата точно по същия начин. Съгласен съм, че е проявена грижливост за позата, но не мисля, че е преднамерена. Може би убиецът е изпитвал някакви угризения заради извършеното. Или е толкова луд, че не е могъл напълно да прецени, че тя е мъртва.

Фабел се усмихна.

— Може и да си прав. И така, извинявай, ти казваше...

Браунер се върна към папката.

— Няма още много за казване. Дрехите на момичето не са качествени и са съвсем вехти. Нещо повече, не бяха чисти... Бих казал, че е носила същите дрехи и бельо най-малко три-четири дни преди смъртта си.

— Изнасилена ли е?

— Абе нали знаеш, че Мьолер ще ме изкорми, ако предварително обсъждам неговите находки, пък и, честно казано, само той може да ти даде категоричен отговор за това. Но не е... Не видях никакви следи от каквато и да било сексуална травма по трупата. Фактически не видях никакви доказателства за насилие, освен следите от въже около врата. И по дрехите ѝ нямаше никакви следи.

— Благодаря, Холгър — каза Фабел. — Смятам, че ще погледнеш типа хартия и мастило, използвани за бележката?

— Да. Вече я сканирах за воден знак. Нищо. Ще мога да ти дам теглото, от какъв тип е и прочее, но ще отнеме време да се открие точният производител. — Браунер пое въздух сякаш през зъби. — Имам странното усещане, че това е най-обикновена хартия от масовия пазар, което значи, че ще бъде трудно да се проследи до отделна партида.

— Означава също и че нашият приятел внимателно е обмислил това и си покрива следите — въздъхна Фабел. После потупа Браунер по рамото. — Виж какво можеш да направиш, Холгър, а аз ще се заловя с бележката... Можеш ли да уредиш да се изпратят няколко фотокопия в отдел Убийства? Идеално увеличени до три пъти от оригиналния размер?

— Няма проблем, Ян.

— А аз ще имам грижата да ти изпратя копие от доклада, който ще получа от Мьолер. — Фабел знаеше, че оскърбителните маниери на доктора дразнеха Браунер дори още по-силно, отколкото него самия. — Просто в случай че от него се процежда нещо, което според теб има значение...

Когато се върна в отдела, Фабел се отби в кабинета на Ана Волф. Подаде ѝ името и адреса, написани на бележката, която убиецът беше напъхал в ръката на момичето. Усмивката на Ана се изпари, когато прочете написаното.

— Това е убитото момиче?

— Това е, което искам да откриеш — каза Фабел мрачно. — Убиецът е оставил бележка в ръката на жертвата. Тя гласи, че това е самоличността на момичето.

— Веднага ще се заема, шефе.

Фабел влезе в кабинета си и затвори вратата. Седна зад бюрото и погледна през остъклената преграда, която го отделяше от общия офис на отдел Убийства. Той така и не се установи изцяло в новото Управление на полицията. Категорично предпочиташе старото Главно управление надолу на Байм Щрохаузе близо до Берлинското възвишение. Но много неща се бяха променили в полицията на Хамбург. И повечето промени не допадаха на Фабел. Сега те бяха в чисто ново здание, което се простираше като пететажна звезда около централно преддверие. Нещата не бяха се развили така гладко, както беше планирано. Първоначално преддверието обграждаше езерце, в което се завъдиха облаци комари. Когато на свой ред управлението бе нападнато от паяци, които процъфтяваха покрай изобилната плячка около езерцето, беше решено да го запълнят с чакъл. Имаше и други промени: униформите на Полицейската школа при хамбургската полиция бяха променени — вместо в каки и зелено, какъвто беше стандартът за полицейските сили в цяла Германия, сега бяха в синьо и бяло. Но промяната, която затрудняваше Фабел най-много, беше военизирането на някои части от хамбургската полиция, например звената на СБР (Сили за бързо реагиране), което както го уверяваха началниците му, беше необходимо зло. Самият Фабел беше се обръщал към СБР за подкрепа, особено след като загуби член на собствения си екип, но имаше сериозни резерви към отношението на някои висши офицери от тези звена.

Фабел гледаше през междинната преграда. Това беше екипът, който трябваше да залови убиеца на Паула. Тези хора щяха да поемат в различни направления, за да изпълнят определените им задачи, докато накрая ги сглобят и разрешат случая. На Фабел се падаше да поддържа общия поглед, да вижда зад детайлите. Неговата преценка при подреждането на различните елементи на разследването ще определи дали са открили убиеца на Паула или не. Беше отговорност, над която избягваше да се замисля, защото тогава тя му се струваше почти непоносима. Точно в такива моменти се питаше дали е направил правилния избор. Толкова ли лошо щеше да бъде, ако беше се спрял на преподавателска кариера в някой провинциален университет? Или на преподаване на английски или история? Може би ако беше го направил, бракът му с Ренате щеше да оцелее. Може би щеше да си спи по цяла нощ, без да сънува мъртъвци.

Ана Волф почука на вратата и влезе. Хубавичкото ѝ лице с тъмни очи и прекалено червени устни беше помрачено от униние. Тя кимна сериозно на неизречения въпрос на Фабел.

— Да. Паула Елерс е изчезнала по пътя си към дома след училище. Разрових базата данни и после говорих с дирекцията на полицията в Нордерщед. И възрастта ѝ съвпада. Но има нещо, което не пасва.

— Какво?

— Както казах, възрастта ѝ съвпада с мъртвото момиче... сега. Но Паула Елерс е изчезнала преди три години, когато била на тринадесет.

4.

19:50 ч., сряда, 17 март

Нордерщед, северен Хамбург

Обикновено с кола се стигаше от управлението до Нордерщед само за половин час, но Фабел и Ана Волф спряха по пътя да хапнат нещо. Кафене „Растхоф“ беше почти празно, ако не се броят двама шофьори, които явно бяха от камиона и огромната платформа, паркирани отвън. Те седяха заедно на една маса, като мълчаливо и навъсено прояждаха пътеки през планините храна. Фабел ги наблюдаваше лениво. И двамата имаха провиснали кореми, характерни за една апатична средна възраст. Но както погледът му се хлъзгаше по тях, той забеляза, че единият със сигурност беше около трийсетгодишен. В такова пропиляване на младостта имаше нещо, което потискаше Фабел. Той си помисли какво очакваше него и Ана: не само пропилены, а откраднати живот и младост и едно семейство, което ще е разбито и лишено от цялост. От всичко, с което беше се налагало да се сблъсква в работата си, най-много го засягаше домът на убитите. Особено ако липсващият беше дете. Такова семейство винаги създаваше чувство за непълнота, за несигурност. Много често във въздуха висеше очакване — очакване да се върне вкъщи съпругът, съпругата, синът или дъщерята. Или някой да прекрати очакването, като им каже, че изчезналият вече е мъртъв. Някой като Фабел.

Седнаха на маса в най-далечния от шофьорите ъгъл, където разговорът им не можеше да бъде чул. Ана си поръча хот-дог с братвурст и кафе. Фабел поиска сандвич и кафе. Когато седнаха, Ана сложи на масата папката, която беше взела от колата, и я обърна така, че Фабел да може да чете написаното.

„Паула Елерс. Била е на тринадесет години, когато е изчезнала — всъщност е изчезнала в деня след тринадесетия си рожден ден — което значи, че сега е на

шестнадесет. Както пише в бележката, живяла е на пътя за Бушбергер, в района Харкшайде на Нордерщед. Това е само на десет минути от училището, където е учела, и според доклада на нордерщедската криминална полиция е изчезнала в някой момент от това десетминутно ходене пеша.“

Фабел рязко разгърна папката. Лицето, което му се усмихваше от снимката, беше на весело момиченце с лунички. Дете. Фабел се намръщи. Спомни си тялото на плажа, безучастно втораченото в него лице от студения пясък и мислено сравни двете Паули. Имаха обща конструкция на лицето, но очите изглеждаха различно. Може ли само това да е разликата между физиологията на детето и почти жената на шестнадесет години? Имаше ли изменения, изписани по лицето от три години Бог знае какви изпитания? Очите. Беше се взирал толкова дълго в очите на убитото момиче, докато то лежеше мъртво, но като живо на плажа в Бланкенезе. Именно очите тревожеха Фабел.

Ана почука по папката с пръста на едната си ръка, като с другата прикриваше устата си, за да предпази документите от падащи трохи.

— Полицията в Нордерщед е направила всичко необходимо, дори са извършили възстановка на връщането ѝ към къщи. Когато и след месец не я открили, определили на случая двоен статус на липсващо лице и възможно убийство.

Фабел прелисти останалото в папката. Браунер беше изпратил половин дузина увеличени копия на бележката, едното вече беше прикрепено към дъската за документи по разследването в главния офис на отдела, другото лежеше пред Фабел.

— След година възобновили случая — продължи Ана. — Спирали и разпитвали всеки минаващ пеша или с кола през района в деня на годишнината от изчезването на Паула. И отново, въпреки очакванията им, нищо. Разследването е извършвано от криминален комисар Клат от нордерщедската криминална полиция. Позвъних му днес следобед. Той в общи линии е на наше разположение, дори даде домашния си адрес, ако искаме да говорим с него, след като посетим семейство Елерс. Според Клат няма никакви следи, въпреки че се вгледал много подробно в един от учителите на Паула.

Ана обърна папката така, че и тя да може да чете, и прелисти страниците на доклада, които нордерщедската полиция беше изпратила в управлението.

— Да... Някой си господин Фендрих. Клат признава, че не е открил нищо срещу него, но имал смътно усещане за отношенията между Фендрих и Паула.

Фабел се взираше в луничавото лице на снимката.

— Но тя е била само на тринадесет години...

Ана изобрази на лицето си „ти трябва по-добре да знаеш тези неща“. Фабел въздъхна; думите му бяха наивни, дори глупави. След над десетгодишно ръководене на бригада по убийства малко от това, което хората бяха способни да извършат, би могло да го изненада, още по-малко пък учител-педофил.

— Но Клат не успял да намери нищо конкретно, което да обоснове подозренията му? — попита Фабел.

Ана беше поела нова хапка и поклати глава.

— Разпитвал го е много пъти — каза тя с пълна уста, като отново прикри с пръсти устните си. — Но Фендрих започнал да вдига шум за безпричинно преследване. Клат трябвало да се оттегли веднага. В интерес на истината, при липсата на каквито и да било основания за обвиняване на Фендрих, оставам с впечатление, че това доста прилича на хващане за сламка.

Фабел погледна навън през витрината към осветения удвоен образ на паркинга и собственото си неясно отразено лице. Мерцедес спря и двойка на около тридесет години слезе от него. Мъжът отвори задната врата и момиче на около десет години излезе и веднага хвана ръката на баща си. Беше инстинктивно и привично движение, вътрешно очакване, че едно дете трябва да бъде защитавано. Фабел отново се обърна към Ана.

— Не съм убеден, че е същото момиче.

— Какво?

— Не казвам, че не е. Просто не съм сигурен. Има различия. Особено в очите.

Ана се облегна назад и сви устни.

— Тогава има ужасно много съвпадения, шефе. Ако не е Паула Елерс, тогава ще е някоя, която дяволски прилича на нея. И при това държи бележка с нейното име и адрес в ръката си. Както казах, ужасно

много съвпадения. А ако има нещо, в което се научих да не вярвам, това са съвпаденията.

— Знам. Но просто има нещо, което не пасва.

Шосе В433 върви право през Нордерщед на север през Шлезвиг-Холщайн към Дания. Харкшайде се намира на север от центъра на града и пътят за Бушбергер е надясно от В433. Когато приближиха до завоя, Фабел забеляза, че училището на Паула, е било по-нататък на главното шосе, напред и отляво. Паула е трябвало да пресича този натоварен път, за да си отиде вкъщи, и е могла да върви отстрани известно време преди да пресече. Там вероятно са я отвлекли. От едната или от другата страна, по-вероятно откъм платното от Хамбург.

Беше както Фабел бе очаквал. Жилището на семейство Елерс беше слабо осветено. Нещо средно между очакване и ужас. Самата къща беше възможно най-обикновена — едноетажно бунгало със стръмен покрив от червени керемиди. Типът жилище, който се среща от Холандия до брега на Балтийско море, от Хамбург до северния край на датския Ютланд. Безупречна, добре поддържана, но без въображение градина обграждаше къщата.

Госпожа Елерс беше на четиридесет и две — три години. Косата ѝ явно е била руса като тази на дъщеря ѝ, но от годините сякаш беше леко помръкнала. Имаше бледия северен вид на жена от района на Шлезвиг-Холщайн — стройните хора от германския север: светлосини очи и преждевременно състарена от слънцето кожа. Съпругът ѝ изглеждаше сериозен мъж, Фабел го определи като петдесетинагодишен. Беше висок и малко прекалено мършав. Очите му бяха по-тъмно сини и повече се открояваха на фона на бледата кожа. В момента на запознаването Фабел съпостави лицата пред себе си с тези в паметта си — момичето на снимката от папката и онова на пясъка. Отново нещо задраци в мозъка му — някаква едва доловима несъвместимост.

— Намерихте ли нашето момиченце? — Фрау Елерс се вглеждаше в лицето на Фабел с нетърпение и настойчивост, които бяха почти непоносими.

— Не знам, госпожо Елерс. Възможно е. Но трябва вие или господин Елерс да потвърдите това след разпознаване на трупа.

— Значи има вероятност да не е Паула? — Имаше оттенък на предизвикателство в тона на господин Елерс.

Фабел улови погледа на Ана.

— Предполагам, господин Елерс, но има всякакви признаци, че това може и да е дъщеря ви. Жертвата е по-висока от Паула, когато тя е изчезнала, но ръстът ѝ е съвсем в границите на очакваното за последните три години. И има известни доказателства, които изглеждат свързват с този адрес. — Фабел не искаше да им каже, че убиецът е сложил етикет на жертвата си.

— Как е умряла? — попита фрау Елерс.

— Мисля, че не бива да говорим по въпроса, докато не се уверим, че това наистина е Паула — каза Фабел. Отчаянието по лицето на госпожа Елерс се засилваше. Долната ѝ устна трепереше. Фабел отстъпи. — Жертвата е била удушена.

Тялото на госпожа Елерс се разтърси от мълчаливи ридания. Ана пристъпи напред и обгърна с ръка раменете ѝ, но госпожа Елерс се дръпна назад. Настъпи неловка тишина. Фабел зашари с очи по стаята. На стената имаше голяма снимка в рамка. Явно беше направена с обикновен фотоапарат и беше увеличена повече от допустимото. Структурата ѝ беше зърнеста и момичето в центъра на снимката се виждаше оттам със зачервени клепачи. Беше Паула Елерс. Тя се усмихваше на фотоапарата иззад голяма торта за рожден ден, украсена с цифрата тринадесет. По гърба на Фабел пробягаха студени тръпки, когато разбра, че тя го гледа от деня, преди да я изтръгнат от семейството ѝ.

— Кога можем да я видим? — попита господин Елерс.

— Уредихме местната полиция да ви вземе тази вечер, ако нямате нищо против — отговори Ана. — Ще се срещнем там. Кола ще ви вземе в девет и трийсет вечерта. Знам, че е късно...

Господин Елерс я прекъсна.

— Няма значение. Ще чакаме.

По пътя към колата Фабел усети напрежение в движенията на Ана. А тя мълчеше.

— Добре ли си? — попита той.

— Не съвсем. — Тя погледна назад към малката къща с грижливо гледана градина и червен покрив. — Трудно беше. Не знам как са издържали това толкова дълго. Толкова чакане... Толкова надежда... Те са разчитали на нас да намерим малкото им момиче и когато направихме това, не можем да им го доведем живо.

Фабел отговори чак когато вече седяха в колата.

— Боя се, че точно така става. Щастливият край настъпва на кино, не в истинския живот.

— Но изглеждаше сякаш ни мразят.

— Мразят ни — каза Фабел примирено. — Но кой може да ги упрекне? Както казваш, предполага се, че трябваше да им я върнем жива, а не да им кажем, че сме намерили трупа ѝ захвърлен някъде си. Те са разчитали на нас да им осигурим щастлив край. — Фабел запали мотора. — Все пак нека останем съсредоточени върху случая. Време е да извикаме криминалния комисар Клат.

Нордерщед е официално раздвоен. Той е част от Голям Хамбург, телефонните му номера започват със същите начални цифри — 040 — и когато Фабел и Ана караха през Фулсбютел и Лангенхорн към Нордерщед, имаха чувството, че се движат през столичния град. И все пак полицията на Хамбург тук нямаше юрисдикция. В Нордерщед действаше полицията на провинция Шлезвиг-Холщайн. Обаче поради тясното им съседство и постоянното преплитане на случаите тукашните полицаи имаха по-тесен контакт с полицията на Хамбург, отколкото със собствените си сили в спокойния пейзаж и малките градчета на Шлезвиг-Холщайн. Ана беше позвънила предварително, за да уреди среща с комисар Клат в полицейския участък в Среден Нордерщед в градчето Ратхаузалее.

Когато пристигнаха в полицейския участък, не ги отведоха, както очакваха, в централния офис. Вместо това млада полицайка от школата за полицаи ги заведе в гола стая без прозорци, предназначена за разпити, и попита дали не искат кафе, на което и двамата отговориха утвърдително. Ана мрачно огледа стаята и след излизането на полицайката с Фабел си размениха многозначителни погледи.

— Вече знам какво е да си заподозрян — каза Ана.

Фабел се усмихна иронично.

— Напълно. Смяташ ли, че искат да ни подсказат нещо?

Ана не успя да отговори. Вратата на стаята се отвори и влезе мъж на около тридесет и пет години. Беше нисичък и набит и имаше едро, но незапомнящо се лице, оброчено с тъмна коса и щръкнала брада. Той широко се усмихна на двамата офицери от Хамбург и се представи като криминален комисар Клат. После сложи на масата папката, която носеше под мишница, и с жест покани гостите да седнат.

— Съжالياвам, че сме набутани тук — каза Клат. — Фактически това не е постоянното ми работно място. Всъщност съм настанен в участъка на Ойропаале, но си помислих, че за вас ще е по-лесно да дойдете тук. Те ми направиха услуга... Но се страхувам, че приемната ни е малко по-скромна, отколкото очаквах. — Той седна. Сърдечността на лицето му се смени с по-мрачно изражение. — Значи сте открили Паула...

— Истината е, комисар Клат, че още не сме сигурни в това, докато родителите ѝ не идентифицират трупа.

— Винаги е въпрос на време. — Примирена скръб се изписа на широкото лице на Клат. — Но човек все се надява, че точно този път ще върне търсения жив...

Фабел кимна. Чувствата на Клат съвпадаха с неговите. Единствената разлика беше, че Клат имаше късмет; като цяло си имаше работа с живи, докато работата на Фабел предполагаше, че някой вече е умрял, за да стигне случаят до него. За миг Фабел се запита какво ли би било, ако се върне към работата си в общия отдел на Криминалната полиция.

Полицайката се върна с кафето.

— Смятате ли, че е имало вероятност да я намерите жива? — попита Ана.

Клат се замисли.

— Не, не мисля. Знаете статистиката. Ако не ги намерим през първите двадесет и четири часа, вероятността е те никога вече да не се върнат. Точно тази Паула беше първият ми случай на изчезнало дете. Засегна ме лично. Може би прекалено. Беше тежко да виждаш семейство в такава мъка.

— Единствено дете ли беше? — попита Ана.

— Не, има брат, Едмунд. По-голям.

— Не го видяхме в къщата — отбеляза Фабел.

— Така е. Той е с три години по-голям. Вече е на деветнадесет или двадесет и отбива военната си служба.

— Предполагам, че сте го проверили напълно.

Думите на Фабел бяха констатация, а не въпрос. Когато има убийство, в първата редица на потенциалните заподозрени са най-близките роднини на жертвата. Фабел внимаваше да не намекне, че Клат не си знае работата. Дори да беше подразнен, комисарят не го показва.

— Разбира се. Получихме пълен отчет на движенията му през онзи ден. Всички се потвърждаваха. И ние ги проверявахме по сто пъти. Нещо повече, той наистина беше страшно разтревожен за сестра си. Това не може да се изиграе толкова добре.

„Може, може“ — помисли си Фабел. Бе виждал безброй истински разстроени любовници, приятели и роднини на жертви, които се бяха оказвали техни убийци. Но за него нямаше никакво съмнение, че Клат щателно е проверил семейството на Паула Елерс.

— Вие сте подозирал един учител на Паула. — Ана препрочиташе нещо в своята папка.

— Фендрих. Учителят ѝ по немски. Не бих стигнал дотам да го нарека заподозрян... Просто имаше нещо, което не се връзваше съвсем. Но и той беше доста чист по отношение на алибито си.

Клат прегледа доклада заедно с Фабел и Ана. Беше ясно, че голяма част от разследването беше се отпечатало в мозъка му. Фабел знаеше какво значи да имаш случай като този. Ноци, в които отчаяно търсиш съня, а всъщност си обречен да гледаш тъмния таван, въпроси без отговор да се вихрят с образи на мъртвите, обезумелите и заподозрените в бурята на неспокойното ти изтощено съзнание. Когато Клат свърши, а Фабел и Ана не се сещаха за още въпроси, те станаха и му благодариха за отделеното време.

— Ще се видим по-късно довечера — каза Клат. — Предполагам, че ще бъдете там, когато семейство Елерс ще идентифицират трупа?

Ана и Фабел се спогледаха.

— Да — отговори Фабел, — ще бъдем. И вие ли?

Клат се усмихна тъжно.

— Да, ако нямате нищо против. Ще закарам родителите в Хамбург. Ако това ще е краят на случая с Паула Елерс, бих искал да

съм там. Бих искал да се простя с нея.

— Разбира се — каза Фабел.

Но си помисли, че това не е краят на случая Паула Елерс, а само началото.

5.

22:10 ч., сряда, 17 март

Институт по съдебна медицина

Университетска клиника

Епендорф, Хамбург

Университетската клиника Епендорф, дала подслон на главните медицински дейности и оборудване на Хамбургския университет, се простира зад Мартинищрасе като малко градче. На това пространство се смесват високи и ниски здания от всякакви епохи и се преплита паяжина от пътища.

Най-големият от оскъдните паркинги беше точно в центъра на комплекса, но Фабел знаеше, че поради късния час ще може да паркира близо до Института по съдебна медицина, част от Института по криминалистика. Добре познаваше този институт — там всякакви науки, които подпомагаха прилагането на закона: серология и ДНК тестове, медицинска юриспруденция и специализирано съдебно-психиатрично експертно обслужване. Контактите на Фабел с този институт не бяха само служебни. От няколко години той имаше връзка с криминалната психоложка Сузана Екхард. Нейният кабинет официално се намиреше в тринадесететажното здание на клиниката по психиатрия и психотерапия, но тя прекарваше повечето от времето си навън.

Фабел не зави към главния вход, а продължи по Мартинищрасе и заобиколи Локщедер Щайндам към Бутенфелд. Както предполагаше, там имаше много свободни места на паркинга пред огромния двуетажен павилион. Институтът беше известен и неотдавна беше радикално разширен, за да приюти курсовете за начинаещи съдебни патолози и химици от цял свят. Всяка година тук се извършваха съдебномедицински изследвания на три хиляди трупа и хиляда аутопсии. Сега лежеше тялото на мъртвото момиче в тъмен студен стоманен шкаф в очакване да бъде идентифицирано.

Фабел забеляза, че сред другите паркирани коли е поршето на Сузана. Веднъж да се случи да работят горе-долу по едно и също време — вероятно двамата ще могат да се видят за малко по-дълго.

На вратата ги пропусна възрастен офицер от охраната, в когото Фабел позна бивш старшина от патрулките. В главната приемна видяха униформен офицер от хамбургската полиция, който ги чакаше заедно с Клат и господин и госпожа Елерс. Фабел ги поздрави и попита отдавна ли чакат. Клат отговори, че са дошли преди десетина минути. Един санитар поведе малката група към стаята за идентификации. Количката за мъртъвци, на която лежеше трупът, беше с тъмносиньо покривало, чисто бяло платно криеше лицето. Фабел и Клат преведоха семейството през залата към тялото. Ана обви с ръка рамото на госпожа Елерс и ѝ говореше успокоително, преди да даде знак на санитаря да дръпне чаршафа. Госпожа Елерс остро изпъшка и леко залитна. Фабел видя как господин Елерс се изпъна, сякаш слаб електрически ток накара всичките му мускули да се стегнат едновременно.

Това беше най-кратката тишина. Нямаше и секунда. Но в този нищожно кратък кристален покой Фабел разбра, че момичето на количката не е Паула. И когато госпожа Елерс прониза тишината с дълъг, приглушен, изпълнен с болка стон, той не беше от скръб или загуба, а от възобновена безнадеждност.

След малко всички седяха в приемната и пиеха кафе от автомата. Госпожа Елерс седеше с невиждащ поглед, сякаш погълната от някакъв много далечен момент във времето. Точно обратното — на лицето на съпруга ѝ беше изписано ядосано, объркано, гневно изражение.

— Защо, господин Фабел? — Очите му търсеха погледа на следователя. — Защо ни причинихте това? Тя толкова прилича на Паула... Толкова прилича! Как може някой да бъде толкова жесток?

— Сигурни ли сте, че това не е вашата дъщеря?

— Измина много време. И както ви казах, тя много прилича на Паула, но...

— Това момиче не е моята дъщеря — прекъсна отговора му госпожа Елерс.

Очите ѝ все още бяха безжизнени и унесени, но гласът ѝ беше пропит с твърда, безкомпромисна решителност. Това беше повече от мнение — беше неопровержима, неоспорима увереност. Фабел усещаше как стоманата на нейната воля прониква в него и част от нея остава там запечатана. Той чувстваше как гняв и омраза се надигат у него като горчива злъч. Някой не само беше прекъснал млад живот, той злобно беше забил и завъртял дълъг нож в самото сърце на друго семейство. И това беше само началото: имаше пълно основание да се предполага, че убиецът на момичето на плажа наистина е похитил и убил Паула Елерс преди три години. Защо иначе ще замесва семейство Елерс в своята отвратителна игра? Един труп, две убийства. Едно семейство бе върнато към възкръсналите страдания на несигурност и неразумна, неоснователна надежда.

— Очевидно имаме работа с много объркана и зла личност. Който е убил това момиче е искал точно това — да седим сега тук, гневни, изпълнени с болка и питащи защо. Това също е сцена на неговото престъпление като тази на плажа, където беше оставил тялото на мъртвото момиче.

Господин Елерс се беше вторачил във Фабел неразбиращо, сякаш беше проговорил на японски. Жена му фиксираше следователя с очи като прожектори.

— Искам да го хванете. — Тя местеше лъча на погледа си от Фабел към Клат и обратно, сякаш разпределяше тежестта на думите върху двамата. — Наистина искам да го хванете и да го убие. Знам, че не мога да искам това от вас, но мога да изисквам да го заловите и накажете. Мога да очаквам поне това.

— Обещавам ви, че ще направя всичко възможно да намеря това чудовище — каза Фабел и беше абсолютно искрен.

Двамата с Ана придружиха Клат и семейството до колата на паркинга. Клат се обърна към Фабел. Тъгата на лицето му се беше върнала, но този път беше по-силна, някак изострена от гнева.

— Това мъртво момиче е ваш случай, господин главен комисар. Но със сигурност има някаква връзка между нейната смърт и случая Паула Елерс. Ще ви бъда задължен, ако ме държите в течение на всичко, което би могло да има отношение към случая Елерс.

В гласа на Клат се долавяше почти предизвикателна интонация. Той беше основен стълб в това разследване и явно нямаше да допусне Фабел да забрави това. Комисарят погледна младежа — младши офицер в друга полицейска служба, не много висок и с малко повече килограми. Излъчваше спокойна решителност и проникателна интелигентност. Още там, на паркинга на Института по съдебна медицина, Фабел взе решение.

— Комисар Клат, напълно е възможно убиецът на това момиче да е използвал самоличността на Паула Елерс, защото е знаел за случая. Може да е чел за него навремето. Единствената връзка между двата случая може да бъде само това, че имаме психопат, който чете вестници.

Клат премисли думите му.

— Съмнявам се. А какво ще кажете за изумителната прилика между двете момичета? Най-малко е проучил много подробно случая Елерс. Но аз съм съвсем убеден, че който е взел това момиче за жертва и ѝ е прикачил самоличността на Паула, е виждал Паула жива. Нямам вашия опит и специализация в разследването на убийства, господин главен комисар, но наистина познавам случая Елерс. Живея с него от три години. Просто знам, че връзката е нещо повече от избиране на самоличност за мъртвото момиче.

— Значи очаквате да ви даваме всички подробности от нашето разследване? — попита Фабел.

— Не... Само неща, които ви се струват свързани със случая Елерс. — Клат поддържаше спокоен и отпуснат тон.

Фабел си позволи лека усмивка. Клат не можеше лесно да бъде смутен, нито изплашен от старшинството на другия офицер.

— Всъщност, комисар Клат, смятам, че сте прав. Вътрешният инстинкт ми подсказва, че с вас търсим един и същи човек. Ето защо бих искал да помислите за временно командироване към моя екип, докато трае това разследване.

Широкото лице на Клат за миг изрази изненада, после се разля в усмивка.

— Не знам какво да кажа, господин Фабел. Имам предвид... С голямо удоволствие, но не знам как ще се получи...

— Аз ще уредя документите. Бих искал да продължите разследването си по случая Елерс и да бъдете връзка между нас и

полицията на Нордерщед. Но искам също да бъдете привлечен и към този случай. Може нещо да изскочи във връзка с момичето, което намерихме на плажа, и да го пропуснем, но може да подсказе нещо на вас, след като така подробно познавате случая Елерс. Това означава, че предпочитам да се преместите засега в хамбургския отдел Убийства. Ще се погрижа да ви дадат бюро. Но трябва да наблегна, че това е временно положение, само докато трае разследването.

— Разбира се, господин комисар. Трябва да говоря с началника си, главен комисар Полман, за прехвърлянето на две-три дела на друг...

— Аз ще говоря с шефа ви, за да ви разчистя пътя и да поема всички удари.

— Няма да има такива — каза Клат. — Господин Полман ще се радва, че ми се дава възможност да проследя в дълбочина този случай.

Двамата мъже си стиснаха ръцете. Клат посочи с кимване на глава двойката, която седеше мълчаливо отзад в колата му. — Мога ли да кажа на господин и госпожа Елерс, че ще работим заедно? Смятам, че това ще им се стори... — Той търсеше точната дума. — Успокояващо.

Фабел и Ана мълчаха, докато аудито на Клат не зави към Бутенфелд.

— Значи имаме нов член на екипа — каза Ана с безизразен тон, някъде между въпрос и констатация.

— Само докато трае това разследване, Ана. Той няма да замени Паул. — Паул Линдеман от екипа на Фабел, прострелян и убит преди година, беше партньор на Ана. Раната все още беше дълбока и болезнена за всички, особено за Ана.

— Знаем. — Тя леко се наежи. — Цениш ли го?

— Да. Ценя го — отговори Фабел. — Мисля, че има точен инстинкт за случая, има и преднина. Смятам, че ще бъде полезен. Но в момента толкова по въпроса. — Той подаде на Ана ключовете от беembeто си. — Би ли ме почакала малко в колата? Трябва да се върна в института.

Ана се усмихна разбиращо.

— Естествено, шефе.

Фабел намери Сузана на бюрото в кабинета ѝ, мрачно вторачена в доклад на екрана на компютъра си. Черната ѝ коса беше вързана на опашка, а зад очилата очите ѝ бяха потъмнели от умора. Като видя Фабел, се усмихна уморено, но топло, стана, отиде до него и го целуна по устните.

— Изглеждаш толкова уморен, колкото съм и аз — каза тя със своя мюнхенски акцент. — Тъкмо се каня да приключа. А ти? Ще дойдеш ли по-късно?

Фабел направи извинителна гримаса.

— Ще опитам. Може да е доста късно. Не ме изчакавай.

Той направи няколко крачки и се стовари на стола срещу нейния. Тя разбра намека и се върна на бюрото си.

— Добре... Давай нататък.

Фабел нахвърля събитията от деня. Разказа ѝ за отдавна изчезналото момиче, за намереното момиче, за семейство, преживяло кошмара на смъртта. Когато свърши, Сузана известно време запази мълчание.

— И така, искаш да знаеш мнението ми дали този, който е убил момичето от тази сутрин, е убил и другото момиче, изчезнало преди три години?

— Само неангажиращото мнение.

Сузана въздъхна бавно и дълго.

— Категорично е възможно. Ако междинният период не беше толкова дълъг, бих казала, че е вероятно. Но три години е много време. Както знаеш, първата ескалация на поведението на престъпника е най-голямата крачка... Скокът от фантазия към осъществяване.

— Извършването на първото убийство.

— Точно така. После става по-лесно. И нарушенията се увеличават бързо. Но невинаги е така. Понякога първото убийство се извършва в детството или в младостта и може да минат десетилетия преди да се извърши второто. Три години е странен период. — Сузана се намръщи. — Това би могло да означава, че имаме работа с отделни убийци, но голямата прилика на двете момичета и фактът, че убиецът е прехвърлил самоличността на едната върху втората, наистина ме смущава.

— Добре, нека приемем за момента, че имаме работа с един и същи убиец. За какво ни говори тригодишният период?

— В случай че е същият извършител, малко вероятно е отлагането да е нарочно, като се има предвид преднамерената жестокост на смесването на идентичността на двете момичета. Не мисля, че този интервал е резултат на вина или друго вътрешно смущение, или пък отвращение от извършеното. Струва ми се, че то е повече някакво външно влияние... Някакво ограничение или пречка, които са възпрепятствали разрастването на тази психоза.

— Като например?

— Ами... Би могло да бъде физическо, географско или личностно ограничение. Под физическо разбирам, че извършителят може да е бил задържан в затвор или в болница поради заболяване. Географска пречка би могло да бъде, че е работил или живял извън региона и едва неотдавна се е върнал. Ако случаят е такъв и ако се е появила възможност, бих очаквала деятелят да извърши подобни престъпления където и да е. А под личностно ограничение разбирам, че може да е съществувал някой в обкръжението на извършителя, способен да предотврати възобновяване на човекоубийственото поведение. Някоя доминираща личност, която е била в състояние да съдържа убийствената психоза, дори може би, без да знае за първото убийство.

— И сега тази личност е слязла от сцената?

— Може би. Би могло да бъде властен родител, съпруг или съпруга, които са починали... Или брак, който се е провалил. Или просто може би психозата на убиеца се е развила до такава степен, че е излязла от всякакъв външен контрол. Ако това е така, Бог да е на помощ на личността, която го е възпирала досега. — Сузане си свали очилата. Тъмните ѝ очи бяха с подпухнали клепачи, говореше провлечено от умора, южният ѝ акцент беше още по-силно изразен, тя гълташе края на думите. — Разбира се, има и друго обяснение...

Фабел вече бе стигнал до него.

— И това обяснение е, че нашият убиец не е бил пасивен през тези три години и ние просто не сме открили жертвите му или не сме направили връзка между тях.

6.

8:30 ч., четвъртък, 18 март

Полицейското управление в Хамбург

Фабел беше се събудил рано, но лежеше с поглед, вперен в тавана, докато бледата утринна светлина бавно и неохотно пълзеше по него. Сузана вече беше заспала, когато той се върна от управлението. Отношенията им бяха достигнали до тази сложна фаза, когато двамата имаха ключове от апартамента на другия и следователно за Фабел не беше проблем да отиде в нейната квартира на Йовелгъоне и да се пъкне тихо в леглото ѝ, докато тя спи. Размяната на ключовете беше символ на изключително силната им връзка и на толерантността, която взаимно си позволяваха при достъпа до най-личната си територия. Но все още не бяха решили да живеят заедно. Фактически дори не бяха обсъждали тази възможност. И двамата бяха личности с изключително силна индивидуалност, които по различни причини бяха прокопали невидим ров около себе си и своя живот. Никой от тях все още не беше готов да спусне подвижния мост.

Когато и Сузана се събуди, сънливо се усмихна, прегърна Фабел и те се любиха. Сутрините бяха златно време, когато не обсъждаха работата си, а бърбеха, шегуваха се и закусваха, сякаш всеки работеше в някаква безобидна непретенциозна област, която не нахлуваше в личния им живот. Те не бяха планирали това. Не бяха създавали правило кога и къде да говорят за работата си в близки области. Но някак бяха свикнали да приветстват и да започват новия си ден на чисто. След това всеки от тях слизаше по своя отделна, но паралелна с тази на другия пътека в света на объркване, насилие и смърт — тъканта на тяхното професионално ежедневие.

Фабел излезе от апартамента малко преди Сузана. Пристигна в управлението около осем часа и прегледа папките по случая и бележките си от вчера. Половин час добавя подробности към схемата, която вече беше в главата му. Опитва се да бъде обективен, но колкото и да се стараеше, зашеметеното и уморено лице на госпожа Елерс се

промъкваше в съзнанието му. И от това гневът на Фабел нарастваше. Въглените на яростта от предишната вечер припламваха и горяха дори по-силно в студения прозрачен въздух на новия ден. Що за звяр изпитва удоволствие, като причинява такъв психически тормоз на едно семейство? Особено на семейство, чиято дъщеря — както смяташе той — вече беше убил. И Фабел знаеше, че му се налага да продължи тяхното мъчение — не можеше да разчита на несъстоялото се идентифициране на жертва, която е била в неизвестност цели три години. Този път съществуваше нищожен шанс времето, травмите и малтретирането, които е понесла в междинния период, да са нанесли недоловими промени във външността ѝ.

Фабел изчака до девет часа, вдигна слушалката и натисна бутона за бързо избиране на Института по съдебна медицина. Поиска да го свържат с доктор Мьолер — съдебният патолог, с когото Фабел работеше в повечето случаи. Арогантните, дразнещи маниери на Мьолер му бяха спечелили неодобрението на почти всички следователи по убийствата в Хамбург, но Фабел много ценеше неговия голям опит.

— Мьолер. — Гласът по телефона звучеше раздражено, сякаш този разговор беше нежелано прекъсване на безкрайно по-важна задача.

— Добро утро, доктор Мьолер. Инспектор Фабел се обажда.

— Какво има, Фабел?

— Предстои аутопсия на момичето, намерено на плажа на Бланкенеце. Има нещо неясно около самоличността ѝ. — Фабел обясни фактологията, в това число сцената, която би трябвало да бъде рутинно идентифициране в института предишната вечер. — Струва ми се, че все още съществува възможност, макар и много малка, това мъртво момиче да е Паула Елерс. Не искам допълнително да разстройвам семейство Елерс, но ми е необходимо да уточня със сигурност кое е убитото момиче.

Мьолер замълча за малко. Когато заговори, в тона му липсваше обикновената надменност.

— Както знаеш, мога да установя това по зъбите. Но се боя, че най-бързият и най-сигурен начин е да се проверят проби, взети от майката на изчезналото момиче. Ще направя бързо сравняване на ДНК профилите тук, в лабораторията на института.

Фабел благодари на Мьолер и затвори. След това се обади на Холгър Браунер — знаеше, че може да разчита на неговата тактичност — и го попита дали не би могъл лично да вземе натривки от устната кухня на госпожа Елерс.

Ана Волф и Мария Клее вече бяха на бюрата си. Фабел позвъни на Ана, повика я при себе си и бутна към нея снимката на убитото момиче.

— Искам да знам коя е тя всъщност, Ана. Бих искал да го науча до довечера. Как върви работата?

— Проверих в базата данни на Националната криминална полиция за изчезнали лица. Има вероятност тя да е в списъка. Пуснах филтър за търсене само на жени между десет и двадесет и пет години и приоритетно за случаите в радиус от двеста километра от Хамбург. Не може да са кой знае колко много.

— Това е задачата ти за днес. Остави всичко друго и се съсредоточи върху самоличността на това момиче.

Ана кимна.

— Шефе... — Тя замълча, сякаш не беше сигурна в това, което се канеше да каже.

— Какво има, Ана?

— Беше тежко. Снощи... имам предвид. Не можах да спя след това.

Фабел невесело се усмихна и я покани да седне.

— Не само ти. — Той замълча. — Искаш да те преместя на друго разследване?

— Не! — Отговорът на Ана беше категоричен. Тя седна срещу Фабел. — Не... Искам да остана. Искам да открия кое е това момиче и да помогна да се намери истинската Паула Елерс. Просто беше много трудно да гледаш как едно семейство се срива за втори път. И друго... — знам, че звучи налудничаво — но почти усещах... е, не присъствието, но липсата на присъствие на Паула в къщата.

Фабел мълчеше и я изчакваше да продължи.

— Когато бях малка, имаше едно момиче в училище... Хелга Кирш. Беше с около година по-малка от мен, плахо дребосъче. Имаше лице, което никога не забелязваш, но ще го различиш като познато, ако го видиш извън средата му. Разбираш ли, ако я видиш някъде извън града през уикенда или нещо подобно.

Фабел кимна.

— Както и да е, един ден ни събраха в училище — продължи Ана — и ни казаха, че Хелга е изчезнала... Че е излязла с колелото си и просто е изчезнала. Спомням си, че след това започнах... Хм, да забелязвам, че я няма. Никога дори не бях говорила с нея, но тя е заемала някакво място в моя свят. След седмица намериха велосипеда ѝ, а после и тялото ѝ.

— Спомням си — каза Фабел.

По онова време той беше млад комисар и беше въввлечен в периферията на делото. Но беше запомнил името. Хелга Кирш, на тринадесет години, изнасилена и удушена в малко поле с гъста трева близо до велосипедната алея. Цяла година мина, докато проследят убиеца ѝ, чак след като беше отнел и друг живот.

— От момента, когато обявиха за изчезването ѝ до откриването на тялото ѝ това необяснимо усещане витаеше в училището. Сякаш някой беше отнесъл малка част от сградата, която не можеш да определиш, но знаеш, че липсва. След като я откриха, остана тази скръб, струва ми се. И чувство за вина. Често лежах в кревата си нощем и се опитвах да си спомня дали някога съм говорила с Хелга, дали съм ѝ се усмихвала, въобще дали съм била в каквато и да е връзка с нея. И разбира се, не бях. Но скръбта и вината бяха облекчение след онова чувство за отсъствие. — Ана се обърна и погледна през прозореца на Фабел към зацапаното с облаци небе. — Помня, че говорех с баба си за това. Тя ми разказа за детството си по времето на Хитлер, преди тя и родителите ѝ да се укрият. Каза, че така е било и с тях тогава: някой познат е бил арестуван през нощта от нацистите — понякога цяло семейство — и после е оставало това необяснимо пространство в света. Не е имало дори известие за смърт, което да го запълни.

— Мога да си представя — каза Фабел, макар че не можеше.

Това, че Ана е еврейка, съвсем не фигурираше сред качествата, заради които я беше избрал за екипа си — нито в положителен, нито в отрицателен смисъл. То просто не беше регистрирано от неговия радар. Но от време на време, както сега, докато седеше срещу нея, осъзнаваше, че той е германски полицаи, а тя еврейка, и тежестта на една непоносима история сякаш падаше върху него.

Ана пак заговори.

— Съжалявам. Нямам предвид нищо, просто това ме връхлетя. — Тя стана и задържа Фабел със своя смущаващо откровен поглед. — Ще издирия самоличността на това момиче, шефе.

След като тя излезе, Фабел измъкна скицника си от чекмеджето, сложи го на бюрото и го отвори с размах. Погледа известно време голямата площ бяла хартия. Празна. Чиста. Пореден символ на началото на ново дело. Беше използвал такива скицници при разследване на убийства над десет години. Именно върху техните дебели лъскави страници, създадени за по-творческа работа, Фабел резюмираше съвещанията по случая, отбелязваше си съкратени имена на хора, места и събития и прокарваше линии между тях. Това бяха неговите скици, неговите очертания на разследването на едно убийство, върху които нахвърляше първите светлини и сенки, после подробности. Първо нанесе местата: Бланкенезе и домът на Паула в Нордерщед. След това написа имената, на които се беше натъкнал през последните двадесет и четири часа. Написа четирите имена на хората от семейство Елерс и по този начин оформи отсъствието, което Ана беше описала: трима членове на семейството — баща, майка и брат — налични; трима души, които можеш да проследиш и откриеш, с които можеш да говориш и за които можеш да съставиш жив образ в съзнанието си. И тогава идва четвъртият човек. Дъщерята. За Фабел тя беше все още представа, невестествен сбор от впечатления и спомени на други хора, образ, уловен на фотолента, докато духва свещите на торта по случай рождения си ден.

Паула беше само представа, момичето, което бяха намерили на плажа, беше тяло без самоличност. Фабел написа „Сини очи“ в центъра на листа. Имаше, разбира се, и номер на делото, който той би могъл да използва, но при липсата на име „Сини очи“ беше най-близкото, което му хрумна. То звучеше повече като личност и по-малко като безжизненото нещо, в каквото го превръщаше номерът на делото. Той начерта линия от „Сини очи“ към Паула, като я прекъсна по средата и написа там два въпросителни знака. Беше убеден, че в тази празнина се намира убиецът на момичето от плажа и похитителят и вероятен убиец на Паула Елерс. Би могло, разбира се, да бъдат и двама. Но не и двама или повече, действали независимо един от друг. Дали беше един, двойка или по-голяма група — който и да беше убил „Сините очи“, беше отвлякъл и Паула Елерс.

Тогава звънна телефонът.

7.

18:30 ч., четвъртък, 18 март

Норддайтх, източна Фризия

Беше място, което беше наричал свой дом. Място, за което винаги бе смятал, че го е оформяло. Но сега, застанал пред пейзаж, който беше само хоризонт, разбра, че принадлежи на друго място. Хамбург беше това, което в действителност определяше кой е бил Ян Фабел. Кой е сега. Кой щеше да стане. Преместването на Фабел от този пейзаж беше станало на два етапа. Първият беше, когато напусна семейната къща и започна да пътува навътре в страната, към Олденбург, където учеше английски и история в новия университет „Карл фон Осиецки“. После, след завършването, се премести в университета в Хамбург, за да изучава историята на Европа. И да заживее нов живот.

Фабел паркира беembeто си зад къщата. Излезе от колата, отвори задната врата и се наведе да вземе набързо приготвения си сак. Когато се изправи, спря за момент, застанал мълчаливо, като поглъщаше всички образи и звуци, които бяха запълвали детството му: постоянния бавен пулс на морето, скрито от къдравите дървета зад къщата, и дигата с дюните зад нея; простата солидна геометрия на бащината къща, сякаш приклепнала и непоколебима под своя покрив с едри червени керемиди покрив. Бледата зелена трева, която се вълнуваше като вода под лекия фризийски ветреца, и масивното небе, което падаше тежко върху изгладения като с ютия ландшафт. Острата тревога от момента, когато му се обади в управлението, беше се смекчила до тъпа, но постоянна болка по време на продължилото три и половина часа пътуване по шосе А28, и дори още повече се беше уталожила, като зърна майка си, седнала на болничното легло в Норден. Тя му каза да престане да се безпокои и да помогне и брат му Леке да не се съсипва.

Но сега, сред познатите неща от детството, пронизващата първоначална тревога се върна. Той бръкна за втория ключ в джоба на

палтото, което беше метнал върху сака, и отключи тежката врата на кухнята. Долният край на вратата, след годините лъскане, все още носеше тъмните драскотини, които Фабел и брат му, натоварени с учебници, оставяха по нея, като я отваряха с ритник. Дори сега, с кожен сак и скъпо марково палто вместо ученическа чанта в ръцете, той инстинктивно понечи да я бутне с крак, когато натисна дръжката.

Фабел пристъпи в кухнята. Къщата беше празна и мълчалива. Остави чантата и палтото на масата и постоя малко, като попиваше всичко, което си беше останало същото в кухнята: кърпата за бърсане на чинии, сгъната на хромовата тръба край готварската печка, старата маса и столове от чам, корковата дъска на стената, набодена с бележки и пощенски картички, тежкият дървен дрешник до стената. Фабел откри, че детето в него не харесва малкото незначителни промени, направени от майка му: нов чайник, микровълнова печка, модерен хладилник в ъгъла. Сякаш някъде дълбоко в себе си той чувстваше тези съвременни нашествия като малки предателства, като че ли домът от детството му не е трябвало да се движи напред с времето.

Направи си чай. Никога не би му хрумвало да пие кафе. Беше се върнал вкъщи, в източна Фризия, където пиенето на чай беше централна част от живота. Майка му, макар и не фризийка по рождение, с ентузиазъм беше прегърнала местните чайни ритуали, мак до предобедното прекъсване за три чаши, известно като „Elfurtje“ на фриск, неразбираемия местен диалект, нещо средно между немски, холандски и староанглийски език. Той механично отвори шкафовете. Всичко беше на мястото, където се очакваше да бъде: чаят, традиционните бучки кристална захар, бледожълтите чаени чаши. Той седна на масата и изпи чая, като се вслушваше в ехото на гласовете на баща си и майка си, заровени дълбоко в покая. Сигналят на клетъчния му телефон наруши тишината. Беше Сузана, гласът ѝ бе стегнат от тревога.

— Ян, току-що получих съобщението ти. Добре ли си? Как е майка ти?

— Добре е. Е, получила е лек инфаркт, но вече е стабилна.

— В болницата ли си?

— Не, у дома, тоест в къщата на майка ми. Ще ношувам тук и ще изчакам брат ми. Той ще дойде утре.

— Искаш ли да дойда и аз? Мога да дойда за два-три часа...

Фабел я увери, че няма нужда, че с него всичко е наред и че майка му може би ще се прибере вкъщи след някой и друг ден.

— Това беше само предупредителна червена лампичка — обясни той.

Но след като затвори, Фабел изведнъж се почувства страшно самотен. Беше си купил готови сандвичи, но не можеше и да си помисли за ядене, затова ги прибра в хладилника. Допи си чая и се качи в старата си спалня в обширното пространство под стръмния керемиден покрив. Оставил багажа и палтото си в ъгъла и легна върху единичното легло, без да включва светлината. Лежеше в тъмното и се мъчеше да си спомни гласа на отдавна починалия си баща, който ги викаше от началото на стълбището да стават от леглата. Откри, че може да си спомни гласа на баща си, капсулиран в една-единствена дума: „Тгаанкорре“. Точно това викаше сутрин баща им: „Сънливци“ на фриския диалект. Фабел въздъхна в мрака. Това си спомня човек на средна възраст: гласове, някога чувани ежедневно, избледняващи от паметта ти, докато останат само една-две думи.

Взе телефона си от страничното шкафче и все още на тъмно потърси в паметта му домашния номер на Ана Волф. Звъня дълго и накрая апаратът изключи. Реши да не оставя съобщение и набра директния ѝ номер в управлението. Обикновено звучният глас на Ана беше приглушен от умора.

— Шефе, не очаквах да те чуя. Майка ти...

— Тя се оправя. Лек инфаркт, поне така казват. Бях в болницата почти целия следобед. Ще се върна по-късно. Докъде стигна с идентифицирането на момичето?

— Съжалявам, шефе, не успях. Получих поисканото сведение от базата данни. Нито едно липсващо лице не съответства. Разширих търсенето. Може би тя е от друга част на Германия или дори от друга страна. Човек никога не знае при толкова голям трафик на жени от Източна Европа.

Фабел изсумтя. Трафикът на млади жени от Русия, Балканите и други източни страни, беше станал основен проблем в Хамбург. Привличани от всякакви обещания — например договори за работа от модели до домашни прислужници, — тези жени и момичета ставаха буквално робини и най-често бяха продавани като проститутки.

Раждането на новия век доведе със себе си възраждането на едно зло — робството.

— Продължавай, Ана — каза ѝ той, макар и да знаеше, че е излишно — щом се захване с нещо, Ана работеше неотклонно. — Нещо друго?

— Комисар Клат намина този следобед. Обясних му, че майка ти се е разболяла и са те извикали. Обиколихме с него управлението и го представих на всички. Изглеждаше впечатлен. Друго няма. О, почакай, обади се Холгър Браунер. Каза, че е уредил ДНК-тестовете и ще ги получат с Мьолер утре сутринта от Института по съдебна медицина.

— Благодаря, Ана. Ще се обадя утре да ти кажа какви са плановете ми за деня.

— Тогава ще говоря с Вернер, след като се чуем. Той е загрижен за теб. За майка ти.

— Добре. Ще се обадя. — Фабел затвори, прекъсна връзката с новия си свят и отново потъна в тъмнината и тишината на стария.

Когато се върна в болницата, докторът, с когото беше говорил, беше приключил дежурството си, но главната сестра беше още там. Беше жена на средна възраст с кръгло, открито и честно лице. Тя се усмихна и го осведоми за всичко, без да е попитал.

— Майка ви се поправя много добре — каза тя. — Поспа, след като си отидохте, направихме ѝ нова електрокардиограма. Наистина няма нищо тревожно, ако тя не се притеснява излишно.

— Може ли да получи нов инфаркт?

— Е, след като е имало един, вероятността за втори винаги е по-голяма. Но не е задължително. Важното за майка ви е да става и да се движи и да бъде разумно активна през следващите няколко дни. Бих казала, че може да си отиде вкъщи утре късно следобед. Или може би вдругиден.

— Много ви благодаря, сестра — каза Фабел и тръгна към стаята на майка си.

— Май не ме помниш, а, Ян? — каза сестрата. Той отново се обърна към нея. Сега имаше нерешителност и стеснителност в усмивката ѝ. — Хилке. Хилке Тийтйен.

Той трябваше да се порови в паметта си секунда-две, за да отбележи и открие името сред купищата други.

— Боже мой! Хилке! Трябва да са минали двадесет години. Как си?

— По-скоро двадесет и пет. Благодаря, добре съм. А ти? Чух, че си станал комисар в полицията в Хамбург.

— Вече главен комисар — каза Фабел с усмивка. Той търсеше в кръглото лице на средна възраст следи от по-младото, по-слабото, по-хубавото лице, което винаги бе свързвал с името Хилке Тийтйен. Имаше ги — в структурата на лицето, като археологически белези, позатрупани от годините и понаедрели. — Още ли живееш в Норддайх?

— Не, живея тук, в Норден. Името ми сега е Хилке Фреерикс. Помниш ли Дирк Фреерикс от училище?

— Разбира се — излъга Фабел. — Имате ли деца?

— Четири — засмя се тя. — Всичките момчета. А ти?

— Дъщеря, Габи. — Фабел се ядоса на себе си, когато разбра, че не иска да си признае, че вече е разведен. Усмихна се неловко.

— Беше ми приятно отново да те видя, Ян — каза Хилке. — Сигурно бързаш да видиш майка си.

— И на мен ми беше приятно — отвърна Фабел.

Той я изгледа, докато вървеше по болничния коридор. Ниската жена с широки бедра преди двадесет и четири години беше Хилке Тийтйен, беше стройна, с хубаво луничаво лице, обградено с лъскава дълга червеникаворуса коса, и беше споделяла задъхани мигове с Ян сред пясъчните дюни по брега на Норддайх. За Фабел в тези сериозни промени, причинени от изминаването на почти четвърт век, се криеше непоносимо потискащ и тъжен контраст. А с него се върна същият стар импулс да избяга колкото може по-далече от Норддайх и Норден.

Когато той влезе в стаята, майка му седеше на стол до леглото и гледаше шоу по телевизията. Звукът беше спрял и водещият се хилеше и бърбореше беззвучно. Тя широко се усмихна и изключи телевизора с дистанционното.

— Здравей, сине. Изглеждаш уморен.

Тонът ѝ съдържаше почти комична комбинация от английския ѝ акцент с тежкия фриски диалект, на който говореше със сина си. Той се наведе да я целуне по бузата, а тя погали ръката му.

— Нищо ми няма, мамо. Не за мен трябва да се тревожим сега. Но всичко изглежда е много добре... Сестрата каза, че електрокардиограмата е нормална и можеш да си тръгнеш утре следобед.

— Говорил си с Хилке Фреерикс? Двамата някога бяхте неразделни, доколкото си спомням.

Фабел седна на ръба на леглото.

— Това беше много, много отдавна, мамо. Едва я познах. — При тези думи образът на Хилке, дългата ѝ блестяща златисточервена коса и кожата ѝ, прозрачна под яркото слънце на едно далечно лято, се сблъскваше с този на отпуснатата зряла жена, с която бе говорил в коридора. — Променила се е. — Той замълча. — И аз ли толкова много съм се променил, мамо?

Майка му се засмя.

— Не питай мен. Вие с Леке все още сте моите дечица. Но не бих се тревожила за това. Всички се променяме.

— Това е просто защото когато идвам тук, очаквам всичко да си бъде същото както някога.

— Понеже „тук“ за теб е представа... по-скоро място на миналото ти, отколкото действителност. Връщаш се, за да фокусираш отново подробностите на своите спомени. Някога правех точно същото, когато се връщах в Шотландия. Но нещата се променят, местата се променят. Светът върви напред. — Тя се усмихна, протегна ръка и нежно я прекара по косата на слепоочието му, разчесвайки я с пръсти, както беше правила, когато той беше момче и тръгваше за училище. — Как е Габи? Кога ще доведеш внучката ми на гости?

— Скоро, надявам се — каза Фабел. — Трябва да дойде за един уикенд.

— А как е майка ѝ?

След раздялата майката на Фабел никога не беше споменала бившата му жена Ренате по име. И в думите ѝ той ясно долавяше леда, кристализиращ в гласа ѝ.

— Не знам, мамо. Не говоря често с нея, но когато се случи, не е много приятно. Хайде да не говорим за Ренате. Това само те дразни.

— А какво става с новата ти приятелка? Е, вече не е много нова. От доста отдавна се срещате. Сериозно ли е?

— Какво... Сузана? — Фабел изглеждаше стреснат за миг. Беше не толкова, защото въпросът беше го извадил от равновесие, а заради внезапното осъзнаване, че не знаеше отговора. Той сви рамене. — Разбираме се. Наистина добре.

— Аз се разбирам наистина добре с господин Хеерманс, месаря, но това не означава, че имаме каквото и да било бъдеще заедно.

Фабел се разсмя.

— Не знам, мамо. Рано е да се каже. По-добре ми кажи докторът какво ти каза да правиш, когато те изпишат...

Прекараха следващите два часа в ленив разговор. В това време Фабел разглеждаше майка си отблизо, нещо, което не беше правил отдавна. Кога беше остаряла толкова? Кога косата ѝ беше побеляла и защо той не беше забелязал? Мислеше си за думите ѝ, че Норддайх е станал за него представа. Разбра, че и тя беше станала представа, постоянна величина, от която не се очакваше да се променя, да остарява. Да умре...

Беше станало десет и половина, когато Фабел се върна в родния си дом. Извади бира йевер от хладилника и я изпи в хладната вечер. Отиде до долния край на градината през ниската порта и дърветата. После се изкатери по стръмния тревист склон на дигата и когато стигна на върха, седна с лакти на коленете, като от време на време посръбваше от билковата фризийска бира. Нощта беше хладна и ясна и огромното фризийско небе беше изпъстрено със звезди. Дюните се простираха пред него, а на хоризонта се виждаха проблясващите светлинни на нордернския ферибот. Това беше поредната константа: мястото, където седеше, издигнато над равната земя зад него и равното море отвъд. Толкова пъти беше седял тук по-рано — като момче, като юноша и като мъж. Фабел дълбоко пое дъх, опитваше се да се отърси от мислите, но те продължаваха да бръмчат в главата му хаотично и неумолимо. Образът на отдавна изчезналата Хилке Тийтйен на дюните на Норддайх се сблъскваше с този на мъртвото момиче от плажа на Бланкенезе. Мислеше си за промените в дома си по време на своето отсъствие и за къщата на Паула Елерс, замръзнала след нейното

изчезване. Фериботът, последен за тази вечер, приближаваше брега на Норддайх. Фабел пийна още глътка йевер. Опита се да си спомни Хилке Тийтйен такава, каквата беше сега, но откри, че не може. Надделяваше малката Хилке. Как е възможно някой да се промени толкова много? И дали не грешеше за мъртвото момиче? Би ли могло то да се промени за толкова кратко време?

— Знаех си, че ще те намеря тук. — Фабел подскочи от звука на гласа. Обърна се и видя брат си Леке, който стоеше зад него.

— Господи, Леке, изкара ми акъла!

Леке се разсмя и здравата мушна гърба на Фабел с коляно.

— Прекарваш прекалено много време с бандити, Яник — каза Леке, като използва фризийското умалително име на брат си. — Винаги трябва да очакваш някой да пропълзи зад теб. Трябва да се поохладиш.

Той седна до брат си. Беше донесъл още две бутилки йевер от хладилника и тупна с едната гърдите на Фабел.

— Очаквах те чак утре. — Фабел топло му се усмихна.

— Знам, но накарах моя заместник-готвач да поеме и моята смяна. С Хана и персонала ще се оправят без проблем, докато ме няма.

Фабел кимна. Леке държеше ресторант и хотел на северния фризийски остров Силт, близо до границата с Дания.

— Как е мама?

— Добре е, Леке. Наистина е добре. Може би утре ще я изпишат. Според лекарите е било много лек инфаркт.

— Днес вече е много късно да я посетя. Ще отида утре рано сутринта.

Фабел го погледна. „По-стар по години, но по-млад по сърце“ — така обикновено Фабел описваше по-големия си брат. Те никак не си приличаха. Фабел беше типичен северногерманец, докато Леке отразяваше като в огледало келтските корени на майка им. Той беше доста по-нисък от Фабел и имаше гъста тъмна коса. И разликата не беше само във външността. Фабел често бе завиждал на Леке за безгрижния му хумор и неунищожимото му усещане за забавното. Усмивката се появяваше по-бързо и по-лесно при Леке и хубавото му настроение беше оставило следи върху лицето му, особено около очите, които сякаш винаги се усмихваха.

— Как са Хана и децата? — попита Фабел.

— Чудесно. Е, нали знаеш, обичайният хаос. Но всички сме добре и годината за хотела беше добра. Кога ще доведеш тази твоя секси психоложка при нас?

— Скоро, надявам се. Но точно сега имам гаден случай на главата, а и Сузана е много натоварена. Е, с повече късмет може и да не чакаме дълго. Господ вижда, че имам нужда от малко почивка.

Леке отпи солидна глътка от бирата си. Обърна се пак към брат си и сложи ръка на рамото му.

— Изглеждаш уморен, Ян. Това с мама си беше голям шок, нали? Знаем, че няма да се успокоя, докато не я видя утре.

Фабел погледна в очите на брат си.

— Наистина беше шок, Леке. Напомни ми как ми телефонираха за татко. Сякаш никога не съм си представял живота, без мама да е наоколо.

— Знаем. Но поне знаем, че не е било много сериозно.

— Този път — добави Фабел.

— Животът е пълен с мостове, които трябва да преминем, когато стигнем до тях, Ян. Ти вечно се тревожеше за всичко. — Леке внезапно се разсмя. — Беше винаги сериозно дете.

— А ти никога не си бил сериозен, Леке. И все още си дете — каза Фабел без намек на горчивина.

— Значи не е само заради мама, нали? — попита Леке. — Ти наистина си пренавит, личи си. По-силно пренавит от обикновено, бих казал.

Фабел сви рамене. Светлините на ферибота изчезнаха зад носа и звездите си присвоиха цялата нощ.

— Вече ти казах, Леке, имам много тежък случай.

— Защо веднъж не ми разкажеш за него? Никога не говориш за това, с което се занимаваш. Не разказваше и на Ренате. Мисля, че това беше част от проблема между вас.

Фабел изпръхтя горчиво.

— Проблемът между нас беше, че тя започна да се чука с друг. И в резултат загубих дъщеря си. — Той се обърна към Леке. — Но може би си прав. Просто аз виждам такива неща... Научавам какво са способни хората да си причинят един на друг. Неща, които ти през целия си живот няма да видиш и научиш. Не говоря за това не защото изолирам хората от себе си, а защото се опитвам да ги защитя. Ренате

така и не проумя това. И никога не разбра, че понякога трябваше да отдам всичко на някое дело, цялото си внимание, цялото си време. Дължа го на жертвите и техните семейства. Може би затова със Сузана ни е добре заедно. Като съдебен психолог тя трябва да гази в същата мръсотия като мен. Знае колко гадна може да бъде тази работа и какво може да направи с теб. Ренате често казваше, че за мен това е игра. Аз срещу лошия. Спор да се види кой ще победи. Не е така, Леке. Не изправям уменията си срещу коварен неприятел. Препускам срещу времето и някой болен мозък и се опитвам да го хвана, преди да е нападнал поредната си жертва. Не е въпросът да заловиш престъпник, а да спасиш живот.

Леке въздъхна.

— Не знам как правиш това, Ян. Мисля, че знам защо, но не мога да разбера как се справяш с цялата тази болка и ужас.

— Понякога и аз не знам, Леке. Да вземем този случай. Започна с едно момиче... на петнадесет-шестнадесет години, удушено и стоварено на плаж. Момиче като Габи. Като твоята Карин. Млад живот, угасен насила. Това е достатъчно лошо, но лудият гадняр, който е извършил това, е оставил при нея бележка за самоличност, която принадлежи на друго момиче, изчезнало преди три години. Това е отвратително. Отвратително и невероятно жестоко... Сякаш нарочно е планирал да унищожи семейство, което и без това е съсипано.

— И това категорично не е същото момиче?

— Почти сме сигурни. Но ще трябва да подложа на ДНК тест горките родители, за да се уверя.

— Господи! — възкликна Леке и погледна през дюните към тъмните кадифени вълни. — Значи мислиш, че убиецът на това момиче на плажа може би е убил и другото, изчезналото?

Фабел сви рамене.

— Смятам, че е доста вероятно.

— Значи се връщаш към своето надбягване с времето. Трябва да го пипнеш, преди да стигне до друго момиче.

— Горещо-долу така е.

Леке въздъхна бавно, продължително.

— Тук става студено, пък и ми трябва още бира. — Той се изправи и шляпна Фабел по рамото. — Да се прибираме.

Фабел хвърли продължителен поглед към дюните и морето, после стана и последва брат си надолу по дигата към техния общ дом от детството.

8.

15:30 ч., петък, 19 март

Норддайх, източна Фризия

Фабел не спа добре. Сънува тийнейджърката Хилке Тийтйен, която тичаше по плажа на Норддайх и го зовеше да я последва. Тя изчезна зад една дюна, но когато Фабел я настигна, на пясъка лежеше друго момиче в юношеска възраст от един друг плаж и гледаше Фабел с немигащ лазурен поглед.

На сутринта той и Леке отидоха с кола до Норден, за да посетят майка си. Казаха им, че тя е достатъчно добре, за да бъде изписана, но е уредено всеки ден да я посещават вкъщи през следващите няколко дни. Когато двамата вървяха към колата, Фабел мъчително си даваше сметка колко крехка изглежда майка му. Леке беше ѝ предложил Фабел да се върне в Хамбург, а той да остане за два-три дни и обясни, че Фабел е зает с много важен случай. Фабел беше признателен на брат си за това, че с не напряжението от него, но се чувстваше виновен, че си отива.

— Не се впрягайте — бе казала тя. — Знаете колко мразя тюхането. Ще се оправя. Можете да ме посетите следващия уикенд.

Щом стъпи на аутобана, Фабел позвъни на Вернер в управлението.

— Получихме информацията от Института по съдебна медицина — каза Вернер. — ДНК на момичето от плажа не съвпада с тази на госпожа Елерс. Което и да е то, категорично не е Паула Елерс.

— Ана има ли напредък в разкриването на истинската ѝ самоличност?

— Не. Тя разшири спектъра на търсене и е попаднала на два-три обещаващи случая, но след като ги проучила подробно, се оказало, че не съответстват. Непрекъснато се занимава с това, откакто ти замина. Господ знае кога е излязла от управлението тази нощ. А когато Мьолер се обади с резултатите от ДНК теста, искаше да обсъди с теб данните от аутопсията. Надутото копеле не пожела да говори с мен — знаеш го

какъв е. Каза, че докладът ще бъде на бюрото ти, когато се върнеш. Но му обещах, че ще ти съобщя главните пунктове.

— Какво ти предаде той?

Тонът на Вернер подсказа, че преглежда бележките си, докато говори.

— Мъртвото момиче е на около петнадесет-шестнадесет години. Има признаци за пренебрегване в детството: развалени зъби, следи от две-три стари фрактури на костите.

— Може да е била обект на продължително малтретиране — каза Фабел. — Което може да означава, че убиецът е родител или настойник.

— И това обяснява защо за Ана е толкова трудно да я открие като изчезнало лице — каза Вернер. — Ако е родител, ще забави дълго съобщението за изчезването ѝ или въобще няма да го обяви, за да ни държи далече от следите ѝ.

— Засега успява. — Фабел замълча, за да осмисли казаното от Вернер. — Единственият проблем е, че децата съществуват и извън границите на семейството. Трябва някъде да има училище, което да си задава въпроси за нейното отсъствие. Вероятно има приятели или роднини, на които липсва.

— Ана те изпревари, шефе. Тя проверява всички дневници за присъствие на учениците. И пак нищо досега. Може да добавиш и гадже към списъка. Мьолер казва, че момичето е било сексуално активно, но няма данни за сексуален контакт през последните два дни преди смъртта ѝ.

Фабел въздъхна. Разбра, че е преминал през Амерланд и знак показваше завой към Олденбург. Току-що беше излязъл от източна Фризия, но вече беше потънал отново в тресавището на това, което хората можеха да си причинят един на друг.

— Нещо друго?

— Няма, шефе. Освен думите на Мьолер, че момичето не е яло нищо през последните четиридесет и осем часа от живота си. Връщаш ли се в управлението?

— Да. До два-три часа съм там.

Фабел затвори и включи радиото. Беше на Северно немско радио 1. Някакъв учен ругаеше писател, автор на силно противоречив роман. Фабел беше пропуснал по-голямата част от предаването, но от чутото

разбра, че романистът е използвал измислена предпоставка, която обвинява добре известна историческа личност в детеубийство. В хода на дебатите Фабел разбра, че тази личност е единият от Братя Грим, филолози от деветнадесети век, събирали немски фолклор и приказки, легенди и митове. Ученият се ядосваше все повече и повече, докато писателят оставаше непоклонимо спокоен. Фабел успя да разбере, че името на писателя е Герхард Вайс, а заглавието на романа му е „Пътят на приказката“. Романът беше написан във вид на въображаем пътен дневник на Якоб Грим. Водещият предаването обясни, че в своето измислено описание Якоб Грим придружава брат си Вилхелм, докато събира приказки, които двамата ще публикуват като „Детски и домашни приказки“ („Приказки на Братя Грим“) и „Немски митове“. Романът се разделяше с фактите там, където Якоб Грим беше описан като сериен убиец на деца и жени. Той убива в градчетата и селата, които посещава с брат си, като всяко убийство повтаря точно някоя от събраните приказки. В романа налудничавата обосновка на Грим е, че така той поддържа жива правдивостта на тези приказки. Измисленият Якоб Грим накрая започва да вярва, че митовете, легендите и преданията са важни за огласяването на тъмните страни на човешката душа.

— Това е алегория — обясняваше авторът Герхард Вайс, — литературен похват. Няма и никога не е имало някакво доказателство, че Якоб Грим е бил педофил или какъвто и да било убиец. Моята книга „Пътят на приказката“ е разказ, измислена история. Избрах Якоб Грим, защото той и брат му са участвали в събирането и изучаването на немските народни приказки, освен това са анализирали изразността на немския език. Ако някой е разбирал силата на митовете и фолклора, то това са Братя Грим. Днес ни е страх да позволим на децата си да играят далече от погледа ни. Виждаме заплаха и опасност във всеки аспект на съвременния живот. Ходим на кино, за да се ужасяваме от съвременни митове, за които убеждаваме себе си, че представляват огледало на нашия днешен живот и общество. Фактът е, че опасност винаги е имало. Детеубиецът, изнасилвачът, побърканият убиец постоянно присъстват в човешкия живот. Единствената разлика е, че докато сме се плашили от разказвани приказки за големия лош вълк, проклетата вещица, злото, което ни дебне в мрака на гората, сега се плашим от митовете на киното за свръхинтелигентния сериен убиец, за злостния

подбудител, за пришълеца, за чудовището, създадено от науката... Всичко направено се свежда само до ново измисляне на Големия лош вълк. Просто имаме нови алегии за вечния ужас...

— И това ви дава оправдание да очерняте репутацията на един велик германец? — попита ученият. Тонът му беше разпънат между гнева и неверието.

И отново гласът на автора остана спокоен. Смуцаващо спокоен, помисли си Фабел. Почти безчувствен.

— Ясно ми е, че разгневих по-голямата част от немската литературна гилдия, както и потомците на Якоб Грим, но аз просто изпълнявам дълга си като автор на съвременни предания. Като такъв аз съм отговорен да продължа традицията на плашене на читателя с опасностите отвън и мрака вътре в него.

Следващият въпрос бе зададен от водещия.

— Най-силно разгневи потомците на Якоб Грим фактът, че въпреки подсказването, че образът му на убиец е напълно измислен, сте използвал този роман за издигане на своята теория за „измислицата като истина“. Какво означава това? Измислица ли е или не?

— Както казах — отговори Вайс със същия равен, безучастен тон, — моят роман не се основава на факти. Но както и при много други измислени неща, не се съмнявам, че бъдещите поколения вероятно ще повярват, че в тях има известна истина. По-необразованото, по-мързеливо бъдеще ще си спомни за измислицата и ще я приеме като факт. Това е процес, който е действал много столетия. Вземете образа на шотландския крал Макбет, обрисуван от Шекспир. В действителност Макбет е бил много обичан, уважаван и успешен крал. Но поради желанието на Шекспир да се хареса на тогавашния британски монарх, Макбет е демонизиран в една измислена творба. Днес Макбет е монументална фигура, икона на безмилостна амбиция, алчност, насилие и кръвожадност. Но това са характерни черти на Шекспировото творение, а не историческа действителност. Ние не просто напредваме от историята към легендата, към мита — ние измисляме, създаваме, скалпваме. Митът и преданието стават трайна истина.

Ученият отговори с игнориране на авторската гледна точка и повторно осъди хвърлянето на сянка върху репутацията на Якоб Грим. Дебатите бяха прекратени поради изтичане на ефирното време на

шоуто. Фабел изключи радиото. Замисли се над думите на автора, че сред хората винаги е върлувало все едно и също зло. Че винаги е имало някаква безразборна жестокост и смърт. Ненормалното чудовище, което беше удушило момичето и беше стоварило тялото му на плажа, беше само последното в дълга редица болни мозъци. Разбира се, Фабел винаги беше знаел, че това е истина. Някога беше чел за Жил дьо Ре, френския благородник от шестнадесети век, чиято абсолютна власт над феода му означавала, че безнаказано може да отвлича, изнасилва и убива млади момчета. Приблизителната оценка на труповете възлизала на стотици, може би дори хиляди. Но серийният убиец е съвременно явление, продукт на разпадащия се обществен ред, на болни мозъци, изковани от малтретиране и подхранвани от наличието на насилническото порно на улицата и по интернет. В това убеждение някак си се спотайваше надежда: ако нашето съвременно общество създава тези чудовища, тогава все по един или друг начин ще успеем да решим проблема. Да се приеме, че това е фундаментална константа сред човеците, означаваше почти да изгубиш всяка надежда.

Фабел пъхна диск в плейъра. Докато гласът на Херберт Грьонемайер изпълваше колата и километрите летяха покрай него, Фабел се опитваше да насочи мислите си встрани от вечното зло, дебнещо в гората.

Когато влезе в кабинета си, първо се обади на майка си. Тя го увери, че е добре и че Леке се суети около нея и ѝ готви най-хубавото ядене. Гласът ѝ по телефона сякаш възстанови равновесието във вселената на Фабел. На разстояние една телефонна линия нейният ясен акцент и тембърът на гласа ѝ принадлежаха на една по-млада майка, чието присъствие винаги бе приемал като неизменна, непоклатима константа в живота си. После се обади на Сузане и ѝ каза, че се е върнал. Уговориха се тя да отиде в апартамента му след работа.

Ана Волф почука на вратата и влезе. Лицето ѝ изглеждаше още по-бледо под гривата черна коса и тъмното обкръжение на клепките. Прекалено яркото червило сякаш пламтеше сърдито на фона на уморената бледност на кожата ѝ. Фабел я покани да седне.

— Май не си спала много — каза той.

— И ти също, шефе. Как е майка ти?

Фабел се усмихна.

— Оправя се, благодаря. Брат ми ще остане при нея няколко дни. Разбрах, че си водила тежка битка за идентифициране на момичето.

Ана кимна.

— Докладът за аутопсията показва, че тя е страдала от тормоз и дори малтретиране в детството си. Може отдавна да е избягала от дома си някъде в Германия или дори в чужбина. Но все още продължавам да търся. — Тя замълча за малко, сякаш за да подготви Фабел да приеме следващите ѝ думи. — Надявам се да не се сърдиш, шефе, но се заех и със случая на Паула Елерс много сериозно. Това е само поради силното ми инстинктивно усещане, че имаме работа с един и същи човек и при двете момичета.

— Заради фалшивия адрес, който е пъхнал в ръката на убитото момиче?

— Да, както и защото двете момичета толкова си приличат, че той вероятно по-скоро е виждал Паула Елерс жива, отколкото само на снимка във вестниците. Искам да кажа, защото се наложи да поискаме ДНК тест, за да бъдем сигурни, че убитата не е Паула Елерс.

— Разбирам те. Значи какво точно търсиш?

— Прегледах бележките на Роберт Клат по случая.

Фабел тихо изруга.

— По дяволите, съвсем забравих комисар Клат! Как се вписва той?

Ана сви рамене.

— Добре. Добър човек е, смятам. И изглежда развълнуван от възможността да работи в отдел Убийства. — Тя отвори папката и продължи. — И така, прегледахме това с него. Върнахме се около работите на Фендрих. Помниш ли? Хайнрих Фендрих, учителят, на Паула по немски. — Фабел кимна. — Е, както знаеш, Клат имаше своите подозрения. Признава, че основанията за тях са слаби... повече съчетание на вътрешно усещане, предубеждение и пълна липса на други следи.

Фабел се намръщи.

— Предубеждение?

— Фендрих си пада саможивец. В средата на тридесетте години е... Е, май към края, предполагам, все още ерген и живее със старата си майка. Макар че явно е имал нещо като непостоянна приятелка

преди години. Но мисля, че това е прекъснало по времето, когато е изчезнала Паула.

— Значи комисар Клат отчаяно е търсел заподозрени и е намерил фигура от типа Норман Бейтс — каза Фабел. Ана изглеждаше смутена. — Герой от американския филм „Психо“.

— О, да, разбира се. Да, предполагам, че до известна степен е така. Но кой би могъл да го упрекне? Изчезнало е момиче, може би вече е мъртво, и е налице. Учител, с когото тя може би се е разбирала някак си и който, нека го кажа направо, явно не е имал нормални връзки. Към това се добавят и твърденията на съучениците на Паула, че Фендрих ѝ е посвещавал непропорционално много време в класната стая. Честно казано, би трябвало и ние самите да побутнем малко учителя.

— Може би, но този, който е отвлякъл и вероятно убил Паула, може също да бъде и семеен с типична среда. Както и да е, какво мисли Клат за Фендрих сега?

— Ами... — Ана разтегна думата, за да подчертае своята неувереност. — Май вече мисли, че е стрелял накриво. В края на краищата Фендрих има твърдо алиби за времето, когато е изчезнала Паула.

— Но?

— Но Клат все още твърди, че има такова „чувство“ за учителя. Че може би има нещо не особено уместно в отношенията му с Паула. Той предполага, че може би заслужава един втори поглед, въпреки че препоръчва самият той да не участва. Очевидно Фендрих само дето не е заплашвал Клат с ограничителна заповед и тъжба за преследване.

— И така, къде ще го открием? Още ли работи в училището?

— Не — отговори Ана. — Преместил се е в друго училище. Този път в Хамбург. — Ана погледна в папката. — В Ралщед. Но явно още живее в същата къща. И тя е в Ралщед.

— Добре — каза Фабел, погледна часовника си и стана от стола. — Господин Фендрих трябва отдавна да се е прибрал след училище. Бих искал да проверя дали има алиби за времето на убийството на момичето на плажа. Хайде да го посетим.

Къщата на Фендрих в Ралщед беше възголяма, солидна предвоенна вила, построена навътре от улицата в редица от пет подобни къщи. Някога те носеха престижа на по-внушителни постройки в Ротербаум и Епендорф, но сега, след като преживяха английските бомби през войната и плановите от 1959 година, изглеждаха просто нехармонични, разположени сред следвоенните битови сгради в района. Ралщед беше планиран набързо и развит за настаняване на населението от централен Хамбург, което беше останало бездомно след бомбардировките.

Фабел паркира на отсрещната страна на улицата. Докато приближаваха към редицата вили, той забеляза, че другите къщи бяха превърнати в два и повече апартамента, а жилището на Фендрих беше останало единично. Имаше меланхолична запуснатост в сградата, малката градинка отпред беше неподдържана и явно привличаше минавачите да хвърлят нежелани боклуци.

Фабел прихвана лакътя на Ана и посочи мястото, където стената на къщата достигаше до обраслата градина. Там имаше две малки ниски прозорчета с мръсни стъкла и с по три лоста отвътре.

— Мазе — каза Ана.

— Място, където можеш да държиш някого „под земята“...

Те изкачиха стъпалата пред главната врата и Фабел натисна порцелановото копче на стария звънец. Чу се звън някъде дълбоко навътре в къщата.

— Ти водиш, Ана. Аз ще поразпитам за нещо допълнително, което ми се струва, че трябва да знам.

Вратата се отвори. Фабел реши, че Фендрих е по-скоро към края на четиридесетте, отколкото в края на тридесетте си години. Беше висок и слаб, със сивкав тен. Русата му без блясък коса беше рядка и провиснала и високото кубе на черепа му проблясваше през нея под висящата лампа на антрето към високия вестибюл. Той местеше поглед между двамата с израз на равнодушно любопитство. Ана протегна овалната си полицейска значка.

— Криминална полиция на Хамбург, господин Фендрих. Може ли да поговорим?

Изражението на Фендрих сякаш се втвърди.

— По какъв въпрос?

— Ние сме от отдел Убийства, господин Фендрих. Тялото на младо момиче е намерено на плажа в Бланкенезе онзи ден...

— Паула? — Фендрих прекъсна Ана. — Паула ли беше?

Изражението му се промени отново. Този път беше по-трудно да се разгадае, но Фабел долови нещо близко до ужас.

— Ако може да поговорим вътре, господин Фендрих — предложи Фабел с кротък, спокоен тон.

Учителят се смути за момент, после неохотно се отмести и ги пусна вътре. След като затвори вратата, той посочи първата врата вляво.

— Елате в кабинета ми.

Стаята беше голяма и неудобна и изглеждаше някак неестествена под студената светлина на прекалено ярката луминесцентна лампа, която висеше нелепо от една гипсова розетка на тавана. Всички стени бяха покрити с шкафове с книги, с изключение на тази с прозореца, който гледаше към улицата. Голямо бюро беше разположено в самия център на стаята. По него бяха разхвърляни книги и листове хартия, каскада от кабели и жици се спускаше от компютъра и принтера върху бюрото. Купища списания и книжа, превързани с канап, бяха натрупани като торби с пясък под прозореца. Приличаше на пълен хаос, но като огледа цялата стая, Фабел усети един организиран безпорядък, сякаш Фендрих вероятно би могъл моментално да открие всичко необходимо по-лесно, отколкото ако е грижливо описано и картотекирано. В стаята имаше нещо, което подсказваше съсредоточеност, сякаш голяма част от живота на Фендрих — безрадостен, механичен живот — протичаше в тази стая. Това събуди у Фабел неудържимо желание да претърси останалата част от тази голяма къща, да види какво има отвъд този малък център.

— Седнете — каза Фендрих, като освободи два стола от книгите и хартиите върху тях. Преди още да седнат, той попита отново: — Онова момиче, което сте намерили, Паула ли беше?

— Не, господин Фендрих, не беше тя — каза Ана. Напрежението по лицето на учителя се смекчи, но Фабел не би определил това като облекчение. Ана продължи: — Имаме причина да смятаме, че смъртта на това момиче и изчезването на Паула са свързани.

Фендрих кисело се усмихна.

— Значи отново сте дошли да ме тормозите. Достатъчно ми беше с колегите ви от Нордерщед. — Той седна зад бюрото си. — Искам да ми повярвате, хора: нямам нищо общо с изчезването на Паула. Искам само да ме оставите на мира, дявол да го вземе.

Ана вдигна ръка миролюбиво и се усмихна обезоръжаващо.

— Вижте какво, господин Фендрих, знам, че сте имали... хм... разногласия с нордерщедската полиция преди три години, но ние сме от полицията в Хамбург и сме следователи. Не връщаме случая на Паула Елерс, а само искаме да открием дали той няма връзка с убитото момиче. Интересът ни към вас е в основата на съвсем различно разследване. Може да притежавате някаква информация, която би била от значение за този нов случай.

— Значи ми казвате, че по никакъв начин не съм заподозрян в някой от тези случаи?

— Знаете, че не можем да направим едно абсолютно твърдение като това, господин Фендрих — каза Фабел. — Ние още не знаем кого търсим. Но в момента вие ни интересувате като свидетел, не като заподозрян.

Учителят сви рамене и отново се отпусна на стола си.

— Какво искате да знаете?

Ана набързо изложи основните факти за Фендрих. Когато го попита дали още живее с майка си, той трепна като ужилен.

— Майка ми е мъртва — каза той, като за пръв път погледна Ана в очите. — Почина преди шест месеца.

— Съжалявам. — Фабел изпита истинско съчувствие към него, като си спомни страха, който току-що беше преживял за собствената си майка.

— Тя боледува много дълго — въздъхна Фендрих. — Сега живея сам.

— Сменил сте училището след изчезването на Паула — продължи Ана, сякаш за да подчертае, че този момент няма да се изплъзне от разговора. — Защо почувствахте нужда да се преместите?

Отново горчив смях.

— След като вашият колега — името му е Клат — даде много ясно да се разбере, че съм заподозрян, подозрението ми се лепна. Родители, ученици, дори колегите ми... Виждах го в очите им. Черното

съмнение. Дори получих няколко заплашителни телефонни обаждания. Затова напуснах.

— Не помислихте ли, че така ще засилите подозрението? — попита Ана, но със съчувствена усмивка.

— Пет пари не давах. Беше ми писнало. Никой дори и за миг не помисли, че и аз бях силно разтревожен. Бях много привързан към Паула. Смятах, че тя има огромен потенциал. Явно никой не вземаше това предвид. Освен вашия колега Клат, който успя някак си да направи това да звучи като... — Фендрих трудно произнесе думата — поквареност.

— Преподавахте на Паула немски език и литература, така ли? — попита Ана.

Фендрих кимна.

— Казвате, че е показала изявени способности в училище... Че това е бил фокусът на интереса ви към нея?

Фендрих предизвикателно наклони глава назад.

— Да, така беше.

— И все пак нито един от другите учители не е разбрал това. И бележките ѝ в училище показват само среден успех в почти всички дисциплини.

— Преживявал съм същото Бог знае колко пъти преди това. Аз видях потенциала в нея. Тя имаше природен талант за немския език. То е като музиката. Трябва да имаш ухо за него. Паула имаше добро ухо. И можеше да се изразява чудесно, когато се съсредоточи. — Той се наведе напред, като опря лакти на разхвърляното бюро и фиксираше Ана със сериозен поглед. — Паула беше класически пример на дете, което работеше под способностите си. Тя имаше истински потенциал да се развива, но я заплашваше опасност да се загуби в системата. Признавам, че другите учители бяха пропуснали това. А родителите ѝ не бяха способни да го видят. Затова посвещавах толкова много време да ѝ помагам. Виждах за нея реална възможност да избяга от пределите на ограничените семейни очаквания.

Фендрих се облегна назад и разпери ръце с отворени длани, сякаш беше завършил обръщението си към съда. След това тежко отпусна ръце на бюрото, сякаш и последната му енергия беше изчерпана. Фабел го гледаше, но остана мълчалив. Имаше нещо

странно в тази сериозност, почти разгорещеност, с която Фендрих говореше за Паула, и това го смущаваше.

Ана изостави темата и пристъпи към детайлите в алибито на Фендрих по време на изчезването на Паула. Отговорите му бяха точно същите, които бе давал преди три години, и бяха в папката. Но по време на нейния разпит Фендрих ставаше все по-нетърпелив.

— Мислех, че става дума за новия случай — каза той накрая. — А вие досега се ровихте в същите стари работи. Нали казахте, че е за ново момиче. За убийство.

Фабел с жест поиска папката от Ана. Погледна голямата лъскава снимка, направена на мястото, където беше открито мъртвото момиче, и я показа на учителя, като не сваляше очи от лицето му, за да прецени реакцията. Тя беше от голямо значение. Фендрих измърмори „О, боже!“ и закри уста с ръка. После замръзна с поглед, прикован в снимката. Наведе се напред и зашари с очи по нея, сякаш изследваше всяка точка. После лицето му се отпусна облекчено. Погледна Фабел.

— Помислих...

— Помислихте, че е Паула?

Фендрих кимна.

— Съжалявам. Беше шок за мен. — Той отново се вторачи в снимката. — Боже мой, тя е също като Паула! Явно по-голяма, но толкова прилича на нея. Затова ли смятате, че има връзка?

— И по още една причина — обясни Ана. — Убиецът е оставил нещо, за да ни заблуди за самоличността на мъртвото момиче. Да ни накара да мислим, че е Паула.

— Може ли да ни разкажете какво правихте от понеделник следобед до вторник сутринта, господин Фендрих?

Учителят сви устни и изпухтя, докато обмисляше отговора.

— Няма много за разказване. Отидох на работа както обикновено и двата дни. В понеделник вечерта се върнах право вкъщи, водих си бележки, четох. Във вторник... Пазарувах малко в минимаркета по пътя към дома във вторник. Върнах се около пет, пет и половина. После бях тук цялата вечер.

— Може ли някой да потвърди това?

Очите на Фендрих се свиха предизвикателно.

— Разбирам... Не можахте да ме хванете за изчезването на Паула, сега искате да ми лепнете това.

— Не е така, господин Фендрих. — Ана отново се мъчеше да го предразположи. — Трябва да проверим всички факти, иначе ще сметнат, че не сме си свършили работата както трябва.

Напрежението в ъгловатите рамене на Фендрих премина и враждебността в очите му се притъпи, но той все още не изглеждаше убеден. Загледа се отново в снимката на момичето продължително, мълчаливо.

— Това е един и същ човек — каза той най-последно.

Ана и Фабел се спогледаха.

— Какво имате предвид? — попита Ана.

— Имам предвид, че сте прави... Има връзка. Боже мой, това момиче би могло да ѝ бъде сестра, толкова си приличат! Който е убил това момиче трябва да е познавал Паула. И то твърде добре. — Болката беше се върнала в мътните очи на Фендрих. — Паула е мъртва, нали?

— Не знаем това, господин Фендрих...

— Да. — Фабел прекъсна отговора на Ана. — Да, определено се боя, че е мъртва.

9.

21:30 ч., 19 март

Природен парк Харбургер

Берге, южен Хамбург

За Букстехуде се говореше, че е място, където никога нищо не се случва.

За Хана да идваш от Букстехуде имаше ясно и недвусмислено значение. Все едно пристигаш от края на географията. Ти си задръстен. Ти си никой. Хана Грюн беше дошла от Букстехуде, но докато седеше и чакаше в петгодишния си фолксваген голф в средата на този зловещ горски паркинг, мислеше горчиво, че не беше стигнала кой знае колко далече от него. Само до онази проклета пекарна. От около четиринадесетгодишна Хана винаги беше привличала момчетата. Беше висока, с дълга руса коса — най-търсеното момиче в училище. Хана не беше способна, но беше достатъчно умна, за да го осъзнава и да го използва, за да постигне това, което иска. А това, което искаше по принцип, беше да се махне от Букстехуде. Беше насъбрала изрезки за кариерата на Клаудия Шифър — как е измъкната от мрака в една дискотека, за договорите ѝ като модел, за феноменалните суми, които печели, за екзотичните места, които посещава. Така осемнадесетгодишната Хана напусна Букстехуде и се отправи с непоклатимата увереност на младостта да атакува кариера на модел в Хамбург. Но не след дълго разбра, че всяка приемна на агенция беше пренаселена с клонинги на Клаудия Шифър. При първото си интервю тя беше показала папка със свои снимки, направени от местния фотограф, преди да замине. Висок, кльощав гей и жена на около петдесет години, явно бивш модел, само дете не се разкикотиха, като разгледаха снимките ѝ. Попитаха откъде е. Когато отговори, че идва от Букстехуде, проклетниците наистина се разсмяха.

Историята се повтаряше в повечето други агенции. Хана чувстваше как животът, който предвиждаше за себе си, се изпарява. Не можеше да се върне в Букстехуде, мечтата ѝ бързо се превръщаше в

пълна фантазия. Накрая чрез телефонните указатели успя да се добере до агенция в Санкт Паули. Хана не беше толкова зелена, че да не разбира защо офисите на агенцията бяха над стриптийз клуб. Табелата на вратата потвърди, че агенцията е специализирана за „модели, екзотични танцьорки и компаньонки“, и набитият, облечен в кожено яке собственик-италианец приличаше повече на гангстер, отколкото на фигура от модната индустрия. Честно казано, той дори си го обясни най-откровено — каза на Хана, че е хубавица със страхотно тяло и може да й намери много работа, но тя ще бъде главно с видео.

— Истинско чукане, разбираш ли?

Когато му каза, че това не я интересува, той само сви рамене. Но й даде визитна картичка и добави, че ако някога промени решението си, трябва да се свърже с него. Като се върна в апартамента, в който не живееше сама, Хана запуши с възглавница устата си, за да заглуши силните ридания, които разтърсваха тялото ѝ. Най-много я потискаше деловият, прозаичен начин, по който италианецът ѝ разказваше как видеоработата включва и „истинско чукане“. Той не беше подчертано безцеремонен, подчертано развратен. Просто делово ѝ описваше бъдещата ѝ работа, сякаш обсъждаше подробностите на чиновническа служба. Но най-много я засегна неприкритото му убеждение, че това е всичко, на което е способна. Всичко, което би могла да очаква. И Хана започна да се оглежда за обикновена работа. А без секретарски умения, без гимназиална диплома изборът ѝ беше твърде ограничен.

Тогава получи мястото в Бакщубе Албертус — на производствена линия с дебели глупави жени на средна възраст, на които и през ум не им минаваше за някакви амбиции. Сега, след мъчителен ден, тя стоеше с прибрана в еластична пекарска шапчица лъскава руса коса, съвършеното ѝ тяло бе скрито под безформена бяла пекарска престилка, докато украсяваше торти за рожден ден с нарастващо усещане за обреченост.

Но не за дълго. Скоро Маркус ще я отведе далече от всичко това. Скоро тя ще притежава богатството и стила на живот, които винаги беше искала. Маркус беше собственик на пекарната и ако чукането с шефа беше цената на това, което иска, тя ще я плати. И беше толкова близо до целта: Маркус беше обещал да зареже жена си, тази фригидна крава. И да се ожени за Хана.

Погледна часовника си. Къде е той, по дяволите? Винаги закъсняваше, главно заради жена си. Тя се огледа през гъстата маса на дърветата, заобикалящи паркинга — черно на фона на черно безлунно небе. Мразеше да се срещат тук — беше толкова зловещо. Стори й се, че нещо се движи между дърветата. Вторачи се изплашено в тъмнината и после се отпусна с нетърпелива въздишка.

Той я беше проследявал тук и преди, но не можеше да я последва нагоре по пътя до паркинга на Природния парк от страх, че много ще бие на очи: единствено друго превозно средство на изолиран път, който води точно към този паркинг. Затова беше се върнал тук през деня и беше проучил мястото. Тази вечер бе я проследил достатъчно дълго, за да установи накъде се е запътила, после я задмина и пристигна пръв. При изучаването на парка откри тесен служебен път, използван от лесовъдите за поддържане на гората. Беше карал мотоциклета си на половината разстояние нагоре по пътя, после загаси светлините и мотора, спусна се за малко по инерция и го скри между дърветата. След това измина пеша останалата част от пътя, тъй като не искаше някой на паркинга да чуе приближаването на мотора. Сега беше в края на дърветата, невидим, и наблюдаваше улицищата, която чакаше женения си любовник. Усещаше трепета на мрачно очакване, на увереността, че скоро гневът и омразата, които го разяждаха като рак, ще бъдат освободени. Ще ги заболи. И двамата ще разберат какво е да изпитваш истинска болка. Тя се обърна към него. Той не се отдръпна, не помръдна. Тя гледаше право в него, вторачена в тъмнината, но тъпата кучка не можеше да го види. Доста скоро щеше да го види обаче...

Сноп светлина от автомобилни фарове се изви в дъга над дърветата и леко се отдръпна. Беше спортен мерцедес. Колата на Маркус Шилер. Той гледаше как мерцедесът се изравнява с голфа, Шилер смъква стъклото и прави извинителен жест. От своята скрита позиция между дърветата той видя как Хана излезе от голфа, блъсна вратата, закрачи сърдито към мерцедеса и се тръсна на седалката до шофьора.

Моментът настъпи.

10.

10:20 ч., 20 март

Болница Марияхилф

Хаймфелд, Хамбург

Яркото пролетно слънце, което под наклон проникваше през огромния прозорец, рязко разделяше болничната стая на ъгли със светлина и сянка. Синът беше вдигнал щорите и беше оставил слънцето да блести безмилостно в незащитеното лице на майка му.

— Ето така, мамче. Така е по-добре, нали?

Той се върна до леглото, премести стола си съвсем близо и седна. Наведе се напред в обичайната си поза на преданост и загриженост. С движение, което изглеждаше нежно и внимателно, но прикриваше зловни намерения, той сложи ръка на челото ѝ, много леко я плъзна нагоре към линията на косата и отвори тежките, нереагиращи клепачи, за да могат ослепителните слънчеви лъчи да греят право в обезцветените очи на старицата.

— И тази нощ излязох да си поиграя, мамче. Двама този път. Прерязах им гърлата. Първо на него. После тя се молеше за живота си. Молеше и молеше. Беше толкова забавно, мамче. Тя все повтаряше: „О, не, о, не!...“. После я пронизах с ножа. Също в гърлото. Разпорих го широко и тя млъкна.

Той тихо се изсмя. Ръката му се плъзна по веждата на старицата и пръстите му проследиха нежните ъгли на бузата ѝ и тънката ѝ набръчкана шия. Той наведе глава настрани с мечтателно изражение на лицето. После внезапно дръпна ръката си и се облегна на стола.

— Помниш ли, мамче, как ме наказваше? Когато бях малък? Помниш ли как ме караше за наказание безброй пъти да рецитирам онези истории? И ако обърквах и една-единствена дума, ме биеше с бастуна си, дето го донесе от една туристическа ваканция в Бавария. Спомни си как веднъж се изплаши, когато ме преби толкова силно, че припаднах? Учеше ме, че съм грешник. Наричаше ме негоден за нищо грешник, помниш ли? — Той замълча, сякаш едва ли не очакваше

отговор, който тя не можеше да му даде. После продължи: — И винаги ме караше да рецитирам онези истории. Губех толкова много време да ги запомня. Четях ги отново и отново, докато очите ми започваха да разбъркват буквите и сричките, когато се опитвах да не забравя или да разместя някоя. Но никога не успявах, нали? Винаги ти давах повод да ме биеш. — Той въздъхна, погледна навън към светлия ден зад прозореца, после старата жена. — Скоро, много скоро ще дойде време да се върнем с теб вкъщи, майко.

Той стана, наведе се и я целуна по челото.

— А бастунът още е при мен...

11.

9:15 ч., неделя, 21 март

Природен парк Харбургер Берге, южен Хамбург

Мария беше дошла на мястото известно време преди Фабел. Беше по-скоро поляна, отколкото паркинг, и Фабел подозираше, че служи за две цели: денем да бъде отправна точка за разхождащите се пешеходци, а вечер — дискретно място за забранени връзки. Той паркира беемвето си до една от зелено-белите коли на полицията и излезе. Беше ярка пролетна сутрин с лек ветрец и гъстата гора, която обграждаше паркинга, сякаш дишаше с бриза и чуруликането на птиците.

— „В средата на живота“... — каза той на английски на Мария, когато тя се приближи, като посочи дърветата и небето с махване на ръката. Тя изглеждаше смутена.

— „В средата на живота ние сме мъртви“... — повтори той, този път на немски.

Мария сви рамене.

— Къде са те? — попита Фабел.

— Там... — Мария посочи малко празно място сред дърветата. — Това е пешеходна пътека. Минава право през гората, но има малка полянка с маса за пикник на триста метра оттук. Само дотам може да се стигне с кола. — Фабел забеляза, че половината от паркинга до входа на пешеходната пътека беше оградена с кордон.

— Отиваме ли?

Той даде знак Мария да тръгне първа. Докато вървяха по неравната, леко кална пътека, Фабел видя, че криминалистите бяха наслагали защитни покрития през различни интервали. Той въпросително погледна Мария.

— Следи от гуми — каза тя. — И тук-там от стъпки, които трябва да се проверят.

Фабел спря и огледа пътя, който току-що бяха изминали.

— Планински велосипедисти?

Мария поклати глава.

— Мотоциклет. Може да няма нищо общо, както и стъпките.

Те продължиха пътя си. Фабел оглеждаше дърветата от двете страни. Пространствата между тях нататък ставаха все по-тъмни, като зелени пещери, в които светлият ден не можеше да проникне. Той си спомни предаването по радиото. Тъмнината на гората в светлия ден — метафора за опасността, която крие ежедневието. Пътеката зави и внезапно се отвори към малка поляна. Там около дузина полицаи и следователи обикаляха наоколо. Фокусът на активността им беше дървена маса за пикник със заковани пейки, монтирана вдясно от главната пътека. Два трупа — на мъж и жена, седяха на земята, подпрени на ръба на масата. И двамата бяха вторачили във Фабел и Мария стъклен поглед, безразличен от смъртта. Седяха един до друг, всеки с протегнати ръце, сякаш се мъчеха да се достигнат. Вкочанените им ръце се докосваха, но не се държаха. Между тях лежеше носна кърпа, грижливо сгъната и пригладена. Причината за смъртта се виждаше мигновено: гърлата и на двамата бяха прерязани широко и дълбоко. Мъжът нямаше четиридесет, беше с тъмна коса, ниско подстригала, за да замаскира оплешивяването на темето. Устата му беше отворена, черно-червена от кръвта, бликнала като пяна от прерязаното гърло в последните секунди от живота му.

Фабел приближи. Огледа дрехите на убития. Това беше едно от най-смущаващите неща в сцена на убийство: как смъртта си прави собствен дневен ред, как отказва да признае тривиалните дреболии, които вграждаме в живота си. Светлосивият костюм на мъжа и обувките от естествена кожа явно бяха скъпи, нещо, което в живота е показател за положение, вкус, място в обществото. Тук костюмът беше смачкан, изцапан с кръв и кал парцал. Ризата беше напоена с кръв под тъмния разрез на гърлото. Едната обувка беше отхвърчала на половин метър от стъпалото, което сочеше към нея, сякаш я викаше да се върне. Сивият копринен чорап беше смъкнат наполовина и се виждаше замърсената бледа плът на мъжката пета.

Фабел насочи вниманието си към жената. В сравнение с мъжа тя имаше много по-малко кръв по дрехите. Смъртта при нея беше настъпила по-бързо и по-лесно. Широка ивица кръв беше плиснала диагонално през бедрата на джинсите ѝ. Беше на около двадесет години и имаше дълга руса коса, която ветреецът беше развявал по

разреза на гърлото ѝ и кръвта беше я лишила от блясък. Фабел забеляза, че макар цветовете и кройката на дрехите ѝ да бяха старателно и с вкус подбрани, те бяха съвсем различни по ценова категория от тези на мъжа — бледозелена тениска, джинсите бяха нови, но евтин вариант на дизайнерските. Не бяха двойка. Поне не в установения смисъл. Фабел се наведе и разгледа носната кърпа. Имаше малки трохички хляб, посипани върху нея. Той се изправи и попита:

— Никакви следи от ножа, който е използван?

— Никакви. И никаква пролята кръв по земята, масата или някъде наоколо. Здравей, Ян! — отговори му Холгър Браунер, шефът на следователите от Управлението, който се приближаваше.

Фабел се усмихна. От мига, в който зърна размазаното петно кръв по джинсите на жената, беше сигурен, че това не е местопрестъплението. Убийството беше извършено на друго място.

— Бързо пристигна — каза той на Браунер.

— Обади ни се местен комисар, който решил да не чака Лагедийнст да ме информира. Мисля, че той се е обадил и на теб. Комисар... — Браунер се мъчеше да си спомни името.

— Херман. — Мария довърши изречението му. — Ето го там.

Тя посочи висок мъж в униформа, на тридесет и две — три години. Стоеше с група полицаи от школата, но когато забеляза, че е станал център на внимание, направи извинителен жест към колегите си и закрачи към тях. В движенията му имаше сериозна целенасоченост и като приближи, Фабел забеляза, че неговата неопределима външност, косата с пясъчен цвят и петнистата му бледа кожа не съответстваха на стремителната енергия, която гореше в светлозелените му очи. Външността му напомни на Фабел за Паул Линдеман, служителя, когото загуби, но когато униформеният офицер се приближи, разбра, че приликата е повърхностна.

Офицерът кимна на Мария и протегна ръка първо на Фабел, после на Браунер. Фабел забеляза как единствената сребърна звезда на рамото на комисаря проблясва на фона на черното му униформено кожено яке.

Мария го представи.

— Това е комисар Хенк Херман от местната дирекция на полицията.

— Защо повикахте точно нас, господин комисар? — попита Фабел усмихнато.

Обикновено ролята на полицията беше да охранява местопрестъплението и да държи настрана всякакви зяпачи извън оградения периметър, докато криминалната полиция е натоварена със самото местопрестъпление. Лагедийнст би трябвало да отговаря за информирането на криминалната полиция, а отдел Убийства разследваше всяка внезапна смърт.

Неуверена усмивка направи тънките устни на Херман още по-тънки.

— Ами... — Той погледна покрай Фабел към телата. — Ами знам, че вашият екип е специализиран по... ммм... такива работи.

— Какви работи? — попита Мария.

— Ами явно не е самоубийство. И това не е мястото на престъплението...

— Защо мислите така?

Херман се поколеба за момент. Не беше нормално един охранителен полицай да дава каквото и да било мнение по местопрестъплението, а още по-необичайно беше който и да било офицер от криминалната полиция от ранга на Фабел да го слуша. Той размести групата, за да улесни достъпа до телата, но поддържаше достатъчно разстояние, за да запази мястото от нови следи. Полицаят коленичи, като балансираше върху стъпалата си, и посочи към разкъсаното гърло на мъжа.

— Очевидно без разместване на телата не мога да видя ясно, но ми се струва, че мъжът е убит с два удара. Първият е попаднал отстрани на шията и той бързо е започнал да кърви. Вторият е минал право през трахеята. — Херман посочи другата жертва. — Мисля, че момичето е умряло от единствен замах през гърлото. Тази кръв тук — той посочи широката ивица кръв през бедрата — не е от нея. Със сигурност е от убития мъж. Тя е била близо до него, когато е бил нападнат, и вероятно е поела пръските артериална кръв от шията му. Но наоколо няма никакво забележимо количество кръв... Което показва, че убийството е извършено другаде. Това подсказва също, че са докарани тук от убиеца. А това на свой ред ме кара да мисля, че нашият убиец е доста едър или поне физически силен. Има твърде малко следи от влачене, освен когато е намествал мъжа и обувката се е

изхлузила. Дотук не може да се докара превозно средство, значи е носил жертвите си.

— Нещо друго? — попита Фабел.

— Само предполагам, но бих казал, че нашият убиец първо е убил мъжа. Може би изненадващо нападение. Така се получава най-малка съпротива. Втората жертва няма същата сила и не представлява такава заплаха, както мъжът.

— Опасно допускане — каза Мария с горчива усмивка.

Херман се изправи и сви рамене.

— Описахте начина, използван при това убийство — каза Фабел.

— Но още не сте казал защо решихте, че то е точно за моя екип.

Херман отстъпи и леко наведе глава настрана, сякаш стои пред картина или оценява експонат.

— Ами защото... погледнете...

— Какво? — попита Фабел.

— Ами... Това не е просто място, където убиецът е решил да се освободи от телата. Би могъл да ги остави на двадесет метра навътре в гората, което би ни отнело седмици и дори месеци да ги намерим. Това е послание. Той иска да ни каже нещо с избора на мястото, с позата на телата, с носната кърпа, трохите хляб. Всичко това е предназначено за нас. Всичко е нагласено.

Фабел погледна през рамо към Холгър Браунер, който се усмихна разбиращо.

— Нагласено... — повтори Херман, явно обезкуражен. — Всичко е старателно подредено. И това означава, че има план на психопат зад тези убийства, което пък на свой ред показва, че имаме пред себе си сериен убиец. И затова помислих, че трябва да ви информирам директно и веднага, господин главен комисар. — Той се обърна към Холгър Браунер. — А причината да се обадя на вас, господин Браунер, е защото според мен можете да изясните от тази сцена нещо, което нашият екип би могъл да пропусне. Следя работата ви с интерес и съм присъствал на няколко от вашите семинари.

Браунер грейна в добродушна усмивка и кимна с престорена скромност.

— И явно сте внимавал, господин комисар.

Фабел също се усмихна.

— Съжалявам, господин Херман, не исках да кажа, че ни губите времето. Всичко, което казахте за мястото на престъплението, е вярно, в това число и фактът, че то е вторично, а не първично. Просто исках да чуя разсъжденията ви.

Напрегнатото изражение на неопределимата физиономия на Херман леко се отпусна, но твърдата острота остана в светлозелените му очи.

— Въпросът, пред който се изправяме сега — продължи Фабел, — е къде е първоначалното място, къде да намерим истинското местопрестъпление.

— Имам теория по въпроса, господин главен комисар — вмъкна Херман преди някой друг да успее да се включи.

Браунер се разсмя.

— Така и предполагам.

— Както казах, смятам, че телата са донесени тук. Имаме следи от стъпки по пътя. Големи стъпки, на едър мъж. Те са оставили дълбоки отпечатьци в земята, която е мека, но не кална. Това показва, че е носил нещо тежко.

— Може би е носил само собственото си наднормено тегло — каза Браунер. — Може да е просто някой, който е ходил из гората, за да свали някой килограм.

— Значи е успял много бързо, защото има поне два вида следи — натам и обратно. Тези, които водят към паркинга, не са оставили дълбоки отпечатьци. А тора ми подсказва, че е носел нещо тежко насам, поне веднъж, а после се е върнал на паркинга без товар.

— Значи мислите, че убийството е извършено на паркинга? — попита Фабел.

— Не. Не непременно. Може да ги е убил там, но не намерихме никакви уличаващи доказателства. Затова обградихме половината паркинг към пешеходната пътека. Убеден съм, че жертвите са убити другаде и са докарани дотук с кола. Или може би са убити в кола, докато тя още е била на паркинга. Но ако ги е донесъл дотук, смятам, че е паркирал колата си близо до пътеката.

Фабел кимна оценяващо. Браунер се изсмя гръмогласно и добродушно потупа по рамото Херман, който май не оцени много високо този жест.

— Съгласен съм с вас, колега. Макар да е очевидно, че ще трябва много време, за да идентифицираме отпечатъците от стъпки като принадлежащи на нашия убиец. Но това наистина е много добра работа. Съвсем малко хора биха се сетили да оградят мястото около паркинга.

— Паркингът празен ли беше, когато намерихте телата? — попита Фабел.

— Да — отговори Херман. — Единствената кола тук беше синият опел на пешеходеца, който е намерил труповете около седем и половина сутринта. Това ме кара да мисля, че колата, в която е извършено убийството или е използвана за докарване на жертвите, отдавна е изчезнала. Може би потопена или изгорена някъде, за да се унищожат уликите. — Той посочи пешеходната пътека в обратна посока. — Тази пътека води до друг паркинг на около три километра оттук. Пратих кола да провери за всеки случай, но не е имало нищо.

Фабел осъзна, че през цялото време Мария беше мълчала. Беше се приближила до телата и погледът ѝ изглеждаше магнетично прикован в мъртвата жена. Фабел отиде при нея и попита:

— Добре ли си?

Мария стреснато се обърна към него и за момент го гледаше безизразно, като замаяна. Кожата ѝ беше някак обтегната върху ъгловатата структура на лицето ѝ.

— Какво?... О... да. — След това, по-решително: — Да. Много съм добре. Не е възникване на посттравматичен стрес, ако това имаш предвид.

— Не, Мария, нямам това предвид. Какво виждаш?

— Опитвах се да разгадая какво е искал да каже с това. После погледнах ръцете им.

— Да... хванати ръце. Убиецът явно ги е нагласил да изглеждат като хванали се за ръцете.

— Не... Не това — каза Мария. — Другите ръце. Неговата дясна и нейната лява. Те са стиснати в стегнат юмрук. Не изглежда естествено. Прилича на част от нагласяването.

Фабел рязко се обърна.

— Холгър! Ела да видиш това.

Браунер и Херман приближиха и Фабел показа забелязаното от Мария.

— Мисля, че си права, Мария — каза Браунер. — Изглежда са свити след смъртта, но преди вкочаняването. — Внезапно Браунер рязко се обърна към Фабел като ужилен. — Господи, Ян! Момичето на плажа...

Бръкна в джоба на якето си и измъкна неразпечатан пакет с хирургически ръкавици. Сложи си една и измъкна сонда от горния си джоб. Пристъпи напред и обърна ръката на момичето. Това не беше лесно поради вкочаняването и той повика Херман от другата страна, като му протегна пакета с латексови ръкавици.

— Сложи си ги, преди да докоснеш тялото. Искам да държиш ръката ѝ обърната.

Херман се подчини. Браунер неуспешно се опита да използва пинсетата като лост за отваряне на пръстите. Накрая трябваше да ги разтвори със своите собствени. Обърна се към Фабел и мрачно кимна, преди да посегне към дланта с пинсетата и да измъкне оттам малко, стегнато навито парченце жълта хартия. Той я пусна в прозрачно пластмасово пликче за улики и внимателно го разгъна. Изправи се и също така внимателно се отдалечи от телата по собствените си стъпки. Херман го последва.

— Какво пише?

Браунер протегна пликчето към Фабел. Ледени тръпки го пронизаха до костите. Отново беше правоъгълно парче от същата жълта хартия, размер десет на пет сантиметра. Той позна дребния правилен почерк на написаното с червено мастило, също като от бележката, намерена в ръката на момичето от плажа на Банкенезе. Този път там беше написана само една дума — „Гретел“. Фабел показва бележката на Мария.

— По дяволите, това е същият тип!

Тя отново погледна към телата. Браунер вече разтваряше здраво стиснатите пръсти на убития мъж.

— А това явно е Хензел — каза той, като се изправи и пхна друго късче жълта хартия в прозрачно пликче.

Фабел усети стягане в гърдите. Погледна нагоре към бледото синьо небе, после по пешеходната пътека, която водеше назад към паркинга, навътре в зелената гробница на гората, след това отново към мъжа и жената с прерязани до гръбначния стълб гърла, седнали с докосващи се ръце и голямата носна кърпа с трохи по нея, простряна

на тревата между тях. Хензел и Гретел. Мръсникът смяташе, че има чувство за хумор.

— Прав бяхте да ни повикате, комисар Херман. Може това да скъси разстоянието между нас и един сериен убиец, за когото знаем, че вече е убивал веднъж, може би два пъти. — Херман засия доволно. Фабел не отвърна на усмивката му. — Сега искам да съберете целия си екип на паркинга за брийфинг. Трябва да се претърси целият район за отпечатъци от пръсти, а после да намерим първичното местопрестъпление. Трябва да разберем кои са тези хора и къде са убити.

12.

10:00 ч., неделя, 21 март

Бланкенезе, Хамбург

Тя седеше на стола си и старееше.

Седеше изправена и неподвижна, слушаше тиктакането на часовника и съзнаваше, че всяка отмерена секунда беше замах, който разяждаше нейната младост и хубост. А красотата ѝ беше изключителна. Изящната грация на Лаура фон Клостерщад беше над преходните моди да се правиш на бездомен скитник или на много чувствен. Тя беше истинска красавица: неподвластно на времето, ледено, жестоко съвършенство. То не беше външност, която „да бъде открита“ от фотографите. Беше формирано от автентично благородство, утвърждавано поколения наред. Беше се оказало също и с висока цена, притежание, за което модни къщи и козметични фирми плащаха огромни суми.

Шеметната красота на Лаура беше на едно стъпало със самотата ѝ. Трудно е за грозния и обикновения да си представи как красотата може да отблъсква точно колкото и грозотата. Красота като тази на Лаура буди страх. Тя създаде около нея ограда, която малцина бяха достатъчно смели да пробият.

Седеше и усещаше как остарява. След седмица щеше да навърши тридесет и една години. Хайнц, агентът ѝ, скоро щеше да дойде. Идваше да ѝ помогне да се подготви за партито по случай рождения си ден. Щеше да осигури всичко да бъде както трябва. Той беше екстравагантен ентузиазирани момък, който съчетаваше безгранична енергия със стоманена решителност и ефективност. Беше добър агент. Но отгоре на всичко беше и нещо, което за Лаура беше най-близо до истински приятел. Тя знаеше, че вниманието му към нея значително надминава „грижата за таланта“. Единствено той проникваше през нейната защитна линия и разбираше степента на тъгата ѝ. И скоро вилата щеше да бъде изпълнена с пищното присъствие на Хайнц. Но засега беше спокойна.

Стаята, в която седеше Лаура, беше едно от двете места в просторната ѝ вила в Бланкенезе, в които тя обичаше да се оттегля. Това беше огромна, прекалено светла и нарочно лишена от функции стая с безкомпромисно твърд стол, твърд дървен под и бели стени. Другото беше помещението с басейна, което се издаваше отстрани на къщата навън към терасите и когато плуваш към големите френски прозорци в края на басейна, имаш чувството, че отплуваш направо на небето. Това бяха местата, в които Лаура фон Клостерщад се срещаше със себе си.

Седеше в празната стая, с изключение на солидния твърд стол и единствен шкаф до една от стените. Стереоредбата на него беше единственият комфорт или удобство, което беше допуснала в това пространство.

Беше светла стая. Именно тя я беше убедила да се премести тук. Беше просторна, с висок гипсов таван, обграден с богато украсени корнизи, и изпълнена със светлина от огромен френски прозорец. Идеална за детска стая, помисли си тя и моментално реши да купи вилата.

Но това не беше детска стая. Беше я оставила гола и бяла, като превърна нейната ярка светлина в нещо безкомпромисно стерилно. Именно тук Лаура седеше и мислеше за едно десетгодишно дете, което не съществуваше. Което никога не беше съществувало. Лаура седеше на неудобния стол в стерилната бяла стая и си представяше как би изглеждала в ярки цветове, с играчки. С дете.

Така беше по-добре. Животът на Лаура със собствената ѝ майка беше я накарал да повярва, че да имаш дете значи просто да предадеш на друго поколение страданията, които сам си преживял. Не че майка ѝ беше жестока. Не беше я била, за да я унижава нарочно. Просто Маргарете фон Клостерщад явно никога не беше чувствала към нея нещо особено. Понякога гледаше Лаура смущаващо и леко неодобрително, сякаш се мъчеше да я прецени, да разбере коя и каква е всъщност и къде в собствения ѝ живот ще прилегне най-добре. Лаура винаги беше съвсем наясно, че по някаква причина, явна само за майка ѝ, тя трябва да беше много лошо момиче. Непослушно дете. Маргарете много ясно беше определяла всички недостатъци на Лаура и беше ги осветявала с ледения прожектор на своето неодобрение. Но беше признала и необикновената красота на Лаура — фактически я

отделяше като нейна единствена добродетел. В началото тя дори ръководеше нейната кариера, преди да бъде назначен Хайнц. Работеше неуморно, дори вманиачено, за издигането ѝ, за да се увери, че ще стане значима част от обществения кръг, към който принадлежаха Фон Клостерщад. Но Лаура нямаше детски спомен майка ѝ да си е играла с нея. Да се е грижила за нея. Да ѝ се е усмихвала с истинска топлина.

Тогава се появи проблем.

Преди около десет години, когато красотата на Лаура беше в първия си цъфтеж и започнаха да се появяват договори за работа като модел, някой някак си беше се промъкнал през бодливата тел на оградата, която Маргарете фон Клостерщад беше издигнала около дъщеря си. Която и самата Лаура беше изградила.

Майката се нагърби с това. Уреди всичко. Лаура не каза на майка си, че е бременна. Тя сама се постара да се увери в това, но по някакъв почти мистериозен начин, който Лаура не можеше да припише на майчин инстинкт, майка ѝ научи за бременността. Лаура никога вече не видя приятеля си, не го спомена и дори никога вече не помисли за него. Знаеше, че майка ѝ е направила всичко възможно той никога вече да не се появи. Семейство Фон Клостерщад имаше властта да огъва другите по своя воля и да купува тези, които не се огъват. Седмица преди двадесет и първия ѝ рожден ден беше уредена кратка ваканция: частна клиника в Лондон. После светската и моделска кариера на Лаура продължи сякаш нищо не беше се случило.

Странно, тя винаги бе смятала, че щеше да е момче. Не знаеше защо, но винаги така си представяше детето си.

Чу се кола по автомобилната алея. Хайнц. Тя въздъхна, стана от стола и се отправи към входното антре.

13.

Пладне, неделя, 21 март

Природен парк Харбургер Берге, южен Хамбург

Те направиха откритията почти едновременно.

Комисар Херман съобщи по радиото, че две коли — бляскав спортен мерцедес и старичък фолксваген голф — са намерени полускрити в гората в южната част на природния парк. Мъжът е бил хладнокръвен. Методичен. След като е закарал първата кола до мястото, на убицеца са му трябвали двадесет минути ходене пеша, за да се върне при втората кола. Фабел трябваше да научи подробностите, но не искаше да обсъжда по радиото, затова се обади на Херман по клетъчния си телефон.

— Ще доведе там Браунер и екипа му веднага щом свършат тук. Осигурете охрана на мястото.

— Разбира се — каза Херман и Фабел долови, че е леко обиден.

— Извинете — каза Фабел. — Показахте много ясно с работата си тук, че знаете как се опазва местопрестъпление. Има ли нещо, което ви се набива в очи там?

— Убийството е станало в мерцедеса, както си мислех. Нека кажем така, тапицерията никога вече няма да стане каквато е била. На задната седалка има куфарче. От него може да се установи самоличността, но разбира се, още не сме го докоснали. Проверихме номера — регистриран собственик с фирма. Пекарна Албертус Бакщубе, която се намира в Бостелбек, в градски район Хаймфелд. Проверих при тях кой го кара. В момента само казах, че сме го намерили изоставен. Голфът принадлежи на Хана Грюн. Регистриран е на адрес в Букстехуде.

— Добре. Ще дойдем веднага щом приключим тук.

— Странно — каза Херман. — Сякаш не е горял от желание да скрие колите. Би могъл дори да ги изгори.

— Така е — каза Фабел. — Той просто печели малко добавъчно време. Поставя допълнително разстояние между себе си и нас. Искал е

да видим къде ги е убил. Просто е искал да видим това тогава, когато му изнася.

Другото откритие направи Холгър Браунер. Той заведе Фабел на главния паркинг в околностите на гората. Ниската растителност ставаше по-рядка на едно място и двамата мъже отместваха клоните настрана, за да стигнат до тясна пътечка, недостатъчна дори да ограничи пожар. Вероятно някога е била втори път към поляната, но толкова тесен, че явно е бил предназначен само за пешеходци и велосипедисти, или просто за достъп. Фабел изруга, когато светлокафявите обувки, за които беше дал толкова пари в Лондон, затънаха в торфената почва.

— Тук... — Браунер показва къде беше поставил няколко ограждащи местопрестъплението предпазни знака по земята. — Това са пресни отпечатъци от стъпки. При това добри. И от размера бих казал, че решително са мъжки. — Той поведе Фабел по-нататък по следите и показва друг отпечатък от обувка. — Само стой настрана, Ян. Още не съм ги снимал и не съм направил отливка от тях.

Фабел спазва указанията и се мъчеше да стъпва по тревистия край на пътечката. Браунер спря до редица предпазни знаци.

— А това са следи от гуми. Също пресни.

Фабел клекна и разгледа следите.

— Мотоциклет?

— Да. — Браунер показва къде следата завиваше и се губеше в преплетената тъмнина на гората. — Мисля, че ако накараш някого от хората си да проследи тази пътечка, тя ще го отведе някъде близо до главния път. Някой е карал мотоциклета си по целия този път дотук, докато е стигнал на 150 метра от паркинга. Ако правилно съм разчел тези следи и стъпки, той е угасил мотора и е бутал мотоциклета по останалото разстояние. — Той отново показва отпечатъците от обувки. — А тези следи показват, че е стоял тук невидим откъм паркинга, може би го е наблюдавал.

— Нашият убиец?

— Може би. — На лицето на Браунер се появи неговата характерна добродушна усмивка. — Или просто природолюбител, наблюдаващ нощния живот на дивата природа на паркинга.

Фабел отговори на усмивката с усмивка, но някъде в съзнанието му звънеше тревожна камбанка. Той се върна, за да провери следите

отново, като ги заобикаляше, за да не ги повреди. Клонките, които трябваше да отмества, за да върви по пътеката, вече скриваха тялото му. Той мислено върна стрелките на часовника и настъпи нощ. Ти чакаше тук, нали? Беше невидим, част от гората. Чувствал си се в безопасност скрит тук, докато си наблюдавал и чакал. Видял си ги да пристигат, най-вероятно поотделно. Наблюдавал си непрекъснато първия, докато е чакал другия. Познавал си ги по някакъв начин, или поне навиците им. Знаел си, че трябва да почакаш да дойде втората ти жертва. И тогава си ударил.

Фабел се обърна към Браунер.

— Надявам се, че правилно си се насочил, Холгър. Типът не е бил зяпач. Имал е определена цел тук.

14.

15:20 ч., неделя, 21 март

Хаусбрух, южен Хамбург

Докато Фабел и Вернер пристигнат, местната охранителна полиция беше уведомила Вера Шилер, че е намерен труп и по предположения това е съпругът ѝ. При претърсване на джобовете му са открити портфейл и лична карта на името на Маркус Шилер. Холгър Браунер и неговият екип следователи са проверили двете изоставени коли и са потвърдили, че мъжът е убит в мерцедеса. Имало „сянка“ на мястото до шофьора, където спътничката, момичето, е попречило кожената тапицерия да се напои с кръв. Имало следи от кръв в основата на капака на мотора и Браунер предполагал, че момичето е измъкнато от колата и гърлото ѝ е прерязано над капака. „Като на месарски дръвник“, както го описал Браунер. Екипът следователи е взел от колата куфарче. То съдържало само купчина разписки, едната от глоба за превишена скорост, и няколко рекламни брошури за пекарско оборудване и продукти.

Домът на семейство Шилер беше разположен на огромно парче земя, което опираше в края на самата гора Щадстфорст. Автомобилната алея към къщата минаваше през гъста горичка, а после се откриваха широки, добре гледани тревни площи. Фабел имаше чувството, че отново навлиза в горска поляна. Самата къща беше просторна вила от деветнадесети век с бледожълти стени и големи прозорци.

— Явно има пари в кифладжийския бизнес — измърмори Вернер, докато Фабел паркираше на безупречната алея, покрита с дребен чакъл.

Вера Шилер сама отвори вратата и ги поведе през фоайе с мраморен под и колони към просторна приемна, където ги покани да седнат на старинна софа. Вкусът на Фабел повече клонеше към

модерното, но можеше да оцени стойностна антика. А в тази стая тя не беше единствена. Вера Шилер седна срещу тях и кръстоса крака, като отпусна ръцете си с длани надолу спокойно да лежат в скута ѝ. Беше привлекателна тъмнокоса жена, приближаваща четиридесет. Всичко у нея — лице, осанка, учтивата полуусмивка, с която ги покани — говореше за прекалено хладнокръвие.

— Преди всичко, госпожо Шилер, знам, че това може да ви разстрои твърде много — започна Фабел. — Очевидно ще трябва официално да идентифицираме тялото, но почти няма съмнение, че това е вашият съпруг. Искам да знаете колко съжаляваме за вашата загуба. — Той се размърда непохватно: тази софа си е била неудобна почти две столетия.

— Така ли? — В тона на Вера Шилер нямаше враждебност. — Не познавахте Маркус. Не познавате мен.

— И все пак, съжалявам, госпожо Шилер. Наистина съжалявам.

Вера Шилер бързо кимна. Фабел не можа да разбере дали това беше бариера, набързо хвърлена, за да задържи скръбта ѝ, или просто жената си беше студена и безчувствена. Той извади от джоба си прозрачно пликче за събиране на улики. През полиетилен се виждаше снимка на Маркус Шилер върху личната му карта. Той го протегна към нея.

— Това съпругът ви ли е, госпожо Шилер?

Тя хвърли бърз поглед към снимката и после издържа погледа на Фабел с прекалено спокойни очи.

— Да. Това е Маркус.

— Имате ли някаква представа защо господин Шилер е бил толкова късно вечерта в природния парк? — попита Вернер.

Тя се изсмя горчиво.

— Мислех си, че е очевидно. Доколкото знам, намерили сте и жена, нали?

— Да — каза Фабел. — Жена на име Хана Грюн, доколкото можем да кажем в момента. Говори ли ви нещо това име?

За пръв път в очите на Вера Шилер се мярна нещо като болка. Тя бързо я потули и както от фалшивия ѝ смях, така и от отговора ѝ прокапа разяждаща киселина.

— За моя съпруг верността беше понятие толкова абстрактно и неразбираемо, колкото ядрената физика. То просто се намираще извън

способността му да схваща. Имаше безброй други жени, но да, знам това име. Знаете ли, господин главен комисар, в цялата тази история най-много ме разстройва не това, че Маркус е имал връзка с друга жена — Бог ми е свидетел, че бях свикнала — а че той нямаше любезността или въображението, или всъщност вкуса да вдигне поглед над пода на нашата фабрика.

Фабел размени бърз поглед с Вернер.

— Това момиче е работило при вас?

— Да. Хана Грюн от около шест месеца работеше при нас на производствената линия под началството на господин Бийдермайер. Той би могъл да ви разкаже за нея повече от мен. Но си спомням как започна. Много хубава, с ярка провинциална красота. Веднага разбрах, че е точно по вкуса на Маркус. Но не мислех, че ще чука прислугата.

Фабел издържа погледа ѝ. Вулгарността смущаваше на фона на достойнството и самообладанието на Вера Шилер. Разбира се, тя беше я употребила точно с такава цел.

— Сигурен съм, че разбирате, госпожо Шилер, че трябва да ви попитам къде бяхте снощи?

Отново горчив смях.

— Вбесената измамена съпруга, жадуваща за отмъщение? Не, господин Фабел, не беше необходимо да прибегвам до насилие. Не знаех за Маркус и госпожица Грюн. А и да знаех, нямаше да ме е грижа. Маркус беше наясно къде бяха границите, отвъд които не биваше да ме тласка. Виждате ли, аз съм собственик на фирмата Бакщубе Албертус. Това беше бизнесът на баща ми. Маркус е... — Тя замълча и се намръщи, после поклати глава, сякаш раздражена от неспособността си да се адаптира към една нова действителност. — Маркус беше просто един чиновник. И тази къща е моя. Нямаше нужда да убивам Маркус. С един замах бих могла да го направя безимотен и бездомен. За човек със скъпия вкус на Маркус това беше върховна заплаха.

— Вашето местонахождение през последната нощ? — Вернер повтори въпроса.

— Бях по работа в Хамбург, във връзка с бизнеса с кетъринг, докъм един часа сутринта. Мога да ви дам пълни подробности.

Фабел още веднъж огледа стаята. Тук имаше истински пари. С правилните връзки можеш да купиш в Хамбург всичко, ако имаш

достатъчно пари. Дори убиец. Той се надигна от скъпото неудобство на софата.

— Благодаря, че ни отделихте време, госпожо Шилер. Ако не възразявате, бих искал да разгледам помещенията на вашата фирма и да говоря с някои хора от персонала. Разбирам, че може би ще затворите Бакщубе Албертус за няколко дни, но...

Вера Шилер го прекъсна.

— Утре ще отворим както обикновено. Ще бъда в офиса си.

— Утре ще работите? — Ако Вернер беше опитал да прикрие учудването си, категорично не беше успял.

Госпожа Шилер стана.

— Ще можем да уредим с вас официалното разпознаване там.

Когато те излязоха от алеята на главния път, струпаните дървета сякаш се затвориха след тях. Фабел се опита да си представи госпожа Шилер, сега сама в натруфената приемна, с пропукана защитна дига, вече позволила на скръбта и сълзите да се излеят свободно. Но някак си не успя.

15.

21:00 ч., неделя, 21 март

Пьозелдорф, Хамбург

Когато Фабел отвори вратата на апартамента си, беше пуснат диск с класическа музика и откъм малката кухня се чуваше шум. Това го изпълни със смесени чувства. То го успокояваше, вдъхваше му сигурност, че се връща в пространство, което не е празно. Че някой го чака. Но в същото време не можеше да предотврати някакво усещане за нахлуване в личната му територия. Радваше се, че със Сузана още не бяха взели решение да заживеят заедно, или поне му се струваше, че се радва. Може би това време скоро щеше да настъпи. Но не още. А той подозираше, че и тя чувства същото. Но по някакъв начин отлагането на решението безпокоеше Фабел. Беше до голяма степен негова роля да бъде решителен в професионалния си живот, но в личния изглеждаше неспособен да взема решения — все намираще защо да отлага. И той прекалено добре съзнаваше, че нерешителността, неопределеността му поне отчасти доведоха до провала на брака му с Ренате.

Фабел смъкна овехтялото си кожено яке, разкопча пистолета от кобура и ги остави на кожения диван. Отиде в кухнята. Сузана правеше омлет, към който вече беше приготвила салата. Охладено пино григо вече изпотпяваше две винени чаши.

— Реших, че ще си гладен — каза тя, когато той застана зад нея и плъзна ръце около талията ѝ.

Беше вдигнала дългата си тъмна коса и той целуна откритата ѝ шия. Сексуалното ѝ излъчване го покори и той жадно го пое. Беше мирис на живот. На жизненост. Сам по себе си той беше като хубаво вино след ден с мъртъвци.

— Гладен съм. Но първо ще си взема душ.

— Габи се обади — извика след него Сузана, когато той тръгна към душа. — Нищо важно. Просто да си побъбри. Говорила е с майка ти. Добре била.

— Хубаво. И на двете ще се обадя утре.

Фабел се усмихна. Беше се страхувал, че дъщеря му Габи няма да приеме добре Сузана. Не беше така. Разбираха се от самото начало. Сузана моментално оцени интелигентността и остроумието на Габи, а момичето се впечатли от красотата, стила и „яката“ ѝ работа.

След като свършиха с вечерята, заговориха за всичко и всички, освен за работата си. Единственото споменаване на дневните събития от страна на Фабел беше въпросът му дали тя ще може да присъства на сбирката за обсъждане на случая утре следобед. После си легнаха и се любиха сънливо, отпуснато.

Той беше изпънат като струна, когато се събуди. Усети пощипването на пот по гърба си.

— Добре ли си? — Сузана се беше изплашила. Вероятно беше я събудил. — Пореден сън?

— Да... Не знам... — Той се намръщи в тъмнината, втренчен през вратата на спалнята и широките прозорци към проблясването на светлините, отразени във водата на Аусеналстер, сякаш за да зърне кошмара си, който бягаше от него. — Така ми се струва.

— Това става прекалено често, Ян — каза тя и прихвана лакътя му. — Тези сънища са знак, че не се справяш... ами с нещата, с които се налага да се справяш.

— Нищо ми няма. — Гласът му беше прекалено студен и твърд. Той се обърна към нея и смекчи тона. — Добре съм. Честно. Може би просто твоят омлет с кашкавал... — Засмя се и легна отново. Тя беше права. Сънищата ставаха все по-лоши. Във всеки случай вече нахълтваше в съня му. — Дори не си спомням какво точно сънувах — излъга той.

Две деца без лица, момче и момиче, бяха седнали на полянка в гората и ядяха бедняшка суха храна. Вилата на Вера Шилер се мержелееше между дърветата. Нищо не се случи в съня му, но в него имаше съкрушително чувство на злост.

Той лежеше в мрака замислен. Умът му блуждаеше из града отвън, из самотния горски парк на юг. Хензел и Гретел. Деца, изгубени в мрака на гората. Навън, покрай тъмната Елба, към светлите пясъци на плажа Бланкенезе. Момиче лежи на брега. Това беше началото.

Фабел трябваше да го разбере. Бяха само ноти на увертюрата, а той беше пропуснал значението им.

Умореният му разум не попадеше в целта, като размесваше несвързани едно с друго неща. Спомни си за Паул Линдеман, младия полицаи, когото беше загубил при последния им тежък случай, и мислите му се насочиха към Хенк Херман, който беше охранявал местопрестъплението в Природния парк, после към Клат. Единият от тях щеше да стане постоянен член на екипа му. Но още не знаеше кой от двамата. Навън се чу смях. Някъде надолу по Милхщрасе хора излизаха от ресторант. Друг живот.

Фабел затвори очи. Хензел и Гретел. Приказка. Спомни си предаването по радиото, което беше слушал на връщане от Норддайх, но умореният му мозък изключи името на автора. Ще попита приятеля си Ото, който притежаваше книжарница надолу по Алстераркаден.

Приказка.

Фабел заспа.

16.

10:00 ч., понеделник, 22 март

Алстераркаден, Хамбург

Книжарницата на Йенсен беше разположена в елегантния покрит пасаж на Алстер. Ярко осветеният магазин за книги излъчваше северноевропейски хлад и би изглеждал точно толкова на място в Копенхаген, Осло или Стокхолм, колкото и тук. Вътрешното му оформление беше семпло и съвременно, с книжни рафтове и декорация от букова дървесина. Всичко в него говореше за организираност и ефективност, което винаги караше Фабел да се усмихва, защото познаваше собственика Ото Йенсен като напълно дезорганизиран. Бяха близки приятели още от университета. Ото беше висок, хилав и ексцентричен — подвижен център за създаване на хаос. Но в тази плетеница от сгрешена физика се криеше ум на суперкомпютър.

Книжарницата на Йенсен не беше пълна с хора, а Ото стоеше с гръб към вратата и протягаше почти двуметровата си фигура, за да нареди по рафтовете книги от новопристигнал кашон. Той изпусна една от тях, Фабел се хвърли напред и я улови.

— Предполагам, че светкавичните реакции са необходимо условие за борец с престъпността. Това е много успокоително.

Ото се усмихна на приятеля си и двамата си стиснаха ръцете. Разпитаха се взаимно за здравето, жените и децата си, после побъбриха няколко минути преди Фабел да обясни целта на посещението си.

— Търся една нова книга. Роман. Криминален... май. Не помня точно заглавието и автора, но тя се основава на идеята, че единият от братя Грим е бил убиец...

Ото се усмихна разбиращо.

— „Пътят на приказката“. Герхард Вайс.

— Точно тя! — щракна с пръсти Фабел.

— Не се впечатлявай от познанията ми върху този вид литература. Книгата напоследък доста време се подмята между издателите. Мисля, че ще засегнеш литературната чувствителност на господин Вайс, като я наричаш криминална. Основана е на предпоставката „изкуство, имитиращо живот, който имитира изкуство“. Доста членове на литературната гилдия се интересуват от нея напоследък. — Ото се намръщи. — Защо, по дяволите, ти е притрябвало да купуваш трилър за исторически убиец? Не ти ли поднася Хамбург предостатъчно действителни случаи?

— Де да не беше така, Ото! Бива ли я? Книгата, искам да кажа.

— Провокативна е, няма съмнение. И Вайс познава добре фолклора, филологията и работата на братя Грим. Но стилът му е претенциозен и надут. Истината е, че това е просто конфекция, най-обикновен трилър с литературни претенции. Поне аз така мисля. Ела да изпием по кафе.

Ото заведе Фабел в художествената секция на магазина. Тук имаше известни промени, откакто Фабел беше идвал за последен път. Едно отделение беше премахнато, за да се отвори по-голямо пространство с кожени дивани и масички за кафе, отрупани с вестници и книги. В ъгъла имаше щанд с машина за еспресо.

— Това е положението — ухили се Ото. — Захванах се с този бизнес, защото обичам литературата. Защото исках да продавам книги. Сега продавам кафе с мляко и курабийки.

Той посочи един диван и Фабел седна, а Ото отиде до бара. След малко се върна с книга под мишница, и с две кафета в ръце. Сложи едното пред Фабел. Естествено, беше пролял малко кафе и сега то кръжеше по чинийката.

— На твоє място бих си останал само с книгите, Ото. — Фабел се усмихна на приятеля си.

Ото му подаде книгата, като изплиска и от собственото си кафе в чинийката.

— Ето ти я. „Пътят на приказката“.

Беше дебела книга с твърди корици. Обложката ѝ беше тъмна, страховита, заглавието беше напечатано с готически шрифт. Малка гравюра от деветнадесети век беше разположена в центъра на корицата. Изобразяваше момиченце в червена наметка с качулка, което крачеше през гора. Червени очи блестяха от мрака зад нея. На задната

корица имаше снимка на Вайс. Навъсено лице, широко, почти брутално, над грамадни рамене и врат.

— Чел ли си нещо от него по-рано, Ото?

— Не. Прелиствал съм две-три книги. Публикувал е подобни работи и преди. Има доста последователи. Странни последователи. Но той изглежда създаде тенденция в литературата.

— Какво имаш предвид под „странни“ последователи?

— Неговите предишни книги бяха в стил фентъзи. Наричаше ги „Хроники на избрани светове“. Основата им беше същата, като при новата му книга, но се развиваха в съвсем измислен свят.

— Научна фантастика?

— Не съвсем. Светът, който Вайс създава, е почти като нашия, но страните имат различни имена, различни истории и така нататък. Нещо като паралелен свят, струва ми се. Така или иначе, канеше феновете си да „купят“ място в книгите му. Ако му изпратят няколко хиляди евро, той ще ги впише в романа. Колкото повече платят, толкова по-голяма роля ще играят в интригата.

— И кому е притрябвало да плаща за това?

— Всичко е свързано с чудноватите литературни теории на Вайс.

Фабел се вторачи в снимката на задната корица. Очите бяха необикновено тъмни. Толкова тъмни, че беше невъзможно да разграничиш зеницата от ириса.

— Обясни ми ги... Теориите му.

Ото направи физиономия, която подсказваше трудността на задачата.

— Боже мой, не знам, Ян. Смесица от суеверие и квантова физика, струва ми се. Или по-точно — суеверие, маскирано като квантова физика.

— Ото... — Фабел се усмихна нетърпеливо.

— Добре... Мисли за това така: някои физици смятат, че във вселената съществуват безкраен брой измерения, нали? И че следователно има безкраен брой възможности — безкрайни вариации на действителността.

— Ами... предполагам...

— Е — продължи Ото, — научните твърдения винаги са били художествено убеждение за много писатели. Те са си една суеверна тайфа. Знаем със сигурност, че някои много известни автори избягват да

използват за героите си хора, които познават, просто защото се страхуват, че техните въображаеми образи могат да бъдат отразени в действителността. Убиваш дете в книга, а дете загива в действителността, такива неща. Или още по-плашещо, пишеш роман за ужасяващи престъпления, а някъде в друго измерение тази измислица става факт.

— Това са глупости. Значи в друго измерение ти и аз можем просто да бъдем измислени лица?

Ото сви рамене.

— Само ти излагам изходните позиции на Вайс. В добавка към метафизическата боза той вмъква в предпоставката си, че нашата концепция за историята има тенденцията да се формира повече чрез литературата или все по-често чрез екранното портретиране на образи, отколкото чрез исторически данни или исторически и археологически изследвания.

— Значи напук на всякакво отричане Вайс набляга, че след като е написал тази измислица за него, Якоб Грим е виновен за тези престъпления в някакво друго измислено измерение? Или че Грим ще бъде обвинен от бъдещи поколения, които ще предпочетат да вярват повече на измислицата на Вайс, отколкото на документирани факти?

— Именно. Така или иначе, Ян... — Ото потупа книгата, която Фабел държеше. — Приятно четене. Мога ли да ти дам още нещо?

— Всъщност... Можеш. Имаш ли някакви вълшебни приказки?

17.

15:00 ч., понеделник, 22 март

Главно управление на полицията, Хамбург

Заседателната зала на отдел Убийства би приличала повече на библиотечна читалня, ако не бяха снимките от местопрестъпленията, прикрепени към дъската за инциденти заедно с увеличените изображения на бележките, пъхнати в ръцете и на трите жертви. Масата от черешово дърво беше напълно покрита с книги от всички формати. Някои имаха бляскавия гланц на току-що излезли от печат, докато други бяха минали през множество ръце, а две явно бяха антикварни екземпляри. Приносът на Фабел се състоеше от книгите, които беше купил от книжарницата на Йенсен — три екземпляра на трилъра на Герхард Вайс, по един от „Детски и семейни приказки“ на Братя Грим, Кристиан Андерсен и Шарл Перо. Ана Волф беше намерила другите в Централната библиотека.

Ана Волф, Мария Клее и Вернер вече бяха там, когато пристигна Фабел. Комисар Клат също седеше при тях, но макар че другите оживено разговаряха с него, нещо в езика на телата им подсказваше, че го държаха настрана. Фабел тъкмо беше седнал начело на масата, когато дойде и Сузане Екхард. Тя се извини на Фабел за закъснението с официалност, която двамата влюбени автоматично поддържаха, когато се пресичаха професионалните им пътища.

— Добре — каза Фабел решително. — Да започваме. Две местопрестъпления и три жертви. И като имаме предвид, че първата жертва има пряка връзка с тригодишното разследване на комисар Клат за изчезнало момиче, трябва да приемем, че за съжаление има и четвърта жертва. — Той се обърна към Вернер. — Какво имаме досега?

Вернер направи преглед на известното. Първата жертва е открита от жена от Бланкенезе, когато рано сутринта е разхождала кучето си по плажа. Във втория случай полицията е била осведомена от анонимно телефонно обаждане в контролната стая на полицейската част за бързо

реагиране. Повикването е дошло от телефонна кабина в бензиностанция на автобан S73. Фабел си спомни за следите от мотоциклетни гуми по пътеката, която извеждаше от Природния парк. Но защо този тип ще крие колите, за да спечели време, и после ще казва на полицията къде да намери трупове? Вернер обясни също, че Браунер им е донесъл два вида отпечатъци от стъпки. Тези, които Херман беше открил на Вандервег, не съвпадаха с намерените до паркинга.

— Странното е — каза Вернер, — че макар и да са от различни обувки, размерът е същият. Огромен — петдесети номер.

— Може би по някаква причина си е сменил обувките — каза Ана.

— Фокусираме се върху моториста, който е използвал служебната пътека на лесовъдите — каза Фабел. — Той е дебнел и ги е чакал да дойдат. Това е предварителното ни предположение.

— Все още чакаме резултатите от аутопсията на първата жертва — продължи Вернер, — както и докладите за уликите по колите, намерени в гората. Но знаем, че първата жертва вероятно е удушена, докато двойното убийство очевидно е извършено по друг начин. Нашата връзка между убийствата са тези малки бележчици, напъхани в ръцете на жертвите. — Вернер се изправи и прочете съдържанието им на висок глас.

— Предстои да потвърдим — намеси се Сузана — дали използването на имената Хензел и Гретел в последните убийства е някаква случайна отвратителна шега, защото е изоставил жертвите си в гората, или наистина е създавал някаква връзка с приказките.

— Но в първата бележка няма връзка с приказка. — Фабел се обърна към увеличените копия на бележките и се вторачи в тях, сякаш чрез съсредоточаване можеше да се прозре допълнителен смисъл в дребния, натрапчиво акуратен почерк.

— Освен ако просто не я пропускаме — каза Сузана.

— Нека се съсредоточим върху Хензел и Гретел за момента — продължи Фабел. — Да приемем, че нашият човек иска да ни каже нещо. Какво би могло да бъде то? Кои са Хензел и Гретел?

— Невинни, загубени в гората. Деца. — Сузана се отпусна назад на стола си. — Нито едно от двете не съответства на известното за жертвите. Това е една от традиционните немски народни приказки,

събрани и разказани от братя Грим. Има и такава опера от Хъмпърдинк. Хензел и Гретел са били брат и сестра — и това не съответства на двете жертви. Те възплащават невинността, застрашена от поквара и зло, над които накрая триумфират... — Сузана направи с ръце жест „ами това е“.

— Открих! — Ана Волф, която трескаво прелистваше една от книгите на масата, шляпна с ръка отворената страница.

— Какво? — попита Фабел. — Връзката „Хензел и Гретел“?

— Не, не... Съжалявам, шефе. Имам предвид първото момиче. Мисля, че може би намерих връзката с вълшебната приказка. Младо момиче, намерено на плажа, нали? Близко до водата?

Фабел кимна нетърпеливо.

Ана вдигна книгата, така че другите да я виждат. На страницата срещу текста имаше графична илюстрация на тъжно момиче, седнало на скала край морето. Илюстрацията беше като ехо на малката статуя, която Фабел беше видял в Копенхаген.

— Малката русалка? От Ханс Кристиан Андерсен?

Тонът на Фабел беше неуверен, въпреки че около масата се разнесе хорово одобрение. Той отново погледна рисунката. Беше като икона. Краката бяха подгънати под тялото като опашка на русалка. Би била истински подарък за сериен убиец, който иска да придаде на жертвата си определена поза. Една моментално разпознаваема поза. Но все пак жертвата на плажа не беше седнала или облежната на скала. Наоколо дори нямаше никакви скали. Но имаше бележка. Фалшива идентификация. И текст: „Бях в подземния свят“. Накрая той каза:

— Не знам, Ана. Възможно е. Но толкова много неща не съвпадат. Може ли да продължим да търсим?

Всеки от екипа взе книга и започна да прелиства страниците. Фабел си избра приказките на Андерсен и набързо прочете „Малката русалка“. Спомни си отново мъртвото момиче, лазурния му поглед. Легнало, очакващо да бъде намерено, почти до водата. Ана взе екземпляр от „Детски и семейни приказки на Братя Грим“, докато Сузана преглеждаше „Германски легенди“. Внезапно Сузана вдигна глава като ужилена.

— Грешите, госпожо комисар — каза тя на Ана. — Нашият убиец използва като литературен източник Братя Грим, не Андерсен

или Перо. Нашето мъртво момиче не трябва да е Малката русалка... Тя трябва да бъде „Смененото дете“.

По гърба на Фабел пробяга електрически ток.

— Продължавай!

— Тук има приказка, разказана от Братя Грим, наречена „Смененото дете“, а друга е озаглавена „Двете подземни жени“. — Токът по гърба на Фабел се засили. — Според бележките, придружаващи тези приказки, имало е цяла система в преданията за това как деца, особено некръстени, са отвличани от „подземни хора“, които оставяли на тяхно място други. Но слушайте това: „подземните хора“ често използвали водата като транспортна среда и много от тези приказки се отнасят до сменени деца, оставени по бреговете на реките Елба и Заале...

— А Бланкенезе е на брега на Елба — каза Фабел. — Нещо повече, имаме директно споменаване в бележката, пъхната в ръката на момичето, за „подземни хора“, както и за оставеното там момиче със самоличността на друго изчезнало момиче. Сменено дете.

Вернер възкликна:

— Боже мой, точно това ни трябва. Литературен психар-убиец. Мислите ли, че се кани да инсценира убийство по всяка от приказките на Братя Грим?

— Ще се моля по-скоро да не е така — каза Сузане. — Според съдържанието на това издание братята са събрали над двеста приказки.

18.

*17:10 ч., понеделник, 22 март
Институт по съдебна медицина
Епендорф, Хамбург*

Мьолер беше висок, по-висок от Фабел, строен. Косата му беше светла, жълта като масло, прошарена със слонова кост, а чертите му бяха остри и ъгловати. Фабел винаги бе имал чувството, че Мьолер е от хората, чийто външен вид се променя според стила на дрехите, които носят в момента. Лицето му можеше да е на рибар от Северно море или на аристократ — в зависимост от облеклото му. Мьолер знаеше това и за да поддържа образ, съответстващ на властната му природа, обикновено прибягваше до стила на английски джентълмен. Когато Фабел влезе в кабинета на патолога, Мьолер обличаше зелено сако от рипсено кадифе върху марковата си риза. Фабел почти очакваше да носи онези зелени гумени ботуши, които британската кралска фамилия като че ли предпочита пред „Гучи“.

— Какво искаш, Фабел? — попита Мьолер без всякакъв чар. — Вече си отивам вкъщи. Работният ден свърши. Каквото и да е, може да почака до утре.

Фабел не отговори и остана на вратата. Мьолер въздъхна, но не седна отново.

— Добре. Какво има?

— Ти си извършил аутопсията на момичето, намерено на брега на Елба в Бланкенезе?

Мьолер кимна грубо, отвори папка на бюрото си и измъкна доклад.

— Смятах да ти го дам утре. Приятно четене.

Той припряно се усмихна и лепна доклада на гърдите на Фабел, докато се измъкваше към вратата. Фабел все още не помръдваше от прага, но опита с обезоръжаваща усмивка.

— Моля, докторе. Само най-главното.

Мьолер въздъхна.

— Както вече уведомих комисар Вернер, причината за смъртта е задушаване. Има следи от леко увреждане на кръвоносните съдове около носа и устата, както и следи от лигатура около шията. Изглежда е удушавана и укротявана едновременно. Няма никакви следи от сексуална травма или някакъв вид сексуална дейност през последните четиридесет и осем часа преди смъртта. Въпреки че е била сексуално активна.

— Сексуално малтретиране?

— Нищо не подсказва друго, освен нормална сексуална активност. Няма нищо подобно на вътрешни белези, сочещи ранно сексуално насилие. Единственият друг факт, открит при аутопсията, е лошото състояние на зъбите ѝ. Обясних това на господин Вернер. Почти не е ходила на зъболекар, а когато е ходила, било е само в спешни случаи при силна болка. Има дълбок кариес, ерозия на венците и е изваден долен ляв кътник. Има също и две стари счупвания — едно на дясната китка и друго на лявата ръка. Оставени са да зараснат от само себе си. Това говори не само за занемаряване, но и за активно малтретиране. Фрактурата на китката е от силно извиване.

— Вернер ми каза, че почти не била яла през последните два дни от живота си.

Мьолер дръпна доклада от Фабел и запрелиства страниците.

— Положително не е яла през последните двадесет и четири часа, само малко ръжен хляб час-два преди смъртта.

За момент Фабел беше някъде другаде — в мрачно, страшно място с младо момиче, страховито поглъщащо своята последна оскъдна храна. Той не знаеше подробности за живота на това момиче, но беше сигурен, че е бил толкова нещастен, колкото и кратък. Мьолер му върна доклада, вдигна вежди и кимна към вратата.

— О, извинете! — Фабел се отмести. — Благодаря. Много благодаря.

Не се върна в отдел Убийства. Вместо това си отиде вкъщи, паркира беамвето си в подземния гараж на определеното място. Още не можеше да изхвърли сините очи от съзнанието си. Почти живият поглед на момичето от брега на Бланкенезе го преследваше повече от ужаса на другите убийства. Смененото дете. Нежеланото и чуждо дете,

заменило обичаното и истинското. Той отново си представи последните й часове — оскъдната храна, повече от сигурно подадена й от нейния убиец. После била удушена и убита. Това накара Фабел да си спомни за древните жертви, откривани толкова често в торфените блата на северна Германия и Дания — телата бяха останали запазени над три хилядолетия в тъмната, тлъста, влажна почва. Много от тях са били задушавани или нарочно удавени. Дори за хората, чието облекло говори за високо обществено положение, се знаеше, че са получавали накрая бедна, ритуална храна от зърнена каша. За какво е било пожертвано това момиче? Нямаше данни за сексуален мотив, за какво тогава е трябвало да му се отнеме животът? Възможно ли е да е умряло само защото толкова прилича на друго момиче, по всяка вероятност също мъртво?

Фабел влезе в апартамента си. Сузана имаше много работа в института и щеше да дойде по-късно. Той извади книгите от магазина на Ото и ги остави на масичката за кафе. Наля си чаша резливо бяло вино и се отпусна на кожения диван. Апартаментът му беше на таванския етаж на нещо, което някога е било голяма и солидна вила. Намираше се в модната част Пьозелдорф на район Ротербаум. Можеше да излезе от главния вход и след минута ходене да се озове сред някои от най-добрите ресторанти и кафенета в Хамбург. Фабел се беше понасилил, за да си позволи този апартамент и пожертва пространство заради фантастична гледка и чудесно местоположение. Пък и беше го купил по време, когато икономиката беше разклатена и цените на имотите в града падаха. Понякога горчиво си мислеше, че икономиката на Германия и неговият брак бяха рухнали едновременно. Знаеше, че сега по никакъв начин не би могъл да си позволи място като това дори със сегашната си заплата. Апартаментът беше само на една пресечка от Милхщрасе, а френските прозорци гледаха към Магдалененщрасе, Алстерпарк и голямото езеро на Аусеналстер. Фабел гледаше над града към необятността на небето. Хамбург лежеше пред него. Тъмна гора, в която милион души можеше да бъдат погубени.

Фабел се обади на майка си. Тя каза, че е добре, и се оплака от постоянното суетене около себе си. Тревожеше се, че бизнесът на Леке ще пострада, ако той стои при нея, вместо да се върне в ресторанта си в Силт. И този път Фабел се успокои от гласа на майка си по телефона. Глас без възраст, ако би могъл да се отдели от побеляващата коса и

сковаността на движенията. Веднага щом затвори слушалката, той позвъни на Габи. На телефона беше Ренате, бившата му жена. Тонът ѝ, както винаги, беше някъде между безразличие и враждебност. Фабел така и не разбра защо Ренате обикновено се държеше така с него. Сякаш той бе виновен за това, че тя беше си позволила връзка, която взриви брака им на непоправими парченца. От друга страна, гласът на Габи винаги беше пълен със светлина. Те бърбиха малко за баба ѝ, за училищните ѝ работи и предстоящия им уикенд заедно.

След малко Фабел попита:

— Помниш ли, когато ти четях приказки, преди да заспиш?

— Да, помня, тати. Само не ми казвай, че се каниш да ме наливаш с топло мляко и да ми четеш „Черен Петър“, когато дойда при теб.

Фабел се разсмя.

— Няма, няма. Помниш ли, че никога не ми позволяваше да ти чета приказки от Братя Грим? Дори „Снежанка“ или „Спящата красавица“?

— Да, помня. Мразех тези приказки.

— Защо?

— Всъщност не знам. Бяха страшни. Не... Зловещи. Сякаш уж бяха създадени за деца, но в действителност бяха за големи. Това е нещо като клоуните, разбираш ли? Предполага се, че те са забавни и дружелюбни, но не са. Те са мрачни. Стари и мрачни... Като тези изрязани от дърво маски, които си слагат на юг за карнавала. Може да се каже, че тези неща са свързани с всички стари щуротии, в които хората са вярвали едно време. Защо питаш?

— О, просто така. Заради нещо, което се случи днес.

Фабел върна разговора към семейните дела и приготовленията за края на седмицата. Както винаги, пак беше стигнал твърде далече, като внесе сянката на своята работа в отношенията с дъщеря си. След като затвори, си направи малко спагети, наля си още вино и седна да чете, докато се храни — въведението към книгата на Герхард Вайс.

„Германия е сърцето на Европа, а «Пътят на приказката» е душата на Германия. «Пътят на приказката» е историята на Германия.

Нашият език, нашата култура, нашите постижения и неуспехи, нашето благородство и злонамереност — всичко това се намира на «Улицата на приказките». Винаги е било така и винаги ще бъде. Ние сме децата, изгубени в гората, и само невинността ни води, но сме също и вълците, които живеят на гърба на слабите, повече от всичко друго ние, германците, претендираме за величие: велико добро и велико зло. Това са завоите и криволиците, които винаги сме следвали, и нашите народни приказки говорят за чистота и поквара, за невинност и коварство.

Тази приказка е за велик човек. Човек, който ни помага да разберем себе си и нашия език. Тази приказка, защото това е само приказка, следва този велик човек надолу по «Пътя на приказката», по пътя, по който наистина е поел. Но тя задава също и въпроса: ами какво ще стане, ако той се отклони от пътя към мрака на гората?“

Фабел прелисти страниците. Книгата представляваше пътеводител — пътен дневник на Якоб Грим, докато обикаля Германия в търсене и събиране на вълшебни приказки. Грим беше обрисован като придирчив педант, който отделя еднакво внимание на подробностите на убийствата, които е извършил, докато е изпълнявал работата си като филолог и фолклорист. После Фабел стигна до глава, която го накара да остави чашата с вино. Заглавието беше „Смененото дете“.

„Приказката за смененото дете е предупреждаваща.

Тя е една от най-старите и изразява не само онзи най-голям страх — да загубиш детето си — а също и ужаса да имаш нещо лъжливо, зложелателно и вредно, доведено в семейството и дома ти. Нещо повече, тя предупреждава родителите, че ще бъдат наказани за всяка липса на бдителност при тяхната грижа за поверените им деца. Приказката за смененото дете се е появявала в безброй варианти в Германия, Холандия, Дания, Бохемия, Полша и отвъд техните граници. Дори Мартин Лутер непоклонимо е

вярвал в сменените деца и е написал няколко трактата по въпроса как да ги попарваме, потискаме или бием, докато дяволът дойде и си ги прибере в себе си.

Не бягам от многото работа, но тази приказка беше най-трудната за възстановяване като жива действителност. Както и при всяка приказка, която преиграх отново, най-напред усърдно и ентузиазизирано се заех с приготвянията. Трябваше да намеря две деца: едното да играе ролята на подставеното, а другото да бъде истинското, което трябваше да открадна от майката.

Моите и на брат ми изследвания ни доведоха в северна Германия и там намерихме най-скромните жилища в село близо до брега на Балтийско море. Там наблюдавах млада жена със здрав вид и светложълта коса, която беше пример за силната, честна и сериозна глупост на северногерманската селянка. Тази жена носеше със себе си новородено бебе, което прехвърляше от едната ръка в другата. Знаех от работите на други изтъкнати фолклористи и от своите собствени проучвания, че този навик за смяна на ръцете е известен като носене на бебе «на смени». От Райнланд и Хесен до Мекленбург и Долна Саксония широко поддържано суеверие е, че носенето на бебе «на смени» силно увеличава вероятността то да бъде похитено от «подземните хора». Мисля, че това дете още не беше кръстено и нямаше и шест седмици, което е известно като предпочитана възраст от похитителите. Нещо повече, нито тази селянка, нито семейството ѝ бяха предприели четирите предпазни мерки за защита от «подземните хора». Аз, разбира се, бях ги изброил в моята книга «Германска митология», а именно: да се сложи ключ до детето; никога да не се оставят жени сами през първите шест седмици, след като са родили, защото лесно се поддават на злото; да не се позволява на майката да спи през първите шест седмици, освен ако не идва някой друг да бди над детето; когато майката излиза от стаята, някаква дреха на бащата, особено панталоните му, трябва да се мятат през детето.

След като майката не беше взела нито една от тези предпазни мерки, тогава това ще бъде «истинското» дете от приказката, ще илюстрира най-съвършено правотата на легендата и ще напомня на хората от този район, че е безразсъдно да се пренебрегват старите забрани. Похищаването на детето представлява сравнително лесна част от плана. Аз много отблизо съм наблюдавал рутинното поведение на жените и съм си водил подробни бележки. Открих, че удобният момент е непосредствено преди пладне, когато бебето се оставя да спи на открито, докато майката се занимава с домакинска работа. Значи точно тогава можех да извърша размяната. След като съм отвлякъл «истинското» дете, разбира се, няма да имам нужда от него и бързо ще реша въпроса. На мястото му трябва да оставя сменено дете. Това е по-трудната част. Подменящите деца са известни като по-груби от онези, чието място са заели. Това е в съгласие с факта, че са потомци на «подземните хора» — те са толкова по-низша от истинското човечество и толкова грозна за гледане раса, че се крият под земята, в нощта или в най-тъмните сенки на горите.

Размишлявах над проблема няколко дни, докато не чух да си говорят няколко цигани, които лагеруваха близо до селото. Знаех, че заради враждебността на селяните към тях циганите няма да посмеят да влязат в самото село. Следователно ако планът ми не успее и селяните не се сетят за древните предания и «подземните хора» като отговорни за отвличания и подмяна, веднага ще обвинят близките цигани. Наистина не съм наясно дали това ще бъде провал в пресъздаване на приказката, както я съобщих, защото по време на проучванията ми често се питах дали именно циганите и други скитници не са вдъхновили приказките за «подземните хора». Недоверието и враждебността, които инстинктивно изпитваме към чужденците и странниците, са нещо, което винаги съм смятал за потенциален инструмент за манипулация. В

такъв случай пренебрегването на предубежденията ми предоставя защита от подозрение.

Следователно се залових с план да открадна дете от лагера на циганите, стига да намеря такова на подходяща възраст...“

Фабел остави книгата, отворена на същата страница, на масичката за кафе. Стори му се, че температурата в стаята е паднала с два-три градуса. Зловещ хлад, който като че ли извираше от отворената книга пред него. Във въображаем отчет беше описан план за похищение и убийство, основан на разказаната от Братя Грим народна приказка за смененото дете. Старателният подход, който измисленият Якоб Грим беше приел, беше отразен в планирането и подготовката на съществуващия убиец. Той отново си представи момичето на плажа. Прекалено млад живот, угасен, за да се осъществи нечия болна фантазия.

Звънът на телефона с трясък го върна в днешната реалност.

— Здравсти, шефе. Тук е Ана. Открих самоличността на момичето от плажа. И мисля, че този път е истинската.

19.

9:45 ч., 22 март

Управление на полицията, Хамбург

Момичето „Сини очи“ вече имаше име: Марта.

След последния неуспех Ана Волф още не беше направила нищо, за да се свърже с родителите. Беше си осигурила обаче от Националната криминална служба снимка на момичето, което беше изчезнало предишния вторник. Казваше се Марта Шмид, от Касел, в Хесен. Фабел се взираше в снимката, която Ана му подаде. Беше увеличение на моментална снимка. Нямаше съмнение. Този път снимката не размърда камбанките на алармата в съзнанието на Фабел. Но го изпълни с дълбока скръб.

Ана Волф стоеше до него. В големите ѝ кафяви очи липсваше обичайният блясък и те изглеждаха избледнели и измъчени. Фабел си помисли, че вероятно е работила почти без прекъсване. Когато заговори, думите ѝ се влачеха с оловна умора.

— Обявена е за изчезнала във вторник, но сигурно е била отвлечена по-рано.

Изражението на Фабел стана въпросително.

— И двамата родители са наркомани — обясни Ана. — Марта имала навик да изчезва дни наред и после се връщала. Хесенската полиция не посочила това последно изчезване за приоритетно разследване. И двамата родители вече са били докладвани като пренебрегнали Марта, но имам чувството, че бащата едва ли е още тук.

Фабел въздъхна дълбоко и прочете бележките в папката, изпратени по факса от Хесен. Родителите бяха наркомани и извършваха дребни кражби, за да задоволяват навика си. За майката се знаело, че прибягва до проституция. Немска низша класа: „Подземни хора“. При това от Касел — дългогодишен дом на Братя Грим. Касел, обикновено незабележителен, спокоен град, напоследък влезе в новините заради „канибала от Ротенбург“ — този случай разтърси една Германия, която се смяташе за непоклатима. Армин Майвес беше

осъден като подпомогнал самоубийството на Бернд Брандес, който доброволно се съгласил да бъде изяден. Майвес беше записал на видеолента цялото събитие: ампутирането на пениса на Брандес, сядането заедно с него и изяждането на разчленения орган, после упояването му, смъртоносното му пробождање и разфасоването му на парчета месо, които Майвес замразил. Докато го арестуват, той изял близо двадесет килограма от жертвата си — ако Брандес може да бъде наречен жертва. Той е бил повече от изпълнен със съгласие доброволец, един от многото, които поискали от Майвес да бъдат изядени. Те се срещнали чрез канибалски уебсайт на гейове.

Канибалски уебсайт на гейове. Понякога, въпреки характера на професията си, Фабел решаваше, че е почти невъзможно да се разбере със света, който внезапно беше се оформил около него. Всякакъв вид болни желання и апетити сякаш намираха място, където да бъдат задоволени. А сега възникна нова жестока приказка, която ще бъде свързана с Касел.

— По-добре намери родителите, или поне майката, за идентифицирането — каза Фабел.

— Свързах се със служителката от социалните служби, която се занимава със случая на Марта — отговори Ана. — Тя ще събщи новината на родителите, ако изобщо ги е грижа, и ще доведе някого от тях.

— Предполагам, че затова я открихме трудно. Струва ми се, че почти не е стъпвала на училище. — Фабел отново погледна снимката. Лицето, в което се бе взираше на плажа в Бланкенезе. На снимката Марта се усмихваше, но очите ѝ си оставаха тъжни. Прежалено възрастна и опитна за шестнадесетте си години. Момиче на същата възраст като дъщеря му, но гледало света с тези светли, лазурни очи, видели твърде много. — Някаква идея точно кога и къде е изчезнала?

— Няма. Както казах, някъде между неделя следобед и... обявена е във вторник, мисля. Искаш ли да отида там... в Касел, имам предвид, и да започна да разпитвам?

— Не. — Фабел разтри очи с опакото на ръцете си. — Остави това на полицията в Хесен, поне за момента. Там няма да открием нищо ценно, освен ако местните момчета не намерят свидетел на отвлечането. Но ги накарай да проверят всички, с които Марта е контактувала и имат някаква връзка с Хамбург. Предполагам, че

нашият убиец е от Хамбург или околностите и че няма никаква пряка връзка с Марта или с човек, който е имал нещо общо с нея. Но събери възможно най-много подробности за последните ѝ движения. — Той се усмихна на подчинената си. — Върви си вкъщи, Ана, и се наспи. Ще продължим утре сутринта.

Ана кимна вяло и излезе. Фабел седна зад бюрото, извади скицника си, задраска името „Сини очи“ и го замени с Марта Шмид. На излизане забодде снимката на дъската за инциденти в заседателната зала.

20.

11:10 ч., 23 март

Институт по съдебна медицина

Епендорф, Хамбург

Бащата със сигурност вече не беше част от картината.

Улрике Шмид беше дребна жена, която изглеждаше като прехвърлила четиридесет години, но Фабел знаеше от сведенията на каселската полиция, че е само на около тридесет и пет. Някога може би е била хубавичка, но лицето ѝ вече носеше закоравялата умора на наркоманите. Синевата на очите ѝ беше лишена от всякакъв блясък, а сенките под тях имаха жълтеникав оттенък. Косата ѝ беше безжизнено руса и беше я прибрала набързо назад на конска опашка. Сакото и панталонът ѝ бяха излезли от мода поне от десет години. За Фабел беше ясно, че беше изровила тези одежди от оскъдния си гардероб в опит да се облече подходящо за случая.

А случаят беше да идентифицира мъртвата си дъщеря.

— Пристигнах с влака... — каза тя, колкото да каже нещо, докато чакаха да докарат тялото.

Фабел се усмихна мрачно. Ана мълчеше.

Преди да дойдат в моргата на Института по съдебна медицина Фабел и Ана поседяха с Улрике Шмид в полицейското управление и я разпитваха за дъщеря ѝ. Фабел си спомни как беше се готвил да разрови всяко ъгълче от живота на това мъртво момиче, непознато за него, което щеше да опознае отблизо. Но така и не успя. За няколко часа тя беше някоя друга, после отново стана никоя. Докато седяха в приемната на отдела, Ана и Фабел бяха опитали да придадат измерения на името Марта Шмид, да накарат мъртвото момиче да оживее отново в съзнанието им. Аутопсията беше доказала, че Марта е била сексуално активна, и те разпитваха майка ѝ за приятели, с които е била близка, какво е правила през свободното си време и тогава, когато би трябвало да е на училище. Но отговорите на Улрике Шмид бяха

неясни, несигурни. Тя сякаш описваше по-скоро далечна периферна позната, отколкото собствената си плът и кръв, своята дъщеря.

Седяха в преддверието на държавната морга и чакаха да ги извикат. Всичко казано от Улрике Шмид се въртеше около пътуването ѝ.

— После взех метрото от Централна гара...

Когато ги повикаха и вдигнаха покривалото от лицето, Улрике Шмид го погледна безизразно. За миг Фабел усети лека паника да се надига в гърдите му, когато се запита дали това няма да бъде поредната провалена идентификация на „смененото“ тяло. Тогава Улрике Шмид кимна.

— Да... Да, това е моята Марта. — Никакви сълзи. Никакви ридания. Тя гледаше с празен поглед лицето и ръката ѝ се протегна към него, към бузата, но се спря и увисна безжизнено край тялото ѝ.

— Сигурна ли сте, че това е вашата дъщеря? — Имаше острота в тона на Ана и очите на Фабел я стрелнаха предупредително.

— Да. Това е Марта. — Улрике Шмид не вдигна поглед от лицето на дъщеря си. — Беше добро момиче. Наистина добро момиче. Грижеше се за нещата. За себе си.

— В деня, когато изчезна — попита Ана, — случи ли се нещо особено? Не се ли мотаеше наоколо някой непознат?

Улрике Шмид поклати глава. Обърна се за момент към Ана, очите ѝ бяха безизразни и мъртви.

— Полицията вече ме пита за това. Имам предвид... нашата полиция, в Касел. — Отново се обърна към мъртвото момиче. Момичето, което бе умряло, защото прилича на друго. — Казах им. За този ден... че той беше лош за мен. Бях нещо като извън себе си. Марта излезе, мисля.

Ана се вторачи в профила на Улрике Шмид. Твърд. Шмид не съзнаваше мълчаливия упрек на Ана.

— Скоро ще можем да ви предадем тялото, госпожо Шмид — каза Фабел. — Предполагам, че ще уредите да я вземете за погребение в Касел?

— Има ли смисъл? Мъртвият си е мъртъв. На нея ѝ е все едно. За нея вече това няма значение. — Улрике Шмид се обърна към Фабел. Очите ѝ бяха зачервени, но не от скръб. — Има ли някакво добро място тук?

Фабел кимна.

— Няма ли да искате да я посещавате? — Остро, горчиво недоверие се промъкна в тона на Ана. — Да отидете на гроба ѝ?

Улрике Шмид поклати глава.

— Не съм създадена да бъда майка. Бях лоша майка, когато тя беше жива, не виждам как ще стана по-добра, когато вече е мъртва. Заслужаваше по-добра участ.

— Да — каза Ана. — Струва ми се, че е заслужавала.

— Ана! — сопна се Фабел.

Но Улрике Шмид или не обърна внимание на упрека на Ана, или го прие за заслужен. Тя мълчаливо гледаше тялото на Марта, после се обърна към Фабел.

— Трябва ли да подпиша нещо?

След като Улрике Шмид си тръгна, за да хване влака за Касел, Фабел и Ана излязоха от Института по съдебна медицина навън към деня. Млечна облачна покривка разсейваше слънчевата светлина до меко сияние и Фабел си сложи тъмните очила. Сложи ръце на кръста си и погледна нагоре, като примижаване към небето. После се обърна към Ана.

— Не прави вече така, комисар Волф. Каквото и да мислиш за предпочитанията на госпожа Шмид, не можеш така да огласяваш мнението си. Всеки скърби различно.

Ана изпуктя.

— Тя изобщо не скърбеше. Просто наркоманка, която чака следващата доза. Дори не ѝ пука какво ще стане с трупа на дъщеря ѝ.

— Не е наша работа да съдим, Ана. За съжаление всичко това е част от нашия живот. Ние не само се срещаме със смъртта, но и с нейните последици. С резултатите от нея. И понякога това изисква да бъдеш дипломатичен. Да си прехапваш езика. Ако не можеш да правиш това, мястото ти не е тук. Ясен ли съм?

— Да, шефе. — Тя разочаровано се почеса по главата през късата черна коса. — Просто... просто се предполага, че тя е майка, за бога. Тук се очаква да има нещо... не знам... някакъв инстинкт да се задейства. За защита на децата. За грижа за тях.

— Той невинаги действа по този начин.

— Тя е позволила това да се случи с Марта. — Тонът на Ана беше предизвикателен. — Очевидно я е пребивала от бой, когато е била малка. Тази следа от усукано счупване на китката, когато Марта е била на пет години, и още Бог знае какво... И още по-лошо — тя е оставила горкото момиче да се изхранва само в един опасен, мръсен свят. В резултат я е отвлякъл маниак, изтърпяла е кой знае колко дълго един ужасен безумец и накрая е убита. А тази крава няма сърце дори да я погребее достойно, камо ли пък да ходи на гроба ѝ. — Тя поклати глава, сякаш не можеше да повярва. — Като си помисля за семейство Елерс, съсипани от три дълги години, защото нямат тяло, което да погребат, гроб, над който да скърбят... И после тази студенокръвна кучка, която пет пари не дава какво ще направим с тялото на дъщеря ѝ.

— Каквото и да мислим за нея, Ана, тя е майката едно убито дете. Тя не е убила Марта и дори не можем да докажем, че нейната небрежност е допринесла за това, което означава, че все още трябва да се отнасяме както към всеки друг скърбящ родител. Ясно ли се изразих?

— Да, господин главен комисар. — Ана замълча. — В доклада от Касел се казва, че майката е проституирала от време на време. Не мислиш ли, че е сводничила за собствената си дъщеря? Имам предвид факта, че Марта е имала сексуални партньори.

— Съмнявам се. Доколкото се вижда от доклада, било е само случайно, както казваш, за да задоволи пристрастеността си, когато е необходимо. Не вярвам, че госпожа Смит би била достатъчно организирана за каквото и да било друго. Така или иначе, чу я какво каза за Марта. Категорично не са били близки и имам чувството, че майка и дъщеря са вървели всяка по свой път. Всяка е вършела своето, иначе казано.

— Може би Марта е била организираната — каза Ана. — Може би тя самата е била в бизнеса.

— Съмнявам се. Няма никакъв намек за това в нито един доклад от полицията или социалните служби. Тя не е имала пристрастеност, която да задоволява. Не. Просто мисля, че се е опитвала да бъде толкова нормална тийнейджърка, колкото е позволявало семейството ѝ. — Фабел замълча за малко, замислен за собствената си дъщеря Габи и колко много Марта напомняше за нея. Три момичета на приблизително еднаква възраст, при това с голяма външна прилика помежду си: Марта

Шмид, Паула Елерс и Габи. Нещо дълбоко в него потръпна при тази мисъл. Вселена от неограничени възможности. — Хайде да се върнем в управлението. Трябва да посетя и една пекарна.

21.

14:10 ч., вторник, 23 март

Бостелбек, Хаймфелд, южен Хамбург

Времето беше започнало да се влошава. Обещанието от предишната седмица за пролет, изразено във ведра сутрин, вече помръкваше, превръщаше се в мрачно небе с буреносни облаци, които се тълпяха над северна Германия. Фабел не беше сигурен за причината — може би защото знаеше, че това е стар семеен бизнес и винаги свързваше пекарните с традиционен занаят — но не се изненада, когато видя, че Бакщубе Албертус е голямо промишлено звено, разположено близо до аутобана А7.

— За улеснение на разпространението — обясни Вера Шилер, докато водеше Фабел и Вернер към кабинета си. — Ние снабдяваме сладкарниците, кафенетата и ресторантите по цяла северна и централна Германия. Създадохме си прекрасни отношения с клиентите и често старшият ни персонал доставя важни пратки лично. Разбира се, имаме си собствен отдел по доставките — три фургона почти непрекъснато са на път. — Фабел разбираше, че слушат стандартната реч на Вера Шилер, изнасяна пред всякакви посетители на предприятието. Тя явно беше предназначена за потенциални клиенти, а не за разследващи убийства.

Кабинетът ѝ беше просторен, но по-скоро функционален, отколкото луксозен — нещо много по-различно от класическата елегантност на вилата. Когато тя зае мястото си и ги покани да седнат, Вернер скришом побутна шефа си с лакът и насочи погледа му към второ бюро в далечния ъгъл на кабинета. Никой не седеше зад него, но то беше отрупано с документи и брошури. Стенна план-схема сочеше дати и места. Фабел закъсня с части от секундата в обръщането си обратно към Вера Шилер.

— Да, господин главен комисар, това е бюрото на Маркус — каза тя. — Моля, свободен сте да... — тя потърси за момент нужната дума — проучите всичко. Ще ви заведе също и долу при господин

Бийдермайер, нашия главен пекар. Той може да ви каже повече за другата жертва.

— Благодаря, госпожо Шилер. Оценяваме вашето сътрудничество.

Фабел едва не повтори, че това трябва да е много разстройващо за нея, но някак си усети, че ще е излишно. Не, не излишно, а неуместно. Това не беше разстройващо за нея, беше просто неподходящо. Той се вгледа в лицето ѝ. Нямаше и намек за нещо, което да се крие под повърхностното спокойствие. Нищо не подсказваше за неотдавнашни сълзи или безсъние. И нямаше никаква злоба в споменаването на Хана Грюн като „другата жертва“. Това беше просто подходящо описание. Студенината на Вера Шилер беше нещо повече от повърхностен мраз. Беше свършена стерилност, която сковаваше сърцето ѝ в лед. Фабел беше я виждал два пъти: веднъж в къщата, в която бе живяла със съпруга си, и сега в кабинета, който също беше делила с него. Да, по-малко от четиридесет и осем часа след като беше научила за смъртта на мъжа си, у нея нямаше и следа от „непълнотата“, за която говореше Ана Волф при посещението на дома на жертва.

Не беше лесно да изкараш Фабел от релси, но Вера Шилер беше едно от най-страховитите човешки същества, които някога бе срещал.

— Има ли някой, който според вас би желал да навреди на съпруга ви, госпожо Шилер?

Тя се засмя и безупречно начервените ѝ устни откриха свършени зъби в нещо, което не би могло да се нарече усмивка.

— Не мисля, господин комисар. Поне не такъв, когото бих могла да назова по име. Но абстрактно — да. Би трябвало да има поне дузина съпрузи-рогоносци и ухажори, които биха искали да навредят на Маркус.

— Хана Грюн имала ли е приятел? — попита Вернер.

Госпожа Шилер се обърна към него. Усмивката, която не беше усмивка, изчезна.

— Не съм запозната с личния живот на служителите си, господин старши криминален комисар Вернер. — Тя стана рязко, каквито бяха всичките ѝ движения. — Ще ви заведа долу на етаж на пекарната. Както ви обясних, господин Бийдермайер ще може да ви даде повече подробности за убитото момиче.

Главното хале на пекарната беше разделено на нещо като малки конвейерни системи, върху които се сглобяваха или приготвяха различни продукти. Самият въздух изглеждаше тестен, гъсто напоен с аромати на брашно и печиво. По двете дълги стени бяха монтирани огромни фурни от лъскава стомана, а персоналът беше облечен в бели престилки и защитни шапки и мрежи за коса. Ако не беше почти годният за ядене въздух, това би могло да бъде завод за полупроводници или някаква филмова представа от 1960-те години за футуристична космическа лаборатория. Отново реалността се сблъска с представата на Фабел за традиционна немска пекарна.

Вера Шилер ги поведе надолу към производствения етаж и спря пред много висок як мъж, когото представи като Франц Бийдермайер, главен пекар. Тя се обърна на пета преди Фабел да успее да ѝ благодари. Настъпи момент на неловко мълчание, след това Бийдермайер се усмихна приятелски и каза:

— Моля, извинете госпожа Шилер. Подозирам, това за нея е много трудно.

— Изглежда се справя доста добре — каза Фабел, като се опитваше да не допусне и намек на сарказъм в тона си.

— Такава си е, господин Фабел. Тя е добър работодател и отношението ѝ към персонала наистина е много хубаво. И не мога да си представя, че приема загубата си иначе, освен твърде сериозно. Господин и госпожа Шилер имаха много сполучливо, дори страхотно партньорство. Поне в бизнеса.

— А лично? — попита Вернер.

Главният пекар отново мило се усмихна, като този път сви рамене. Имаше нещо в бръчиците около очите на Бийдермайер, което подсказваше, че той много се усмихва. Напомняше на Фабел за собствения му брат Леке, чиято закачливост винаги се разкриваше в очите му и около тях.

— Наистина не знам нищо за личните им отношения. Но бяха добър работен екип. Госпожа Шилер е опитна бизнес дама и знае всичко за търговската стратегия. Тя поддържаше тази пекарна с високи печалби дори по времето, което беше лошо за целия бизнес в

Германия. А господин Шилер беше много, много добър търговец. Умееше страхотно да привлича клиенти.

— Мисля, че е умеел страхотно да привлича и жените — добави Фабел.

— Имаше слухове... Не мога да отрека това. Но, както казах, не е моя работа да мисля за такива неща. Вашето предположение доколко госпожа Шилер е знаела и как това е засягало брака им е валидно точно колкото и моето. Извинете ме...

Когато приближаваха до него, той украсяваше торта и държеше малък сложен детайл от глазура между масивните си палец и показалец, а сега се обърна и внимателно го сложи върху полирания плот от неръждаема стомана. Фабел забеляза, че вероятно от хигиенни съображения Бийдермайер носи бели ръкавици от латекс, покрити с фин слой брашно. Ръцете му изглеждаха прекалено големи, а пръстите прекалено тромави, за да допусне човек, че главният пекар прави нежната украса на торти и фини сладкиши.

— А отношенията му с Хана Грюн? — попита Вернер. — Знаехте ли за тях?

— Не. Но не съм изненадан. Знаех, че Хана беше... Как да кажа... малко недискретна при избора на любовниците си. И за това имаше всякакви слухове. Много от тях бяха злонамерени, разбира се. Но не си спомням да е споменавано за нещо между Хана и господин Шилер.

— Злонамерени? Казахте, че много от слуховете са били злонамерени.

— Хана беше много привлекателна млада дама. Знаете как се отнасят към това злите жени. Но Хана даваше повече от ясно да се разбере, че гледа отвисоко на тази работа, и особено на другите жени в производствения цех.

— Имала ли е тук явни врагове? — Фабел посочи цеха с кимване на глава.

— Кой би могъл да я мрази толкова, че да я убие? — Бийдермайер се засмя и поклати глава. — Никой не ѝ е придавал чак толкова значение. Не я харесваха, но не са я мразели.

— Вие какво мислехте за нея? — попита Фабел.

Обичайната усмивка на Бийдермайер стана тъжна.

— Бях ѝ надзирател. Работата ѝ никога не беше каквато трябва и се налагаше да си говорим от време на време. Но я съжалявах.

— Защо?

— Беше объркана. Мисля, че това е точната дума нея. Тя мразеше работата си тук. Пребиваването си тук. Мисля, че беше амбициозна, но нямаше никакъв начин да постигне амбициите си.

— А другите ѝ приятели? — попита Вернер.

Млад чирак мина край тях, като буташе два метра висока количка с лавици с тави, пълни с фигурки от сурово тесто. Тримата мъже се дръпнаха да направят път, а Бийдермайер отговори.

— Да. Мисля, че имаше един. Нищо не знам за него, освен че понякога я взимаше с мотора си. Изглеждаше отрепка. — Бийдермайер замълча. — Вярно ли е, че са ги намерили заедно... господин Шилер и госпожица Грюн?

Фабел се усмихна.

— Благодаря, че ни отделихте време, господин Бийдермайер.

Чак навън в колата Фабел се обърна към Вернер и изрече това, което мислеха и двамата.

— Мотоциклет. Да потърсим улики за този тип и да сравним следите, които намерихме в Природния парк.

22.

18:30 ч., 23 март

Метростанция Главна гара север, Хамбург

Ингрид Валенщайн напоследък не обичаше да пътува с метрото. Светът толкова се беше променил, че беше престанала да го разбира, а наоколо имаше толкова много нежелани хора. Млади хора. Опасни хора. Побъркани хора. Като тласкача от надземното метро — онзи маниак, който буташе хора под влаковете. Полицията го търсеше от месеци. Що за човек би правил такова нещo? И защo всичко се промени толкова много през последните петдесет години? Бог беше свидетел, че госпожа Валенщайн и нейното поколение бяха преживели достатъчно, за да полудеят, но не полудяха. Следвоенното поколение трябваше да се справи само с едно — че имаше всичко, което поиска, ако го искаше. Ето защo не ѝ се занимаваше с млади хора: на тях не им се беше налагало да преживеят това, което беше преживяла тя, и въпреки това бяха недоволни. Бяха станали невъзпитани, нехайни, непочтителни. Ако само им се беше наложило да изтърпят това, което тя бе изтърпяла като дете и като млада жена! Войната, ужаса и разрушението, които тя беше причинила. После глада, нуждата. Всички трябваше да работят заедно, за да построят, ремонтират, да оправят всичко отново. Не и днес: сега младите изхвърлят всичко. Нищо не притежава някаква стойност за тях. Не ценят нищо.

Откакто за пръв път чу за тласкача от метрото госпожа Валенщайн винаги гледаше или да седне, или да се облегне на стената на спирката, докато чакаше влака.

Коляното я болеше и тя тежко се опираше на бастуна си, докато оглеждаше перона и другите чакащи. Имаше само шепа хора на спирката на метрото, двама-трима от тях носеха онези мънички слушалки на главите, от които висяха разни жици. Госпожа Валенщайн мразеше такива неща. Ако седнеш до такъв в автобуса или влака и те слушат онази своя ужасна музика, все едно че до теб сърдито бръмчат

оси. Защо го правят? Какво толкова ужасно има в това да чуваш света около себе си, прости, Господи, докато всъщност разговаряш с някого?

Тя погледна по-нататък по перона. Една млада жена седеше на пейка. Поне беше облечена в приличен костюм. Коляното на госпожа Валенщайн винаги я заболяваше още по-силно, когато се застояваше, затова, проклинайки артритната си става, тя седна до жената и каза:

— Добър ден.

Младата жена отвърна с усмивка. Такава една тъжна усмивка. Госпожа Валенщайн забеляза, че тя може би не беше така спретната, както бе си помислила отначало, и имаше бледо лице с тъмни сенки под очите. Започна да се пита дали не сбърка, като седна до нея.

— Добре ли сте, мила? — попита госпожа Валенщайн. — Изглежда ви е лошо.

— Добре съм, благодаря — каза младата жена. — Дълго време не бях в ред, но сега се оправям. Вече съм много добре.

— О! — каза госпожа Валенщайн, като не знаеше как да продължи и вече съжаляваше, че започна този разговор.

Младата жена изглеждаше толкова странно. Може би беше наркоманка. Госпожа Валенщайн беше ревностна зрителка на „Аделаида и нейния убиец“ и на „Големия градски район“. Там винаги показваха наркомани, които изглеждаха точно така. Но може би горката жена просто е болна.

— Ходих да видя малкото си момиче. — Усмивката ѝ беше колеблива, сякаш се бореше да остане на устните ѝ. — Ходих днес да видя малкото си момиче.

— О, това е прекрасно. На колко години е?

— Вече е на шестнадесет. Да, на шестнадесет.

По-младата жена зарови в джобовете си и госпожа Валенщайн забеляза, че блузата под сакото е избеляла и износена и че жената май няма никаква чанта. Накрая извади измачкана снимка с оръфани краища и я протегна на госпожа Валенщайн. На нея имаше дребно, съвсем обикновено едва проходило бебе със същата руса коса без блясък като на майка си.

— Да — промълви безцветната жена. — Моята малка Марта. Моето малко детенце. Винаги е била едно толкова енергично дребосъче. Дяволче. Така я наричах, когато едва цапуркаше: мое малко дяволче...

Госпожа Валенщайн вече категорично беше притеснена, но се разтревожи за младата жена, която изглеждаше толкова отчаяна. Тя с облекчение чу грохота на влака, който приближаваше. Младата жена погледна към тунела. Внезапно стана пъргаво. Госпожа Валенщайн също се надигна, но по-бавно, тежко опряна на бастуна.

— А къде е сега малкото ви момиче? — попита тя повече, за да запълни последните мигове на тяхното познанство, докато дойде влакът, отколкото от истински интерес. Младата жена се обърна към нея.

— Там, където отивам сега... Да бъда с малката ми Марта. Вече ще бъда добра майка... — Лицето на младата жена беше оживено, внезапно щастливо. Влакът се показва от тунела — все още се движеше бързо. Младата жена се усмихна на госпожа Валенщайн. — Довиждане, беше толкова приятно да поговоря с вас.

— Довиждане, мила — каза госпожа Валенщайн и се канеше да добави нещо, когато младата жена пристъпи към края на перона. И не спря. Госпожа Валенщайн се взираше на мястото, където трябваше да стои жената, но нея я нямаше там.

Чу се отвратителен, кънтящ звук, когато влакът удари тялото. След това писъците на другите по перона проехтяха по спирката на метрото.

Госпожа Валенщайн стоеше вцепенена, подпряна на бастуна, за да облекчи болното си артритно коляно, вторачена там, където беше стояла жената, с която си говореха само преди минута.

Беше се хвърлила право под влака. Защо, за бога, беше го направила? Какъв е станал този свят?

23.

13:10 ч., сряда, 24 март

Букстехуде, Долна Саксония

На Фабел и Вернер им отне само половин час, за да стигнат до Букстехуде. Небето беше просветляло и вече къпеше градчето в ярка светлина, но сърдит вятър все още плющеше и дърпаше шлифера на Фабел, докато вървяха от колата към малък ресторант на Вестфлет в старата част на градчето. Букстехуде приличаше на малък холандски град, който някак си е избутан на изток, докато едва не се е сблъскал с Хамбург. Река Есте се разделяше на Източна и Западна, когато протичаше през старата част на града, където беше вкарана в канали и увенчана с половин дузина мостове в холандски стил. Дори зданието, в което беше ресторантът, изглеждаше сякаш присвило рамене, за да се промуши между съседите си, и Фабел предположи, че е гледало над каналите и мостовете най-малко два века.

Когато влизаха с колата в градчето, нещо друго отекна в съзнанието на Фабел: дори имената на улиците — „Път Братя Грим“, „Път Червена шапчица“, „Път Спяща красавица“ — сякаш се бяха съюзили, за да му напомнят за тъмните тонове, които се спотайваха в сенките на това разследване. Щом чуеше да се споменават Братя Грим, той си представяше Якоб Грим като онзи в книгата на Вайс. Уважаваната и влиятелна историческа фигура беше изместена от измислено педантично чудовище. Теориите на Вайс сякаш влизаха в действие.

Седяха до прозореца и гледаха над канала Флет Хавен, обточен с дървета и бели огради, и над Остфлет. Малък речен товарен платноход от деветнадесети век беше закотвен на показ и многоцветните му знаменца се развяваха и шляпаха неуморно от постоянния вятър. Фабел погледна менюто и си поръча салата с риба тон и минерална вода. Вернер на свой ред проучи цялото меню и чак тогава поиска свински шницел и каничка кафе. Фабел се усмихна при мисълта как

този дребен акт на щателност демонстрира толкова ясно разликата между тях. Като полицаи. Като хора. Като приятели.

— Чета тази книга — каза Фабел на Вернер, но не откъсваше поглед от прозореца, като гледаше как вятърът дразни стария платноход със спомени от миналото във флотата на Евер, когато е возил чай, брашно, дървен материал по водните пътища на северна Германия. — От някой си Герхард Вайс. Нарича се „Пътят на приказката“. Тя е за Якоб Грим — всъщност не е, но е изцяло за убийства, базиращи се на вълшебните приказки на Грим.

— Глупости. Има ли връзка?

Фабел отвърна поглед от прозореца.

— Не знам. Малко прекалено близо е, за да се чувстваме удобно, не мислиш ли?

— Да, бих казал. — Вернер остави кафето си и се намръщи. — Защо не ми каза по-рано?

— Започнах да я чета едва снощи. А научих за нея по чиста случайност. Тя беше само далече по ръба на цялата тази история, но сега, когато започнах да я чета...

Лицето на Вернер подсказа, че Фабел е пропуснал лесна топка.

— Трябва да се понавлезе в нея, ако ме питаш. Доколкото знам, нашият убиец може би следва пътя си по тази книга, а не по приказките на Братя, немски предания и другите писания, събрани от братята.

— Сериен убиец, който се ръководи от учебно ръководство? — В смеха на Фабел имаше горчив оттенък. — Мисля, че е възможно.

— Ян, знаеш, че ще се наложи да проверим този тип, автора...

— Вайс. — Фабел попълни празнината. Обърна се и пак се загледа в платнохода. Такива корабчета са товарили стоката си по реките и каналите още отпреди Якоб и Вилхелм Грим да са пътували по Германия, за да събират приказки, легенди и митове. А преди тях други кораби са се срещали тук и са разменяли стоки, когато тези приказки, легенди и митове за пръв път са получавали гласност. Древна страна. Древна страна и сърце на Европа — така бащата на Фабел беше му описал Германия, когато беше дете. Място, където нещата се чувстват по-остро, преживяват се по-силно, отколкото навсякъде другаде. — Ще го проверя — каза Фабел накрая.

Контрастът с вилата на Шилер беше абсолютен. Семейство Грюн живееше в покрайнините на Букстехуде в апартамент под наем в блок с шест квартири. Блокът, земята около него и апартаментът на Грюн бяха чисти и добре поддържани. Но когато Фабел и Вернер се присъединиха към господин и госпожа Грюн и осемнадесетгодишната сестра на Хана Лена във всекидневната, изглеждаше, че капацитетът на жилището е надвишен.

Не само апартаментът контрастираше с обстоятелствата от последния разговор на Фабел. За разлика от Вера Шилер, чувството за загуба тук беше неподправено и мигновено. Фабел не можеше да не направи и друго сравнение: със семейство Елерс, които помислиха, че са намерили изчезналото им дете мъртво, и откриха, че са станали жертва на недопустима измама. За разлика от тях, семейство Грюн поне може дадат воля на огромната си скръб. А и имаха тяло, което да погребат.

Ерик Грюн беше едър здравеняк с рошава пепелноруса коса, ни най-малко не оредяла на неговите петдесет и две години. У жена му Аня и дъщеря му имаше следи от красотата на Хана, но в по-малка степен. И тримата отговаряха на въпросите с оловна учтивост. Беше ясно, че искаха да помогнат, но също така беше очевидно, че от тях не може да се научи кой знае какво. Хана не им беше разказвала за по-голямата част от живота си в Хамбург, освен че се е надявала скоро да получи договор като манекен. Казала им, че междувременно е добре в Бакщубе Албертус и очаквала скорошно повишение. Фабел знаеше от Бийдермайер, че това е лъжа. Стана му ясно, че Хана е поддържала връзка със семейството си, но контактите им са били ограничени и тя е пазела за себе си много от новото в живота ѝ. Фабел се чувстваше неудобно, едва ли не виновен, когато трябваше да разкаже обстоятелствата около смъртта ѝ: че е имала връзка с шефа си и че той е другата жертва. Наблюдаваше реакциите им. Шокът на госпожа Грюн беше истински, както и жестокият срам, помрачил изражението на господин Грюн. Лена просто заби поглед в пода.

— А имала ли е други приятели? Имало ли е сред тях някой по-особен? — Когато зададе този въпрос, Фабел усети напрежение между тримата.

— Нямахте по-особен. — Отговорът на господин Грюн беше малко прекалено бърз. — Хана беше придирчива. Не създаваше сериозна връзка с никого.

— А господин Шилер? Споменавала ли е някога за връзката си с него?

Отговори госпожа Грюн.

— Господин Фадел, искам да знаете, че не сме възпирали дъщеря си да се забърква с... женени мъже.

— Значи Хана не е обсъждала това с вас.

— Не би посмяла — каза господин Грюн.

На Фадел му беше ясно, че дори в смъртта си Хана си беше навлякла ужасния гняв на баща си. Питаше се доколко ужасен е бил този гняв, когато Хана е била още дете, и доколко той е допринесъл за свеждане до минимум на контактите със семейството ѝ.

Когато излизаха, Фадел и Вернер изказаха своите съболезнования за втори път. Лена каза на родителите си, че ще изпрати полицаите. Вместо да им каже довиждане на вратата, тя мълчаливо ги поведе надолу по общото стълбище на блока. Спря се във входното антре и когато заговори, гласът ѝ беше тих, почти заговорнически.

— Мама и тати не знаят, но Хана имаше връзка. Не с шефа си... преди това.

— Той имаше ли мотор? — попита Фадел.

Лена леко се изненада.

— Да... Да, всъщност имаше. Вие знаете за него?

— Как се казваше той, Лена?

— Олсен. Петер Олсен. Живее във Вилхелмсбург. Той е мотоциклетен техник. Мисля, че си има свой сервиз. — Светлосините очи на Лена се замъглиха. — Хана харесваше приятелите ѝ да имат пари, които да харчат за нея. Но все ми се струваше, че Петер е нещо временно. За нея парите бяха важното. Омазнените ръце не бяха.

— Виждала ли си го някога?

Лена поклати глава.

— Но ми е разказвала за него по телефона. В петък вечер мама и тати излизаха. Тогава тя ми се обаждаше и ми разказваше разни работи.

— Споменавала ли е някога за Маркус Шилер?

Чу се шум като от отваряща се врата и Лена хвърли неспокоен поглед нагоре по стълбището.

— Не. Не, не бих казала. Не направо. Каза ми, че е намерила някакъв нов, но нищо повече от това. Никога не ми е минало през ума, че може да бъде шефът ѝ. Но знам, че се тревожеше Петер да не разбере. Съжалявам, казах ви всичко, което знам. Просто реших, че трябва да знаете за Петер.

— Благодаря ти, Лена. — Фабел ѝ се усмихна. Беше хубавичко светлооко момиче на осемнадесет години, което до края на живота си щеше да носи белезите от това преживяване. Дълбоки, невидими, но винаги присъстващи. — Ти наистина много ни помогна.

Лена се обърна да тръгне към стълбите, но спря.

— Има и още нещо, господин главен комисар. Мисля, че Петер е доста буен. Мисля, че тя затова се тревожеше той да не разбере.

24.

10:10 ч., четвъртък, 25 март

Вилхелмсбург, Хамбург

Да се открие Олсен не беше трудно. За него нямаше кой знае какви сведения, но от известното ставаше ясно, че е човек, който бързо решава проблемите си с юмруци. Имаше три съобщени присъди за нападения, както и предупреждение за търговско нарушение: беше продавал части на краден мотоциклет.

Вилхелмсбург е най-големият район на Хамбург, най-обширната му част. Фактически той е остров на Елба, най-големият речен остров в Европа, и е отрупан с мостове, в това число и Кьолбрандбрюке, който го свързва с главния град на север и с Харбург на юг. Вилхелмсбург има странен, неустановен вид — съчетание на село с тежка промишленост: овце пасат на поляна край индустриални халета. Районът е с незавидна репутация, често го наричат на шега Хамбургския Бронкс, а над една трета от населението му са емигранти по произход.

Петер Олсен продаваше и поправяше мотоциклети в едно разнебитено индустриално хале откъм реката в сянката на нефтопреработвателен завод. Фабел реши да вземе и Вернер, и Ана за разпита, и поиска да ги придружи звено от униформени полицаи. Нямаха достатъчно улики, за да го арестуват, но Фабел беше успял да издейства разпореждане от Държавната прокуратура за изземване на мотоциклета му за съдебна проверка.

Фабел паркира до буренясалия бордюр край двуметровата мрежеста ограда на работилницата на Олсен. Докато чакаха да дойде полицията, огледаха работилницата и двора. Скелетите на четири-пет мотора бяха струпани преплетени и ръждясали, а огромен ротвайлер лежеше в своята част на двора, като от време на време повдигаше масивната си глава и хвърляше ленив поглед към владенията си. Фабел не можеше да види дали кучето е вързано или не.

— Вернер, иди в полицейския участък на Вилхелмсбург — каза Фабел, като все още оглеждаше помещенията на Олсен. — Виж дали могат да ни дадат кучкар. Не ми харесва този домашен любимец.

Зелено-бял полицейски фургон паркира зад тях. Кучето пазач на Олсен като че ли беше обучено да реагира на полицейски коли, защото веднага скочи на крака и залая силно, басово към фургона. Едър мъж, облечен в гащеризон и престилка, излезе от работилницата, като бършеше ръцете си с парцал. Беше с масивно телосложение, с огромни рамене, върху които главата без шия беше като забита — човешки еквивалент на ротвайлера, който му пазеше двора. Човекът остро погледна кучето и измърмори нещо, после погледна към полицейските коли и се върна в работилницата си.

— Остави кучкаря, Вернер — каза Фабел. — По-добре вече да отидем и да си поговорим с нашия човек.

Когато доближиха портата, стана ясно, че кучето не е вързано. То скочи към приближаващата група полицаи с учудващи за големината му скорост и пъргавина. Фабел с облекчение отбеляза, че портата е заключена с верига и катинар. Ротвайлерът ръмжеше и лаеше злобно, белите му зъби проблясваха. Олсен отново се появи на вратата на работилницата.

— Какво искате? — Гласът му едва се чуваше от такова разстояние на фона на непрекъснатия лай.

— Имаме съдебно разпореждане, господин Олсен — каза Фабел и протегна документа така, че Олсен да може да го види. — Бихме искали да ви зададем няколко въпроса. — Кучето вече се хвърляше към портата, като я караше да гърми и да напъва веригата и катинара. — Бихте ли си прибрали кучето, господин Олсен? Трябва да ви зададем някои въпроси.

Олсен направи пропъждащ жест и понечи да се върне в работилницата. Фабел кимна на Вернер, който извади пистолета си, смъкна му кобура и го насочи към главата на ротвайлера.

Олсен рязко извика „Адолф!“ и кучето послушно се върна на мястото си, но остана на крака, цялото нащрек.

Ана хвърли поглед към Фабел.

— Адолф?!

Фабел кимна на Вернер и той прибра пистолета. Олсен приближи към портата с връзка ключове и отключи катинара. Отвори

едното крило и застана навъсен до него.

— Моля, ще завържете ли кучето си, господин Олсен? — Фабел му подаде препис от разпореждането. — И може ли да видим мотора ви, ако обичате? Вашият собствен. Номерът му е посочен в разпореждането.

Олсен махна с глава към работилницата.

— Там е. Не мислете за кучето. То няма да закачи никого, ако не му кажа де...

Те тръгнаха към постройката. Адолф ги гледаше от определеното си място, което Олсен беше подсигурил със здрава верига. Позата му беше напрегната, то местеше поглед от полицаите към Олсен и обратно, сякаш чакаше заповед да нападне.

Вътрешността на работилницата неочаквано беше подредена и светла. Групата Рамщайн или друга подобна ръмжеше дрезгаво от сиди плейър. Олсен намали звука, но не го изключи, сякаш за да покаже, че това е само временно прекъсване на деня му. Фабел бе очаквал да види стените покрити с обикновените плакати на полуголи или дори голи тела. Вместо тях имаше естетични снимки на мотоциклети и технически илюстрации. В далечния край имаше редица мотори, два-три, от които бяха първокласни. Олсен явно метеше редовно циментовия под, а до едната стена имаше лавици, по които бяха наредени части в червени тавички и кутии с грижливо написани етикети. Фабел продължително изгледа Олсен. Беше голям мъж, приближаващ тридесетте, и би бил почти хубав, ако чертите му не бяха леко прекалено едри и груби. В добавка кожата му беше лоша, петниста. Според Фабел методичният ред и надписите на частите не съответстваха на животинския вид на Олсен. Той се приближи до етажерката с части и впери очи в надписите.

— Нещо специално ли търсите? — Тонът на Олсен беше равен. Явно беше решил да съдейства, но да запази безразличие. — Нали искахте да видите мотора ми?

— Да... — Фабел се отдалечи от лавиците. Почеркът на надписите беше дребен и акуратен, но Фабел не би могъл да каже дали е същият като онзи на бележките в ръцете на трупове. — Да, моля.

Огромен американски мотор стоеше в центъра на работилницата, опрян до стойка. Няколко части бяха махнати от машината и лежаха на

пода. Фабел отново усети ред и грижа в начина, по който бяха сложени на цимента. Олсен явно бе работил по този мотор, когато те дойдоха.

— Не, не този. Онзи там.

Олсен посочи сребристосив мотоциклет беемве. Фабел не знаеше нищо за моторите, но отбеляза, че моделът е R1100S. Трябваше да признае, че в него имаше красота: приглушена, елегантна заплаха, която го правеше да изглежда бърз дори когато спеше неподвижен. По странен начин той напомняше на Фабел за кучето пазач на Олсен: пълен със скрита сила, дори ярост, напиреща да бъде освободена. Той кимна на двамата униформени полицаи, които избутаха мотора от мястото му навън към чакащия фургон.

— За какво ви е? — попита Олсен.

Фабел не обърна внимание на въпроса.

— Чухте ли за Хана Грюн? Предполагам, че сте чул?

Олсен кимна.

— Да, чух. — Той изобрази най-голямото безразличие, на което беше способен.

— Не изглеждате особено разтревожен, господин Олсен — каза Ана Волф. — Смятах, че сте й бил приятел.

Олсен изкашля нещо като смях и не направи нищо, за да скрие болезнената горчивина в него.

— Приятел? Не и аз. Аз бях само балама. Един от многото й балами. Тя ме заряза преди месеци.

— Не и според хората, с които е работила. Казват, че сте я взимал оттам с мотора си. До съвсем неотдавна.

— Може и да съм. Тя беше използвачката, а аз — използваният. Какво мога да кажа?

Фабел беше наясно, че Олсен често посещава фитнес салони. В раменете му имаше огромна сила, а мускулите на ръцете му издуваха плата на престилката. Не беше трудно да си представиш как надвива по-ниския, по-слаб Шилер и го убива с два удара на остър нож.

— Къде бяхте в петък вечерта, господин Олсен? — попита Ана. — На деветнадесети, до събота сутринта?

Олсен сви рамене. Преиграваш с безразличието, помисли си Фабел. Криеш нещо.

— Излязох да пийна. Във Вилхелмсбург. Прибрах се вкъщи към полунощ.

— Къде отидохте?

— В „Пеликан“. Това е нов бар насред града. Реших да го видя как е.

— Видя ли ви някой? — попита Ана. — Някой, който би могъл да потвърди, че сте бил там?

Олсен направи физиономия, която подсказваше, че този въпрос е глупав.

— Имаше стотици хора. Както казах, това е ново заведение и много хора очевидно са имали същата идея като мен, но не видях познати.

Фабел направи почти извинителен жест.

— Боя се, че в такъв случай ще трябва да ви помолим да дойдете с нас, господин Олсен. Не ни давате достатъчно информация, за да ви изключим от разследването.

Олсен въздъхна примирено.

— Съгласен съм. Но не съм виновен, че не съм си осигурил алиби. Ако бях виновен в нещо, щях да направя усилия да имам достатъчно убедително прикритие. Дълго ли ще трае това? Имам ремонти, които трябва да довърша.

— Ще ви държим толкова, колкото се наложи до установяване на истината. Моля, господин Олсен.

— Може ли първо да заключа?

— Разбира се.

В далечния край на работилницата имаше задна врата. Олсен отиде до нея и завъртя ключа в ключалката. След това излезе, последван от тримата детективи. Кучето спеше в двора.

— Ако ще преспя там, трябва да уредя да хранят кучето. — Той внезапно спря и погледна назад към работилницата. — По дяволите! Алармата! Не мога да оставя моторите, без да включа алармата. Може ли да се върна и да я включа?

Фабел кимна.

— Вернер, върви с господин Олсен, моля.

Когато те се отдалечиха достатъчно, за да не чуват, Ана се обърна към Фабел.

— Нямах ли чувството, че стреляме в грешна посока?

— Знам какво искаш да кажеш. Имам чувството, че единственото нещо, което Олсен крие, е колко го боли от смъртта на Хана.

Точно тогава чуха внезапен силен гърлен рев откъм работилницата. Фабел и Ана се спогледаха и хукнаха към сградата. Кучето пазач, стреснато в съня си от шума, с хищен инстинкт, стимулиран от двете тичащи фигури, се хвърли бързо напред, зловещите му челюсти потракваха във въздуха. Фабел зави настрани, като се надяваше, че правилно е преценил колко дълга е веригата, с която беше вързано. Бяха изминали около половината разстояние до сградата, когато Олсен излетя иззад нея на огромен червен мотор. Главата му беше затворена в червен шлем със спуснат над очите визьор, но Фабел позна изцапаните с масло работни дрехи. Олсен насочи мотора като оръдие. Предното колело леко се издигна, когато той натисна газта и двигателят нададе сърдит вой.

Адреналинът бликна в тялото на Фабел и забави времето. Мотоциклетът вървеше бързо, но сега сякаш налиташе напред с невъзможно ускорение, като че ли Фабел го гледаше през подвижен обектив. Той и Ана се хвърлиха встрани, когато моторът се стрелна между тях. Фабел се претърколи два пъти на земята. Когато се надигна на едно коляно, нещо масивно и тъмно се блъсна в него. За миг Фабел помисли, че Олсен се е върнал с мотора, за да ги довърши, но се обърна и видя масивните челюсти на ротвайлера да налитат към него. Фабел дръпна глава встрани, когато кучето щракна с оголените си зъби. Усети студени лиги и слюнка върху бузата си, но разбра, че звярът не е улучил. Търкулна се отново, този път в обратна посока, и усети остра болка, когато нещо се заби в рамото му и го разкъса. Фабел продължаваше да се търкаля непрекъснато и чу как злобното ръмжене на кучето се превърна в бесен безсилен лай, когато веригата го спря.

Той скочи на крака. Ана Волф стоеше нащрек и гледаше към него. Фабел ѝ кимна. Тя хукна към колите. Дватама униформени полицаи стояха като зашеметени край на мотоциклета, който товареха от задния край на фургона. Ана Волф се насочи към мотора.

— Ключът на него ли е? — извика на двамата все още неподвижни полицаи.

Преди да отговорят тя се метна на седалката и бутна настрани полицая, който стоеше отзад. После спусна мотора от платформата за качване във фургона, запали двигателя и полетя след Олсен.

Фабел притискаше рамото си. Коженото му яке беше раздрано и подплатата висеше на парцали покрай дупката от зъбите на ротвайлера. Усещаше рамото си контузено, но полото му беше цяло и кръв нямаше. Той хвърли гневен поглед към кучето, което отговори с изпъване на веригата, надигане на задни крака и безсилно размахване на предните във въздуха.

— Насам! — извика Фабел на двамата униформени и затича към отворената врата на работилницата.

Вернер беше на пода. Беше се избутал до полуседнало положение и използваше вече поаленяла носна кърпа в безуспешен опит да спре потока кръв от дясната страна на главата си. Фабел коленичи до него и насочи ръката му да стигне до раната. Тя беше грозна, дълбока и кървяща и вече беше се разпънала от оток. Фабел извади своята неизползвана носна кърпа и замени напоената върху раната. След това подпря с ръка раменете на Вернер.

— Добре ли си?

Погледът на Вернер беше стъклен и нефокусиран, но той успя леко да кимне, което изобщо не успокои Фабел. Двата униформени влязоха в работилницата. Фабел кимна с глава към лавиците с инструменти.

— Вие вижте там дали има нещо за оказване на първа помощ. — После погледна другия офицер. — Обадете се по радиото за линейка.

Фабел затърси нещо по пода на работилницата, френският ключ лежеше на метър от Вернер. Имаше тежка, груба глава и регулационният цилиндър и челюстите бяха покрити с кръвта на Вернер. Фабел видя, че задната врата в края на работилницата зее отворена. Мръсник, помисли си Фабел. Олсен беше хладнокръвен. Небрежно беше отключил вратата, като се правеше, че я заключва. Прецизно беше изчислил изпълнението си, като беше предположил, че поради неговото нетърпеливо и раздражено съдействие само едно ченге ще се върне с него „да включи алармата“. Ударил е Вернер с ключа и се е измъкнал от задната врата, където е бил червеният мотор. Фабел беше сигурен, че не беше видял този мотор сред другите в работилницата.

Вернер изстена и се раздвижи, сякаш се опитваше да стане. Фабел го държеше здраво.

— Не мърдай, Вернер, докато дойде линейката. — Той погледна униформения офицер, който кимна.

— На път е, господин комисар.

— Не бих искал да съм на мястото на Олсен, когато го хванете, шефе — каза Вернер.

Фабел с облекчение видя, че очите на Вернер се проясниха малко, но далеч не бяха будни.

— Бъди сигурен — отвърна той. — Никой не може безнаказано да удря хора от моя екип.

— Нямах предвид това. — Вернер слабо се усмихна и кимна към парцаливото рамо на Фабел. — Това не беше ли любимото ти яке?

Последният ъгъл беше прекалено остър. Ана беше с обичайното си кожено яке, но краката ѝ бяха защитени само от денима на джинсите и коленете ѝ едва не застъргаха асфалта на завоя. Тя знаеше, че ако Олсен разбира от каране на мотори толкова, колкото и от поправянето им, което беше вероятно, ще трябва да кара през цялото време на пълна газ дори само за да не го изпуска от поглед. Нямахше шлем и слънчеви очила, така че трябваше да присвива очи срещу поривите на вятъра, когато ускоряваше по правите участъци. Тя се свиваше зад състезателния щит, за да стесни профила си и да се запази възможно най-добре от вятъра. Улицата минаваше покрай оградата на газопереработвателния завод и нямаше голям трафик, така че Ана натискаше газта до край. Тя влетя на Хоне-Шаар-Щрасе, като накара един мерцедес да натисне спирачки и да се отклони. Едва зърна проблясък на червено на голямо разстояние, когато Олсен загърмя по моста над Райхерщийг и Ана се впусна след него. Беемвето ревеше под нея и тя преценяваше разстоянието до следващия завой. Двамата с брат ѝ Юлиус имаха мотоциклети и често бяха пътували заедно през уикендите — във Франция, надолу по Бавария и веднъж даже през Англия. Но после, понеже кариерите и на двамата започнаха да изискват повече време, пътешествията бяха станали по-малко и по-кратки. А когато Юлиус се ожени, спряха напълно. Ана пазеше мотора си допреди година, когато го замени с кола. Сега единственото напомняне за онези дни беше възголямото ѝ кожено яке, с което ходеше на работа почти всеки ден.

Понатисна спирачката, за да намали скоростта преди острия ляв завой в дъното на улицата. Наведе се при завоя, изправи се и отново ускори. Следваше пореден дълъг прав участък на пътя и далеч напред зърна червеното петно на мотора на Олсен. Отвори газта до краен предел и беемвето полетя с нов устрем. Устата на Ана пресъхна и тя осъзна, че я е страх. И потрепери от тази мисъл. Не поглеждаше скоростомера: знаеше, че насилва мотора до възможните за него 200 километра в час и нямаше представа колко остава до границата. Скъсяваше разстоянието до Олсен. Той очевидно не поглеждаше в огледалото за обратно виждане и не рискуваше. Бе очаквал да го преследват с кола и не биха могли да се състезават с него по бързина и маневреност. Разстоянието намаляваше. Не проверявай, мислеше тя, не проверявай още, гадняр. Но стана. Почти незабележимо движение на главата с червен шлем — и моторът на Олсен се хвърли напред. Не можеше да се измъкне напълно от нейното надутото до предел беемве, но можеше да поддържа дистанцията, докато някой от двамата сбърка. Беше като игра на гоненица.

Следващия завой Олсен взе по-бързо и по-добре от Ана, като малко увеличи преднината си. Индустриалният пейзаж наоколо изчезна и край тях вече се редяха мръсни поля. Пътят беше с много завой и Ана ги срязваше косо, като благодареше, че няма насрещно движение.

Пореден остър завой, но този път Олсен не го прецени вярно и едва го взе, като се наложи да намали, за да се върне в своето платно. Ана скъси преднината му с двадесет метра. Вселената ѝ се беше разцепила, от нея беше останала само лентата на пътя отпред и моторът под нея, с който тялото ѝ се беше сляло. Сякаш централната ѝ нервна система беше свързана с електрониката на беемвето и всяка мисъл, всеки импулс се предаваха автоматично на мотора. Фокусът за нея беше червеният мотор на Олсен отпред. Концентрацията ѝ беше пълна, опитваше се да предугади всяко движение.

Тази концентрация означаваше, че не може да отклони нито за миг ръка от управлението на мотора. Не можеше да посегне към пистолета. Не можеше да телефонира. Внезапно осъзна, че се е изгубила — толкова беше съсредоточена върху пътя и Олсен пред себе си, че вече не знаеше къде се намират. Не познаваше добре Вилхелмсбург, а и възбудата и предизвикателството на преследването

отвличаха вниманието ѝ от прелитащите край нея ориентири. Равнината около нея и посоката, в която бяха поели, означаваха, че са някъде в Моорвердер — странната селска опашка на Вилхелмсбург, която някак си беше останала незабелязана от предприемачите.

Пореден завой и поредна права отсечка пред тях. Моторът на Олсен подхвъркна, когато той отново ускори до максимум. Ана усети, че гърдите ѝ се свиват, когато разбра, че откритият път навлиза в застроено пространство. Табела проблесна край пътя и Ана разбра, че приближават Стилхорн, че Олсен е направил примка и се връща обратно към аутобан А1. Може би трябваше да намали и да се откаже от преследването, вместо да застрашава живота на мирни граждани.

Трафикът започна да се сгъстява и Ана се виеше между коли и камиони, много от които рязко натискаха спирачки с рев на сърдити клаксони. Сърцето бумтеше в гърдите ѝ. Осъзна, че зад нея вие полицейска сирена. Не знаеше дали е подкрепление, или просто полицията в Стилхорн реагираше на бясното препускане на два мотоциклета през градчето. Все пак се радваше, че наблизко ще има и други полицаи, когато накрая хване Олсен натясно. В този миг тя го видя внезапно да завива, моторът почти се плъзна под него и той изчезна в странична улица.

Ана пропусна завоя и трябваше да продължи по главната, като предизвика още по-гневни клаксони. Върна се и влезе в страничната улица, но видя Олсен да излиза от далечния ѝ край. За пореден път тя подкара на пълна газ. Ревът на беемвето прокълтя по тясната уличка и двама-трима пешеходци се долепиха до зданията, когато профуча край тях. Това ставаше твърде опасно. Щеше да загуби Олсен, ако не го застигне, преди да навлезе още по-навътре в града.

Ана почти беше успяла към края на уличката, когато се появи зелено-бяла патрулна полицейска кола с мигащи фарове и зави по улицата в далечния край. Тя явно се опитваше да я блокира и Ана яростно замаха ръце, за да ги накара да се отместят. Вместо това полицейската кола изпищя със спирачки и полицаи излязоха от двете страни с пистолети, насочени към Ана.

Тя остро спря и обърна мотора странично към колата. Той се изплъзна под нея и Ана се просна на асфалта, бедрото ѝ пламна, тъй като денимът се беше разкъсал. Претърколи се няколко пъти и спря до паркираната кола. Моторът ѝ се плъзна, като хвърляше искри от

триенето на метал с уличното платно, докато се блъсна в предницата на полицейската кола.

Втора патрулна кола паркира зад Ана и смаяните полицаи тръгнаха към нея, като прибираха в кобурите пистолетите си, докато тя разтриваше с една ръка обеленото си бедро, а с другата им показваше овалната си бронзова значка от Криминалната полиция. Те ѝ помогнаха да стане и единият започна да обяснява, че не са знаели, че е от полицията и преследва заподозрян.

Ана ядосано гледаше към празната улица, където беше изчезнал Олсен, после към мотора, смачкан под полицейската кола. Със спокоен съдържан тон попита дали униформените полицаи могат по радиото да съобщят за посоката, в която бе тръгнал нейният заподозрян, и дали не могат да изпратят хеликоптер след него. После, като пое дълбоко въздух, тя изкрещя грубо и остро към полицаите:

— Проклети идиоти!

25.

16:30 ч., четвъртък, 25 март

Градска болница

Вилхелмсбург, Хамбург

Мария Клее стоеше до прозореца. Носеше тъмносив костюм с панталон с черна вълнена блуза под сакото. Русата ѝ коса беше прибрана назад, а сивите ѝ очи блестяха ярко и студено под рязкото болнично осветление. Мария винаги изглеждаше малко прекалено елегантна за старши криминален комисар както по вид и фигура, така и по облекло. Тук, в тази болнична стая, контрастът с нейните уморени и ранени колеги още повече биеше на очи.

— Е... — каза тя усмихнато, като почукваше свършените си зъби с края на химикалката — общо взето, може да се каже, че мина добре. Следващия път, когато трябва да се срещате с някого, май ще е добре да дойда с вас.

Фабел се разсмя невесело. Беше потънал в стола край леглото на Вернер. Още беше с раздраното яке. Вернер беше полуседнал в леглото. Половината на лицето му беше гротескно подута и беше започнала да се обезцветява. Рентгенът и скенерът не бяха показали счупване или мозъчен оток, но лекарите се безпокояха, че раната може да е затъмнила счупване под линията на косата. Вернер се намираше в ничията земя между съзнание и сън. Бяха му дали болкоуспокояващо, което имаше по-силен седативен ефект дори от френския ключ на Олсен. Ана, с болничен халат и масивен тампон на бедрото, седеше в инвалидна количка от другата страна на леглото на Вернер.

— Това е краят на моята кариера като манекен за бански костюми — беше казала тя, когато я докараха в стаята.

Високоскоростното преследване и зрелищният му край бяха помели марковия грим и червило и една от сестрите беше ѝ дала някакъв гримочистител. Сега лицето ѝ беше освободено от козметика и кожата ѝ сияеше почти прозрачна. Фабел не беше я виждал без грим и се смая колко по-млада изглежда от своите двадесет и седем години. И

колко е хубава. Този облик не се съчетаваше с агресията, с която Ана изпълняваше задълженията си. Агресия, която Фабел често трябваше да контролира.

Той уморено се надигна от стола и се присъедини към Мария до прозореца с лице към Ана и Вернер. Беше ясно, че иска да каже нещо, и тъй като Вернер присъстваше в стаята повече с тяло, отколкото с мисъл, то беше предназначено за Ана, но и за Мария.

— Няма нужда да ви казвам, че имаме проблем. — Тонът му подсказваше, че ще каже нещо, което няма да се приеме много добре. — В основни линии се отнася за теб и мен, Мария. Вернер ще отсъства най-малко месец. Ана, ти няма да ставаш за работа около седмица.

— Много съм добре, шефе. Ще се върна...

Фабел я спря с жест.

— Няма да си ми от полза, комисар Волф, ако не си напълно подвижна. Ще мине най-малко седмица преди да станеш годна за работа. Лекарите казаха, че дори сега да не усещаш, ще настъпи адска болка, когато разкъсаните мускули започнат да заздравяват. И в добавка имаш късмет, че ще минеш без трансплантация на кожа на крака.

— Само се опитвах да попреча на Олсен да избяга.

— Не те упреквам за действията ти, Ана — усмихна се Фабел. — Макар че господин Браунер не оцени много високо факта, че направи на парчета съдебно доказателство под колата. Факт е, че не мога да действам само с Мария в работата по този случай.

Изражението на Ана помръкна. Знаеше накъде води това.

— Има други екипи в отдела, от които можем да привлечем хора.

— Ана, знам, че беше близка с Паул. — Паул Линдемани и Ана в много отношения бяха противоположни, но работеха заедно в тясно и ефикасно партньорство. — Но ми трябва постоянен екип с пълна сила. Ще привлече нов член.

Изражението на Ана не се промени.

— И това ще бъде мой нов партньор?

— Да.

Мария вдигна вежди. Тя и Ана знаеха, че Фабел беше много придирчив при привличането на хора в екипа си. Тях самите той беше подбирал много внимателно. Явно някой силно беше впечатлил Фабел.

— Каниш се да привлечеш комисар Клат от полицията в Нордерщед?

Фабел се усмихна толкова загадъчно, колкото му позволяваха изтощението и болното рамо.

— Ще трябва да почакате и ще видите.

26.

*18:00 ч., четвъртък, 25 март
Вилхелмсбург, Хамбург*

Ако има сигурен начин да мотивираш полицията да те намери, то е сериозно да нападнеш полицейски офицер. Петнадесет минути след като Олсен фрасна Вернер беше издадено разпореждане и една част за бързо реагиране беше изпратена да наблюдава отблизо апартамента на Олсен в района на Вилхелмсбург близо до стария завод за мед Хьонигфабрик. Там нямаше признаци на живот. Или Олсен беше пристигнал право тук и се беше заровил вътре, което беше малко вероятно и би било монументално глупаво, или знаеше, че трябва да стои възможно най-далече от жилището си.

Небето висеше тежко и сиво над града, когато Мария и Фабел паркираха пред блока на Олсен. Фабел беше сменил якето си и беше глътнал две таблетки кодеин, за да притъпи болката в рамото и пулсирането в главата. Когато излезе от беembeто, той даде сигнал на голям фургон без полицейски знаци, паркиран по-надолу на улицата. Петима яки мъже в дънки и ватирани блузи скочиха от колата и бързо тръгнаха нагоре по улицата. Върху цивилните си дрехи носеха бронирани жилетки с надпис „ПОЛИЦИЯ“, качулки и защитни каски. Двама от мъжете носеха къс солиден таран за разбиване на врати. Други трима, подобно облечени, дотичаха от кола, паркирана на петдесет метра в обратна посока. Командирът на частта дойде до Фабел, който кимна и каза:

— Втори етаж, две Б. Мислиш ли...

От улицата Фабел и Мария чуха силен удар, когато командосите разбиха вратата на Олсен с тарана. Последваха викове, после тишина. След две-три минути командирът им се появи от входа на блока, като носеше качулката и каската си в едната ръка и автомата си зиг-зауер в другата. Усмихна се разсеяно.

— Няма никого — каза той.

— Благодаря, момчета. — Фабел се обърна към Мария. — Влизаме ли?

Вратата на апартамента още висеше на пантите, но касата беше разбита на дълги остри трески. Фабел и Мария си сложиха бели латексови ръкавици. Апартаментът беше доста голям. Просторна всекидневна, три спални, голяма кухня с трапезария и баня. Мебелите бяха стари и тежки, но Фабел забеляза колко подредено и чисто е навсякъде. Телевизорът във всекидневната беше старичък, но Олсен беше прахосал солидна сума за своята стерео уредба. Огромна система Банг-Олуфсен покриваше една от стените почти напълно. Размерът и ватовете на говорителите бяха прекалени за стаята, но Фабел някак си не можеше да си представи някой от съседите да държи сметка на Олсен за шума. На стената до стереото беше закрепена етажерка за дискове и Фабел забеляза, че Олсен беше поставил етикети на своята CD колекция със същата систематична грижливост, както и на резервните части в гаража си: Рамщайн, Ди Тотен Хосен, Мерилин Менсън. Не бяха звуци, които човек би пушал тихо на гостите си като фон за вечеря.

Холгър Браунер, шефът на криминалистите, почука на разбитата рамка на вратата.

— Частно парти? Или всеки може да влезе? — Той кимна към диска в ръката на Фабел. — Рамщайн? Не бих и помислил, че това е любимата ти музика.

Фабел се засмя и върна диска на мястото му.

— Само гледах дали няма някой Джеймс Ласт. Да мога да поизбия нещо от един тежък ден.

— А доколкото чух, твоят ден си го е бивало... Вярно ли е, че си подал молба за прехвърляне в кучкарника?

Фабел се усмихна саркастично.

— И между другото, господин главен комисар, можеш ли да кажеш две-три думи на госпожа Волф? Струва ми се, че не е усвоила напълно концепцията за неприкосновеност на доказателствен обект.

— Съжалявам за мотоциклета, Холгър. Получи ли съвпадение на следите?

— Разбира се. Отпечатъкът, който взехме от местопрестъплението, е от мотоциклетни 120/70-ZR17 стандартни предни гуми на мотоциклет BMW R1100S. Релефът от гумите на

мотора на Олсен съвпада напълно с отпечатъка, който взехме. Така че той е вашият човек. Или поне неговият мотоциклет е бил в Природния парк. Трябва само да намерим обувките, които е носил. Ще огледам наоколо.

— Може би още са на краката му — каза Фабел, като се мъчеше да си спомни с какво бе обут Олсен.

Мария излезе от банята с няколко шишенца, които приличаха на аптечни.

— Господин Браунер, имате ли представа за какво са тези неща?

Браунер прегледа шишенцата.

— Изотретинон и бензоилпероксид. Имал ли е вашият човек проблеми с кожата?

— Да, има — отговори Фабел.

— Това са лекарства срещу акне... — Гласът на Браунер заглъхна и той се вторачи в шишетата, сякаш някаква мисъл се бореше да изникне и той трябваше да се съсредоточи, за да ѝ помогне да се появи. — Онези отпечатъци от стъпки бяха огромни, петдесети размер. Вашият тип наистина ли е висок? И със здрави мускули?

Мария и Фабел се спогледаха.

— Да. Наистина е висок.

— Този въпрос може да ви се стори странен, но имаше ли нещо друго, ммм... особено във вида му? Например пилешки гръден кош или кривогледео око?

— Майтапиш ли се? Или мислиш, че го познаваш? — засмя се Фабел.

Браунер още гледаше шишенцата с лекарство против акне и поклати глава с досада.

— Забелязахте ли нещо подобно?

— Не — каза Фабел. — Нямахме пилешки гръден кош, нито кривоглеждство. И не беше гърбав с две глави.

— Не... — Сарказмът му не достигна до Браунер, който говореше повече на себе си, отколкото на Фабел. — Не следва непременно.

— Холгър? — подвикна Фабел нетърпеливо.

Браунер отмести поглед от лекарствата.

— Извинете. Мисля, че вашият човек може да е от тип, който се среща веднъж на хиляда. Буквално. Досието му е пълно с насилие,

нали? Случаи, при които по-скоро е губил самообладание, отколкото предумишлени престъпления?

— Доколкото знам, така е — отговори Фабел. — С изключение на присъда за продажба на крадени стоки. Какво разбра, Холгър?

— Може би нищо, но Олсен има избухлив характер, необикновено висок е и с мощно телосложение, и страда от акне на възраст, когато повечето от нас отдавна са го забравили. Подозирам, че имаме работа със синдрома ХУУ.

— Синдрома на свръхмъжественост? — Фабел се замисли за момент. — Да. Да, възможно е. Сега си давам сметка, че наистина е много вероятно. Но не знаех за акнето. — Фабел вече беше попадал на случай с мъж от кариотип ХУУ.

Синдромът на кариотип ХУУ се среща, когато се ражда момче с допълнителна мъжка хромозома и е от хромозомен тип 47 ХУУ, вместо нормалния мъжки хромозомен тип 46 ХУ. Тези „свръхмъже“ се характеризират с изключително висок ръст, по-изразени мъжки черти, забавена емоционална и социална зрелост и претъпкан с тестостерон организъм. Това често води до избухлив, насилнически темперамент. Мнението на медиците върху ефекта на ХУУ не е единно по въпроса дали причинява насилническо поведение или престъпни наклонности, но мъжът с ХУУ, с когото Фабел бе се сблъсквал, беше огромен и непредсказуемо буен като Олсен. Противоречиви изследвания бяха показали непропорционално много мъже с ХУУ сред затворниците. Много други като тях обаче водят продуктивен и успешен живот, като канализират агресивността си в динамична кариера. Фабел отново погледна диска.

— Не знам, Холгър. Съчетава се с агресивния рок, но пък поведението му в работилницата беше много хладнокръвно. Примамването на Вернер в гаража например. Стратегията му за бягство беше старателно обмислена.

— Може да е кипял вътрешно, но е разбрал, че трябва да държи всичко под похлупак, докато получи възможност да се измъкне. Съвпада с извънредно голямата му сила. Не е било необходимо да удря криминален комисар Вернер толкова силно. Класическа липса на контрол, когато гневът избухне.

— Това дали го няма в досието му? — попита Мария.

— Може би — отговори Браунер. — Ако е бил подложен на изследване на кариотипа по време на арестите. И ако наистина е от кариотип ХУУ. Може да е просто едър зъл мръсник.

Те се разделиха и продължиха самостоятелно да претърсват апартамента на Олсен, като посетители на галерия или музейна експозиция. Оглеждаха общата картина, след това се спираха за по-подробно изследване на нещо, което ги е заинтересувало. Нищо тук не подсказваше за суперобременено его на сериен убиец, но сетивата на Фабел постоянно се сблъскваха с противоречието в личността на Олсен. Всичко беше спретнато и подредено. В една от спалните плакатите по стените биха вървели повече за спалня на юноша, отколкото за апартамент на почти тридесетгодишен човек. Някои лични вещи — претенциозен, но евтин часовник, гребен и четка, няколко тоалетни принадлежности и две-три шишета с афтършейв — подбрани, подредени на тоалетната масичка. Фабел разтвори тежките крила на вратата на солиден стенен гардероб. Дрехите и обувките в него бяха огромни и Фабел се почувства като в стая на заспал великан. Освен че беше огромен, гардеробът на Олсен беше функционален и ефективен: официален костюм с чифт официални обувки, половин дузина тениски с имена и лого на групи за протестен рок, при това сгънати и подредени, сякаш майка му е била тук същата тази сутрин. Два чифта джинси, от черен и син деним, два чифта маратонки, два чифта високи обувки, ботуши.

— Холгър!

Фабел извика през рамо към другата стая. Вдигна чифт обувки и погледна подметките. Грайферът беше плитък. Вторият чифт изглеждаше много по-солиден. На всяка обувка имаше десет чифта дупки за връзки и две дебели каишки с катарамии за допълнително пристягане — явно бяха за каране на мотоциклет. Той ги обърна да види подметките, когато влезе Браунер със снимка на отпечатъка от обувка, намерен в Природния парк. Дори Фабел разбра от пръв поглед, че е от тези обувки.

Браунер държеше отворен прозрачен плик за улики, докато Фабел внимателно прибра в него едната, а после и другата обувка.

— Сега ни остава само да намерим нашата Пепеляшка — каза Фабел.

27.

21:00 ч., петък, 26 март

Пьозелдорф, Хамбург

Това беше още един приятелски ритуал: приятелите на индивида стават приятели на двойката. Тази съвместна вечеря беше идея на Фабел, и когато видя Ото, най-стария си приятел, да седи и да си бърби със Сузанае — най-новия елемент в неговия живот — неочаквано се зарадва. Обикновената първоначална неловкост на поздрави и запознавания беше се изпарила почти моментално при естествената южняшка топлота на Сузанае и беше ясно от самото начало, че Ото и Елзе я харесват. Одобряват я. Не беше сигурен защо, но това одобрение беше много важно за него. Може би защото Ото и Елзе бяха наблизо по време на целия му брак с Ренате и сега пак седяха около маса в ресторанта, точно както преди.

Той погледна Сузанае и се усмихна. Гарвановата ѝ коса беше прибрана, като откриваше шията и раменете ѝ. Красотата ѝ беше поразителна и естествена, едва забележимият грим подчертаваше изумително красивите ѝ очи под дъгите на веждите. Тя разбиращо отвърна на усмивката му. Фабел беше запазил маса в един италиански ресторант на Милхщрасе, само на две минути път от апартамента си. Недостатъкът на жилището му беше, че не ставаше за домашно парти, и Фабел беше станал постоянен клиент на този ресторант, когато посрещаше гости. Те бърбореха разсеяно за това-онова, когато Ото внесе темата за книгите, които Фабел беше купил.

— Как върви работата ти с романа на Вайс? — попита той.

— Много добре... е, добре. Разбрах какво имаш предвид за този претенциозен стил. Но е поразително как те засмуква светът, който той описва. И как започваш да свързваш Якоб Грим повече с измисления образ, отколкото с историческата личност. Което е същността на теорията на Вайс, предполагам. — Фабел замълча за малко. — Аз чета и самите Братя Грим. Знаех, че са събрали множество народни

приказки, но нямах представа колко много са те всъщност. Също както и митовете и легендите.

Ото кимна с едрата си куполообразна глава.

— Били са много всеотдайни и талантливи личности. И могъщ екип. Работата им върху немския език, въобще върху лингвистиката, както знаете, е разораване на целина. И все още оказва влияние. Те са определили механиката на езика, на развитието на езиците и на заемките им един от друг. Странното е, че ги помнят като автори на приказки, които те всъщност не са написали. Е, редактирали са малко тук-там, пренаписали са последните версии, за да ги направят по-приятни.

— Ммм... знам... — Сузане пийна вино, после остави чашата си. — Като психолог смятам приказките за очарователни. В тях има толкова дълбочина! Повечето е сексуална.

— Точно така. — Ото засия към Сузане. — Братя Грим не са писатели, те са осведомители — лингвисти и филолози, които са пътували по далечните краища на Хесен и другаде в северна и централна Германия. Отначало не са пренаписвали или украсявали събраните традиционни приказки, но повечето от тях не били толкова приятни, колкото появилите се в по-късните издания. Или толкова отвратително захаросани, колкото вариантите им от Дисни и другите. Когато сборниците им се оказали бестселъри, особено след като събрали приказки за деца, те открили, че отстраняват и „хигиенизират“ някои от по-мрачните и сексуални елементи.

— Ето защо всички ние мъничко се страхуваме от вълшебните приказки — каза Сузане. — Разказвали са ни ги, преди да заспим, когато бяхме деца, но те всъщност са предупреждения и указания как да се избягват всички видове опасности и злини. Засягат също и опасностите вътре в познатото и в това, на което се доверяваме. В дома ни. Заплахата от познатото и близкото е също такава част от тези предания, както и страхът от непознатото. И е странно как един от най-честите персонажи в приказките е злата мащеха.

— Вайс твърди, че тези народни приказки са фундаменталната истина зад нашите страхове и предразсъдъци. Както каза Сузане, това е нашата психология. — Фабел замълча, за да си бодне талиателя с вилицата. — Казва, че когато сядаме да четем роман или да гледаме

филм, особено ако са за неща, които ни заплашват, те просто ни преразказват тези приказки.

Ото кимна енергично.

— Да, да... Той наистина има позиция. Какво разправяха, че имало само четири основни приказки, които можеш да разкажеш... или бяха шест?

— Така или иначе — каза Фабел, — по доста странен начин всичко е свързано със случая, над който работя. А това значи, че е служебен разговор, който е строго забранен.

— Добре — каза Ото с дяволита усмивка, — но последната ми дума е, че мога да разбера защо Ян се интересува от вълшебни приказки...

Сузанае въпросително вдигна вежда.

— За Красавицата! — Ото вдигна чаша към Сузанае, после към Фабел. — И за Звяра.

28.

23:20 ч., неделя, 28 март

Бланкенезе, Хамбург

Залата с басейна беше тъмна и тиха.

Лаура се съблече в кабинката и застана гола пред огледалото. Кожата ѝ още беше без гънки, косата ѝ запазваше бляскавото си злато и очертанятията на тялото ѝ си оставаха плавни и гладки. Беше правила толкова жертви, за да запази това тяло, това лице. Тя гледаше този идеал на женско съвършенство, за който много фотографи и дизайнери бяха плащали луди пари. Сложи длан на корема си. Беше плосък. Стегнат. Никога не се е налагало да се подува и разпъва. Тя огледа собственото си съвършенство и изпита отвращение и презрение към себе си.

Тръгна към басейна. Не включи осветлението и остави тъмнината и покоят да я обгърнат. Пое дълбоко дъх и погледна над лъскавия обсидиан на басейна към огромния прозорец, който рамкираше нощната картина на натежало небе. Можеше да плува към това небе, с ум свободен и ясен. Тя включи само подводните лампи. Бледа синкава луминесценция се разля по границите на басейна. Лаура пристъпи към плиткия край, като остави хладната, почти студена вода да боцка кожата ѝ, да я кара да настръхва и да свива зърната на гърдите ѝ. Тя закрачи в басейна към дълбоката част, водата правеше бледи електрически вълнички около нея.

И тогава го видя.

Очертание. Повече като голяма тъмна сянка в светлосиния блясък на водата. Нещо лежеше на дъното на басейна и не беше ясно какво е. Лаура тръгна към него, като се мръщеше. Мъчеше се да отгатне какво, по дяволите, бе успяло да проникне тук и кой би могъл да го остави. Тя се приближи и все още не можеше да разбере какъв е този неподвижен предмет. Беше на около два метра от него, когато фигурата се разгъна и се изтласка нагоре извън водата с единствено движение. Изникваше масивен от мъждивата синкава светлина, като се

издигаше като кула над нея и затваряше празното пространство помежду им за секунда. Времето замря. Мозъкът ѝ опитваше да разбере какво става. Мъж? Не. Категорично е прекалено огромен. Прекалено бърз. Тялото му беше тъмно. Тъмно от думи. Той — то — беше покрито с думи. Хиляди думи, изписани със старогермански шрифт. Изпълнили широка гръд. Виещи се на спирали около ръцете. Беше неразбираемо. Приказка във вид на гигантски мъж се надигаше към нея. Ръка сграбчи гърлото ѝ, докато другата натисна главата ѝ в осветената в синьо вода. Да, мъж. Мъж, но огромен, тъмно туловище на мъж, покрито със старинно писмо. Хватката му беше яка, но не смазваща, сякаш знаеше как да упражни точно толкова натиск, колкото е необходим за контрол, но не за увреждане. Ръцете бяха едри и неизмеримо силни. Главата ѝ беше под водата. Сега дойде страхът. Опита да извика, но носът и устата ѝ се напълниха с леко хлорираната вода и страхът бе заменен от подлудяващата паника на инстинкта за самосъхранение. Лаура се мяташе диво, дращеше ръцете и тялото на своя нападател, но те сякаш бяха от стомана. Тя се задъхваше и с всяко вдишване крехкото ѝ тяло потъваше все повече и повече. С напълването на дробовете ѝ с вода конвулсиите и страхът отслабваха. Крайниците ѝ престанаха да се мятат. Спокойствието и красотата на лицето ѝ бяха възстановени.

Най-дълбока радост изпълни замиращото съзнание на Лаура фон Клостерщад. Това беше правилно. Точно това трябваше да стане. Наказание и опрощение. Майка ѝ винаги се беше оказвала права: Лаура беше лоша. Безполезна. Негодна да бъде майка. Негодна да бъде младоженка. Но сега тя беше опростена. Радостта на Лаура в смъртта идваше от два факта: сега вече никога нямаше да остарее. И най-последно ще бъде при детето си.

29.

8:40 ч., понеделник, 29 март

Градски парк

Винтерхуде, Хамбург

Фабел погледна нагоре към зданието, което се подаваше над дърветата зад обширното тревно пространство. Невъзможно високите арки на фасадата му от червени тухли изглеждаха разтеглени, сякаш цялата постройка беше издърпана към небето от невидима ръка. Облаците плавно се носеха покрай огромния купол на покрива. Това здание винаги беше омагьосвало Фабел. Ако човек не знае за какво е било построено първоначално и ако сегашната му функция не беше обозначена над високите арки с еднометрови букви, би могъл да прекара часове в гадаене каква ли е била главната цел. На Фабел то винаги му изглеждаше като висок храм на някаква древна изчезнала религия — отчасти египетска, отчасти гръцка, отчасти извънземна.

Планетариумът бил проектиран първоначално само като водна кула. Но по времето на завършването му се надигала вълна на увереност в неотдавна обединената Германия и в началото на новия век, съчетана с почти религиозен устрем в гражданското строителство. И ето, столетие по-късно сградата още си стоеше, беше наблюдавала провалите през последния век, една Германия, която се разделя и обединява отново. Монументалната водна кула сега беше планетариум и най-голямата забележителност на Винтерхуде.

Фабел огледа обширния парк пред планетариума. На двеста метра от него временна ограда от железни прътове, свързани с полицейска лента, се разперваше като ветрило: от едната ѝ страна стояха редица полицаи, от другата — нарастваща тълпа.

— Изглежда вече се е пръснал слухът коя е жертвата. — Мария Клее се присъедини към Фабел на стъпалата. — Сега непременно ще довтасат от пресата и телевизията.

Фабел тръгна по тревата. Криминалистите бяха опънали голяма бяла шатра, за да запазят мястото, и Фабел и Мария нахлузиха

защитни калцуни, преди да разтворят крилата и да се вмъкнат вътре. Холгър Браунер беше наведен над тялото и се изправи, когато те влязоха. Млада жена лежеше гола на тревата, ръцете ѝ бяха кръстосани на гърдите. Косата ѝ беше поразително златиста и беше сресана и наредена в кръг около главата ѝ като слънчев проблясък зад облак. Фабел забеляза, че малка част от лъчеобразната коса беше изрязана нарочно и беше оставила празнина. Дори в смъртта красотата на женското лице и съвършено оформеното тяло беше необикновена. Очите ѝ бяха затворени, червена роза лежеше между скръстените ѝ ръце и гърдите ѝ и на целия свят тя изглеждаше като заспала. Фабел гледаше тази великолепна структура от кости и плът, която скоро щеше да се разпадне и превърне в прах. Но засега бледността на смъртта само придаваше на кожата ѝ порцеланова безупречност.

— Мисля, че няма нужда да ви запознавам — каза Холгър Браунер и отново се наведе над тялото.

Фабел горчиво се засмя. Беше се измъчил, докато открие самоличността на първата жертва. Тук това нямаше да се наложи. Почти всички в Хамбург можеха да я познаят. Та това бе Лаура фон Клостерщад, „супермоделът“, който се виждаше по билбордовете и списанията из цяла Германия! Както подсказваше добавката „фон“, тя произлизаше от аристократично семейство. Но известността на това семейство идваше не от поовехтялото му благородство, а от твърде съвременното му търговско и политическо влияние. Фабел знаеше, че това ще причини порядъчна бъркотия. Извън шатрата медиите вече щурмуваха и радарът на Фабел отсега усещаше как вихрушката им ще се устреми към него.

— Господи — каза той, — мразя убийствата на знаменитости.

— А какво ще кажеш за знаменитост, убита от сериен убиец, когото преследваш? — Браунер протегна към Фабел прозрачен плик за улики. С мъничко парченце жълта хартия.

— О, боже, не! — възкликна Фабел. — Кажи ми, че не е това!

— Боя се, че е. — Браунер се изправи. — Съвсем лекичко се подаваше от ръката ѝ. Затова казах на първия дошъл тук екип да те повикат. Отново е твоят човек, Ян.

Фабел разгледа бележката през плика. Същата хартия. Същият почерк. Същият дребен, натрапчиво красив почерк с червено мастило. Този път съдържаше само една дума: „Dornröschen“^[1].

— Дива роза? — Мария беше се приближила, за да разгледа бележката.

— Приказка от Братя Грим. По-известна сега като Спящата красавица, след преработката на Холивуд.

— Виж това. — Браунер посочи ръката на мъртвата жена, в която тя държеше розата. Трън беше забит дълбоко в месестата част на палеца. — Няма кръв. Това е направено нарочно, след смъртта.

— Така е приспана Дивата роза, или Спящата красавица. Убола си е пръста.

— Мислех, че беше с вретено, не с роза — каза Мария.

Фабел отново се изправи. Лаура фон Клостерщад лежеше неподвижно, но сякаш всеки момент щеше да въздъхне доволно и сънливо и да се обърне на една страна.

— Той смесва метафорите... или сгъстява елементите на приказката — както искате. Спящата красавица наистина е убола пръста си с вретено на петнадесетия си рожден ден, но докато е спяла, тя и замъкът ѝ са обрасли с диви рози — красива, но непроницаема защита. Смятам, че планетариумът в случая означава замъка. — Фабел отново се обърна към Браунер. — Можеш ли да отгатнеш причината на смъртта?

— Не и на този етап. Твърде малко неща говорят за насилие, освен леки драскотини на шията, но не са достатъчни за доказване на удушаване. Мьолер ще може да каже след аутопсията.

Фабел неопределено посочи ветрилото от руса коса.

— Какво ще кажеш за това с косата? Да изреже сектор от нея. Не виждам никаква връзка с приказката за Спящата красавица.

— И аз мисля като теб. Може би просто за трофей. Тя категорично има красива коса, може би в нея той вижда нещо, което я характеризира.

— Не... Не мисля така. Защо изведнъж ще започне да събира трофеи? Не беше взел нищо от другите три тела.

— Ние не знаем да го е правил — каза Браунер. — Но може би това с косата е нещо друго. Някакво послание.

Небето леко беше се прояснило, когато Фабел и Мария излязоха от палатката, и червените тухли на планетариума изглеждаха като

измити от дъжда и ясно очертани на златната светлина.

— Тоя негодник става нагъл, Мария. Тук наистина има послание. — Фабел махна с ръка към стената от дървета, но жестът му подсказваше, че гледа отвъд тях. — Това място почти се вижда от Главното полицейско управление. Ние сме право на юг от него. Фактически върхът на планетариума се вижда ясно от горните етажи на управлението. Той се подвизава буквално пред очите ни.

Мария скръсти ръце пред тялото си и леко наведе глава встрани.

— Добре, нашият главен заподозрян досега е Олсен и бяхме много близо до него. Може би има послание в избора на мястото. Бяхме близо до него, затова той се приближава до нас. Както казваш, практически пред очите на полицейската главна квартира.

— Възможно е. А може би изборът на място е свързан с неговата история.

— Историята на градския парк?

Фабел поклати глава.

— На това място — Винтерхуде. Това е стар район, Мария. Той е съществувал много, преди да възникне Хамбург около него. Тук е имало селище от каменната ера. Подозирам, че всяко по-дълбоко значение за него е на второ място след близостта до управлението, но може да има нещо в историята на мястото.

Когато следваше в университета, Фабел беше прекарвал много от ваканциите си тук, в Градския парк, с камара книги до себе си. Никой не знаеше със сигурност откъде идва името Винтерхуде, но „Худе“ е стара дума на долнонемско наречие и означава „защитено място“. Винаги беше чувствал странно спокойствие, когато беше на земя, обитавана непрекъснато от шест хиляди години. Сякаш това го свързваше с историята, която изучаваше.

— Или просто съответства на мястото, което му е необходимо, за да изиграе фантазията си — предположи Мария.

Фабел понечи да ѝ отговори, но видя огромен мерцедес 4Т4 да кара през тревата и да спира до полицейския кордон. Двама мъже излязоха от него и Фабел ги позна веднага.

— По дяволите! Само това ни липсваше!

Двамата мъже от мерцедеса тръгнаха право към Фабел и Мария. Единият беше на петдесет и няколко години. Косата му, ниско подстригана, беше почти бяла, както и брадата, като се изключат

отделни остатъци от русо минало. Беше облечен в светлосив костюм, какъвто винаги успяваше да носи сякаш беше полицейска униформа.

— Добро утро, господин директор! — поздрави Фабел шефа си Хорст ван Хайден. Вторият мъж беше по-нисък и по-пълен, с измит розов тен. Фабел познаваше вътрешния министър на Хамбургския сенат и кимна кратко. — Сенатор Ганц.

— Добро утро, комисар Фабел! — Ван Хайден посочи палатката с кимване на главата. — Вярно ли е?

— Какво дали е вярно?

Фабел знаеше много точно за какво го пита Ван Хайден, но проклет да бъде, ако доброволно му разкрие информацията по случая в присъствието на Ганц. Беше се срещал с Ганц и по-рано. Той беше политик от кариерата и като министър, отговарящ за престъпността и сигурността в Хамбург, държеше полицията отговорна за всеки по-важен случай, който увеличаваше страховете на обществото и причиняваше затруднения на градската управа.

Лицето на Ван Хайден, не особено весело дори в най-добри времена, помръкна.

— Вярно ли е, господин комисар, че тялото, открито тази сутрин, е на Лаура фон Клостерщад, примера за обществеността?

— Досега не е направено официално разпознаване, господин директор. — Фабел многозначително погледна към Ганц. — И категорично не искам нищо да се разгласява публично преди това.

Лицето на Ганц, вече румено, сега стана тъмно червено.

— Аз съм тук както като личност, така и като професионалист, господин Фабел. И съм приятел на семейството много отдавна. Всъщност бях на честването на рождения ден на Лаура миналата събота. Познавам Петер фон Клостерщад от дълги години. Ако това наистина е неговата дъщеря, бих искал лично да съобщя новината на семейството. — Той помисли малко. Нещо близко до неудобство имаше в изражението му. — Мога дори да идентифицирам тялото, ако желаете.

— Съжалявам, сенаторе, това все още е защитено местопрестъпление. Сигурен съм, че разбирате. Във всеки случай, вашето присъствие вътре може да се приеме като... ами като неуместно.

— Фабел! — Тонът на Ван Хайден беше по-скоро умоляващ, отколкото заплашителен.

Фабел въздъхна.

— Да, жената много прилича на Лаура фон Клостерщад. Не знаем още точното време и причината за смъртта, но това категорично е мръсна игра. — Той замълча. — Всъщност на практика сме сигурни, че е станала жертва на сериен убиец, който досега е отнел поне три живота, може би четири.

Изречението на Ван Хайден потъмня още повече. Ганц поклати глава невярващо.

— Как е могло да се случи точно на Лаура?

— Мисля, че не ви разбирам напълно, господин Ганц. Искате да кажете — как е могло да се случи на някого с такова обществено положение? Вместо на някоя анонимна продавачка?

— Стига! — Фабел беше успял да запали известния на всички къс фитил на Ван Хайден.

Ганц вдигна ръка и възпря директора.

— Няма нищо, Хорст. — Нямаше никаква враждебност по охраненото червендалесто лице. — Не е така, господин Фабел. Съвсем не е така. Аз съм... бях кръстник на Лаура. Познавам я от малко дете.

— Извинете, господин Ганц. Не беше уместно от моя страна. Казвате, че сте се видели в събота?

— Да. На празника за рождения ѝ ден. Тридесет и първия. Във вилата ѝ в Бланкенезе.

— Много хора ли имаше там?

— О, да. Видях над сто гости. Може би сто и петдесет.

— Стучи ли се нещо особено? Някакъв инцидент?

Ганц се усмихна.

— Беше обществено събитие, господин Фабел. Такива събирания се организират и подреждат старателно. Всеки там си имаше собствена цел от това да го видят, с когото трябва до уреждане на сделки. Така че — не, нямаше никакви инциденти.

— Тя имаше ли партньор? Приятел?

— Не. Някакъв приятел. Някакъв партньор. Или поне не някой що-годе значителен, когото бих запомнил. Въпреки красотата и богатството си горката Лаура беше много самотна личност. Бих казал, че най-близкият ѝ човек беше Хайнц. Хайнц Шнаубер. Нейният агент.

— Имаха ли връзка?

Ганц отново се усмихна.

— Не. Нищо подобно. Хайнц е член на бригадата „Гейт е готин“.

— Гей?

— Явен. Но предан приятел на Лаура. Ще бъде съсипан, когато научи...

При полицейския кордон беше пристигнал телевизионен екип и Фабел видя, че вестникарски фотографи са насочили към тях телеобективи като снайперисти.

— Мисля, че започнахме да привличаме прекалено голямо внимание. Господин Ганц, бих искал да поговоря с вас малко повече за госпожица фон Клостерщад, но някъде на по-тихо място. Бих предложил, господин криминален директор, и вие да присъствате.

Ван Хайден кимна. Фабел гледаше как двамата мъже тръгнаха към мерцедеса. Забеляза, че обикновено приятелски настроеният към пресата Ганц отпрати репортерите със същото твърдо раздражение като Ван Хайден. Последния път, когато пътищата на Фабел и Ганц се бяха пресекли, търкането помежду им беше значително. Тогава серийният убиец, преследван от Фабел, беше смятан от Ганц за генератор на неприятни заглавия. Този път смъртта беше дошла прекалено близо до дома на Ганц, за да се тревожи за лошата преса.

Фабел вдигна очи към високата кула на планетариума. Тук имаше послание. А той не го разгадаваше.

[1] Спяща красавица (нем.). — Б.пр. ↑

30.

10:10 ч., понеделник, 29 март

Главно управление на полицията, Хамбург

Фабел огледа седналите до масата в заседателната зала и остро усети отсъствието на Вернер и Ана. Само двамата с Мария бяха останали от основния екип и той беше привлякъл двама комисари — Петра Маас и Ханс Рьотгер — от Специалната комисия по сексуални престъпления с шеф комисар Уте Валраф, която се помещаваше на същия етаж в управлението. Фабел познаваше добре и двамата детективи и ценеше тяхната подкрепа, но все пак се чувстваше някак изоставен. Олсен, ако той беше убиецът, ставаше все по-самоуверен, въпреки че едва не беше заловен. Фабел и екипът му трябва да напредват възможно най-бързо и ефикасно, за да му попречат да убива отново.

Около масата седяха също Сузана и Клат, комисарят от Нордерщед. Фабел току-що беше помолил Мария да информира накратко екипа за последното убийство, когато на вратата се почука и висок пясъчнорус униформен полицейски офицер смутено пристъпи прага.

— А, комисар Херман! — Фабел посочи свободен стол с махване на ръката. — Благодаря, че дойдохте. Помислих, че бихте искал да присъствате на този брифинг.

Херман засия, когато сядаше, остави своята зелено-бяла фуражка на масата, извади бележник и го отвори пред себе си.

— Комисар Херман — обясни Фабел на другите — беше офицерът, който идентифицира извършителя на двойното убийство в Природния парк Харбургер Берге като възможен сериен убиец, който е положил много усилия за съхраняване на мястото за следователите.

Херман благодари с кимване. Фабел помоли Мария да продължи. Тя резюмира това, което знаеха и което не знаеха до момента за последното убийство, и направи преглед на предишните три.

Когато тя свърши, Фабел продължи.

— Имаме много силен и непредсказуем заподозрян на свобода. Петер Олсен. На двадесет и девет години. Има досие на насилник, имал е връзка с Хана Грюн, която намерихме заедно с Маркус Шилер в Природен парк Харбургер Берге. Така че има свързващо звено и възможен мотив. Но предстои да установим какви връзки е имал с другите жертви, ако е имал изобщо. Можем да смятаме също, че той е от кариотип ХУУ — генетична аномалия, която предразполага към необуздан гняв. Госпожо доктор Екхард?

— Всеки от нас е роден с определен брой и вид хромозоми — обясни Сузане. — Мъжете са с ХУ, жените — с ХХ. Понякога обаче се наблюдават отклонения. Това може да доведе до синдрома на Даун, синдрома на Търнър или смесен пол като хермафродитизъм, а може и да се прояви с една допълнителна мъжка или женска хромозома. При мъжете това се нарича ХУУ, или свръхмъжки синдром. Такива мъже могат да бъдат твърде високи, изключително мускулести и често са много агресивни, с трудно контролируема избухливост. Понякога страдат от тежко акне и имат скелетно-мускулни проблеми. Последните изследвания говорят, че са в границите на нормален коефициент на интелигентност или леко под средния. Може обаче да имат проблеми с образованието, защото са незрели в развитието си. Комисар Фабел описа Олсен като човек с почти юношески вкус за музика и украса. — Сузане замълча и се облегна назад. — В името на клиничното равновесие трябва да съобщя, че има много спорове относно ролята на ХУУ в престъпността. Те започнаха заради човек, който убиваше за развлечение в Чикаго, Съединените щати, на име Ричард Спек, струва ми се. Той убил осем медицински сестри през шестдесетте години и поискал снизхождение поради своя ХУУ генотип. После се оказало, че диагнозата му е погрешна, и това дискредитирало за известно време цялото позоваване на аргумента ХУУ. А и съществуват много мъже с ХУУ, които се контролират добре. Познавам високоуважаван психолог от този генотип. Той има стратегия за справяне с трудностите, особено с избухливостта.

— А и не можем да бъдем сигурни, че Олсен е с ХУУ — добави Фабел. — Доколкото знаем, той никога не е подлаган на изследвания на кариотипа. Но вече знаем от опит, че е изключително склонен към насилие и нищо не го спира да рани полицаи. И ако той е нашият човек, може да пререже гърло с единствен удар.

Фабел забеляза, че Сузана е свалила очилата си и ги върти замислено в ръце.

— Госпожо доктор?

— Извинете. Тъкмо си мислех, че точно това според мен не съвпада. Ако Олсен е ХУУ, значи е извън контрол. Типичните затворници с ХУУ са вътре, защото са биели жените си или са вършили други неща в резултат на изгубен контрол. Когато Олсен е ударил комисар Вернер, го е направил с излишно голяма, изключителна сила. Според мен ако той беше убиецът, щяхме да бъдем свидетели на психотична ярост. Многократно намушкване, в това число и рани след смъртта, когато би продължил да напада жертвата си дори след като е разбрал, че е мъртва. Прерязване на гърлото с един удар никак не пасва.

— Но не го изключва?

— Не. Може би не.

Фабел разтвори папката пред себе си. Не само резервираността на Сузана активира алармен звънец дълбоко в съзнанието му. Убийството на Хана Грюн и Маркус Шилер от Олсен би било престъпление от страст, от бясна ревност, но това не съвпаднаше със странното подреждане на телата. А момичето от плажа на Бланкенезе, и последното убийство... Всичка имаха бележки, написани — както личеше от пръв поглед — от една и съща ръка.

Мария сякаш беше прочела мислите му.

— Не съм убедена за Олсен. По-скоро мисля, че би се опитвал да стои в сянка в момента, като се има предвид, че го търси половината полиция в Хамбург.

— Не знам, Мария. Засега той е първият ни заподозрян, но никак си не мога да се преборя с Олсен като личност. Или може би проблемът е, че мога. Продължавам да допускам, че Олсен крие в себе си повече, отколкото се вижда на повърхността. А може би няма нищо. Може би дори има по-малко, отколкото се вижда. Свързахме го с убийствата в Природния парк, това е сигурно. Той е дебнел, чакал ги е. Имаме съвпадащи отпечатащи на обувките и гумите на мотора му. Там той трябва да е убиецът. Но другите две убийства не мога да ги свържа с него. Нито пък цялата тема за Братя Грим. — Той се обърна към Сузана. — Защо Олсен би извършил две убийства с мотив, но и две други без никакъв мотив?

— Не съществува убиване без мотив. Дори най-случайните актове на насилие са предизвикани от някакво желание или необходимост. Възможно е в съзнанието на Олсен да няма връзка с другите две убийства, освен ако смята, че е в някакъв кръстоносен поход, вдъхновен от Братя Грим, и е включил Грюн и Шилер, защото са били подходящи за комбиниране на целите. Или съчетаване на приятното с полезното, както се казва.

— Да убиеш две птици с един камък — каза Фабел. Другите го погледнаха учудено. — Няма значение. — Той погледна в папката към почти хубавото лице на Олсен. — Може би тези две други жертви не са случайно избрани, както мислехме отначало. Може би Олсен ги е нарочил заради това, което са, или което представляват. Последната жертва е модел, известна със своята красота, и позата ѝ беше на Спящата красавица. Другото момиче е от семейство с много ниско обществено положение — хора от подземния свят, от които се очаква да изоставят децата си на мястото на онези, които отвличат. Остава въпросът: дали Олсен е отвлякъл „истинското дете“, Паула Елерс, преди три години?

Отговори офицер Клат.

— Убеден съм, че е така. Приликата между двете момичета е смайваща. Твърдо съм убеден, че който е отвлякъл Паула Елерс, е отвлякъл и убил Марта Шмид.

Фабел кимна. Беше ясно дори за него, който никога не беше виждал двете момичета живи, че съпадението не е случайно.

— Ами другите жертви — Хензел и Гретел? Ако Олсен е решил да комбинира сексуалната си ревност с темата на своите убийства, значи тук има конфликт. Той е знаел прекалено добре, че избраните от него жертви не са брат и сестра.

— Но може би не смята, че трябва да бъде прекалено буквален... — включи се Петра Маас, новата жена в екипа. Беше висока, слаба, приближаваше четиридесетте, с кестенява коса около лице с интелигентно излъчване. — Например последната му жертва отговаря на образа на Спящата красавица или Дивата роза поради всеизвестната си красота, но е два пъти по-стара от героинята в приказката. В повечето планове на психопати съществува гъвкавост. Наблюдаваме същите неща в комисията по сексуални престъпления. Серийни изнасилвачи и серийни убийци имат подобни психози. Ако Олсен е

вашият „приказен“ убиец, то той вижда може би съответствието на жертвите си по-скоро в най-общи черти, отколкото в детайли.

— Или може би вижда нещо специфично в двете жертви от Природния парк, което ние не виждаме — предположи Сузанае.

Фабел замълча, вперил поглед в повърхността на масата, но виждаше отново разкошната вила на Шилерови, функционалния им офис, студенината на Вера Шилер.

— Добре, значи Хана Грюн е работела при Маркус Шилер, поточно в предприятието, управлявано от Вера Шилер, неговата съпруга. Тя е била истинската власт в концерна, който е наследила от баща си. Липсва ли ни нещо тук?

— Може би убиецът е определил Вера Шилер алегорично като злата мащеха, а Хана и Маркус като наивниците — предположи Ханс Рьотгер, другият нов в екипа.

— Не е много убедително — обади се Херман. — Но ако е вярно, значи убиецът е знаел поне нещо за обкръжението на жертвите си. Което ни връща при Олсен.

— Въпросът е какво е знаел убиецът за другите жертви — каза Фабел. — Каква е връзката му с тях?

Сузанае се завъртя на стола си точно с лице към Фабел.

— Това, че е познавал обкръжението им, не означава, че е имал някакви значителни контакти с тях. Ако за момент извадим Олсен от картината, убиецът може би само е чакал някоя влюбена двойка — която и да е — да използва това място за среща и после да ги убие, както направи Синът на Сам в САЩ^[1].

Фабел погледна през прозореца към градския парк на Винтерхуде и града зад него.

— Тревожа се, че той става все по-смел.

— Но това означава и че може да стане по-небрежен.

Гласът дойде откъм вратата. Млада хубава жена с къса черна коса и прекалено ярко червило, с поовехтяло кожено яке, приближи до масата. Движеше се с преувеличена лекота, но Фабел забеляза, че леко потрепна, докато седнаше.

— Трябваше да се възстановяваш — каза той.

— Много добре съм, шефе — каза Ана Волф в отговор на въпросително вдигнатите вежди на Фабел. — Достатъчно добре, за да се върна към работата си.

Фабел повика Ана и Мария в кабинета си след срещата. Знаеше, че Ана в момента може да работи само по най-леките задачи, но трябваше да признае пред себе си, че се радва на връщането ѝ. Екипът беше по-важен от единиците. Техните способности и индивидуални сили се умножаваха при обединяване. Когато един отсъстваше, това неминуемо отслабваше екипа — Фабел знаеше, че и Вернер вероятно ще се върне, преди да му позволят лекарите. Но неговата травма беше доста по-сериозна.

Той погледна двете много различни жени в екипа си. Ана седеше вдървено на стола, като все още се опитваше да скрие неприятните усещания, причинени от сериозно натъртеното ѝ бедро. До нея Мария седеше както винаги спокойна, в пълно присъствие на духа. Преди по-малко от година нараняване, получено по време на разследване, беше хвърлило на везни живота ѝ. Един излекуван офицер, един оздравяващ и един в болница. Това не му хареса. Ни най-малко. Разследването ставаше все по-опасно. Знаеше, че трябва да укрепи екипа си.

— Ана, искам отново да имаш партньор. Ти също Мария, поне докато Вернер излезе от болницата. Петра Маас и Ханс Рьотгер са доста добри. Склонен съм да поискам прехвърлянето им поне до края на това разследване. Но ни трябва и нов постоянен член на екипа. Отлагах това, докато свикнем със смъртта Паул, но главно защото не бях намерил човек с необходимите качества. Досега.

— Клат? — попита Ана.

Фабел не отговори, но стана и отиде до вратата на кабинета, отвори я и покани някого:

— Може ли вече да дойдете, моля?

Висок униформен офицер влезе в кабинета. Мария стана и се усмихна. Ана остана седнала с изражение на враждебно покорство.

— Комисар Херман — каза Фабел. — Вече познавате старши комисар Клее. А това е комисар Волф, с която ще работите.

[1] Дейвид Верковиц, по-известен като Синът на Сам, е сериен убиец, застрелял 6 души и ранил 7. — Б.ред. ↑

31.

9:40 ч., вторник, 30 март

Бланкенезе, Хамбург

Фабел беше уговорил да се срещне с Мария във вилата на Лаура фон Клостерщад в Бланкенезе. Както и се очакваше, беше огромен имот. Беше построена по-късно от съседските и проектът ѝ определено беше повлиян от стила Модерн. По много начини тя напомняше на Фабел пищните калифорнийски сгради в стил Арт деко, които преобладаваха в холивудските черни филми от 1930 и 1940-те години. Когато паркира на алеята отвън, Фабел изпита чувството, че шофира олдсмобил и трябва да оправи яката на тренчката си.

Вътрешността на къщата беше пълна с открити пространства с изчистени линии. Фабел и Мария влязоха в обширна приемна с двойна височина и висок, елегантен, завършващ с дъга прозорец, който сякаш правеше хола още по-висок. Беше от цветни стъкла с дизайн в модернистичен стил — единственото цветно петно в иначе леденобялата приемна.

— Единственият недостатък на минимализма е, че може да ти дойде прекалено много... — Краткият смях на Фабел замря под неразбиращия поглед на Мария.

Фабел се изненада, когато видя сенатор Хуго Ганц да ги чака в хола. Цветът на лицето му беше още по-червен от обикновено. До него седеше млад мъж, най-много на двадесет и седем — осем години, но с прекомерно консервативен костюм, сякаш за да си придаде авторитет, който възрастта не му позволяваше. Имаше същите фини черти и светлоруса коса като мъртвата жена, но те не изглеждаха съвсем на място у един мъж.

— Господин главен криминален комисар Фабел, това е Хуберт фон Клостерщад — представи го Ганц. — Братът на Лаура.

— Много съжалявам за загубата ви — каза Фабел, като се ръкува с него.

Ръката на Фон Клостерцад беше студена и едва докосна неговата. Леко кимване в отговор на съболезнованието. Светлосините му очи бяха ясни и откровени. Или беше скрил дълбоко скръбта си зад ледена студенина, или възможността смъртта на сестра му да го засегне си имаше естествени граници.

— Имате ли някакъв напредък в разследването, детектив?

Ганц заговори преди Фабел да успее да отговори.

— Главният заподозрян е избягал, Хуберт. Психопат на име Олсен. Но е само въпрос на време комисар Фабел и екипът му да го открият и арестуват.

Фабел не заговори веднага. Беше ясно, че директорът Ван Хайден информираше Ганц за всяка подробност на разследването и на свой ред сенаторът предаваше информацията, както и на когото намери за добре. Фабел веднага реши да ограничи докладите си за хода на разследването пред Ван Хайден.

— Ние работим по няколко линии. — Той многозначително погледна Ганц. — Тук ли живеете, господин Фон Клостерцад?

— Не. Не, за бога. „Леденият дворец“? Това беше мястото на Лаура за усамотяване. Аз имам апартамент в Алстер. Тук съм само за да помогна с каквото мога.

— А родителите ви уведомили ли са?

— Пътуват от Ню Йорк — отговори Хуберт. — Бяха там за благотворителна проява... За загиналите на единайсети септември германци.

— Свързахме се с полицията в Ню Йорк да ги уведомя — обясни Мария.

Фабел кимна.

— Ако не възразявате, ще огледам наоколо.

Хуберт се усмихна студено и учтиво и посочи една от вратите.

— Ще бъда в кабинета с господин Ганц. Трябва да подредя някои от книгата на Лаура.

— Ако не възразявате, бихме искали да не пипате нищо засега. Първо трябва да го проверим ние.

— Разбира се. — Усмивката на Хуберт се охлади с още няколко градуса.

Ганц доброжелателно сложи ръка на рамото му.

— Ще чакаме в моя дом, Хуберт.

Фабел и Мария вървяха из вилата от стая в стая като двама кандидат-купувачи на къщата. Лаура фон Клостерщад явно бе имала отличен вкус за мебели и обзавеждане. Сдържан вкус. Прекалено сдържан. Изглеждаше сякаш нарочно се е старала да съчетае разкош със спартанство. Една стая особено разтревожи Фабел. Просторна, пълна само със светлина от южен прозорец. Беше стая, която повечето хора биха превърнали в свое главно жизнено пространство. Но единствената мебел в нея беше шкаф със си-ди плейър до стената и кресло с висока облегалка като трон, сложено в центъра на стаята и обърнато към прозореца. Въпреки празнотата ѝ Фабел веднага разбра, че стаята е била използвана. Вдъхваше чувство на безутешност, на самотност — явно Лаура фон Клостерщад е била много потисната. Отиде до шкафа и отвори вратата. Вътре имаше няколко диска. Фабел с изненада откри, че музикалните предпочитания на младата жена съвпадаха до известна степен с неговите собствени. Дисковете бяха със съвременна класическа музика от скандинавски и балтийски композитори. Фабел провери плейъра. Вътре имаше диск: Кантус Арктикус, опус 61, на финландския композитор Ейноухани Раутаваара.

Фабел натисна бутона и седна на единствения стол. Флейта имитираше трелите на птица. После започна кантатата, не с човешки гласове, а със звуци на арктически морски птици. Птичата песен се усили, дисонантни викове на стерни и чайки се смесиха, флейтата и медните отстъпиха на широки, бавни оркестрови вълни пред ромоленето на арфа. Фабел беше слушал и преди това произведение, имаше същия диск и както винаги се пренесе в обширните бели арктически пространства: въображаем изглед, колкото гол, толкова и прекрасен. Леденият дворец. Така Хуберт, братът на Лаура, беше определил тази къща, за да опише студената изолация на сестра си в нея.

Той послуша още малко музиката, после изключи плейъра. Двамата с Мария продължиха да обикалят къщата. Тихо, и все пак лишено от угризения нахлуване в най-съкровенията пространства на чужд живот. Прелистваха книгите на Лаура, поглеждаха в нощните

шкафчета и в гардеробната до спалнята, огледаха козметиката върху огромна тоалетка от тридесетте години с осветено огледало.

Стигнаха до задната част на къщата. Двукрила врата водеше към дълга зала с басейн. Той достигаше плътно до стената от едната страна, а от другата имаше кабина за преобличане и сауна. Прозорците в далечния край на басейна покриваха цялата стена. Фабел виждаше само небе. Приличаше на картина с подвижни облаци.

— Ооо! — чу Фабел гласа на Мария до себе си. — Това трябва да струва цяло състояние.

Фабел си представи, че плува в басейна към небето. Както и оскъдно обзаведената стая долу, Лаура фон Клостерщад беше оставила нещо от себе си тук. Това беше поредното място за самотно съзерцание. По някаква причина идеята за плувно парти в това пространство изглеждаше абсурдна. Фабел измина дължината на басейна до прозореца. Застанал до него, виждаше терасите на брега на Бланкенезе да се спускат стръмно далече под него, докато земята се сплескваше на брега на Елба и отвъд нея преминаваше в равната зелена покривка на Високата земя. Лаура беше се поставила над всички други. Недостъпна.

Стресна го нетърпелив звън на телефона, усилен от ехото на покритото с плочки помещение.

— Здравей, шефе. Още ли сте в къщата на Фон Клостерщад? — попита Ана.

— Да. И двамата с Мария. Защо?

— Там има ли случайно басейн?

Фабел се огледа смутено.

— Стоим до него в момента.

— На твое място бих го оградил, шефе. Веднага ще изпратя Браунер с екипа му.

Фабел погледна копринената вода. Знаеше отговора преди въпроса.

— Какво открихте, Ана?

— Доктор Мьолер току-що потвърди причината за смъртта на Лаура фон Клостерщад. Водата в дробовете и дихателните ѝ пътища е хлорирана.

32.

14:40 ч., вторник, 30 март

Бергедорф, Хамбург

Фабел обърка номерата на къщите и паркира доста далече надолу по Ернст Мантиус щрасе. Докато извървя пропуснатото разстояние, той мина покрай три внушителни вили, всяка със свой собствен, едва доловим израз на богатство. Ето че беше в Бергедорф, от обратната на Бланкенезе страна на града. И при това отново му беше напомнено, че Хамбург е един от най-богатите градове в Германия, както и за ограничените възможности на неговата заплата.

Макар и част от Хамбург, Бергедорф има собствен облик и е известен като „град в града“. А във вилния квартал на Бергедорф всяко от жилищата струва няколко милиона евро. Фабел проверяваше номера на всяка вила, покрай която минаваше, докато намери тази, която търсеше. Както и съседните, тя беше триетажна. Стените бяха боядисани в дискретно синкавосиво, на фона, на което гипсовата украса стоеше чиста и свежа. Една от долните стаи се издаваше към градината и покривът ѝ образуваше тераса за стаята над нея. Сини и бели завеси засенчваха прозорците от слънцето, но все пак позволяваха присъствието му да се усеща.

Когато Фабел натисна звънеца на входа, отвори масивен мъж с черни като въглен очи. Гъстата му тъмна коса беше силно прошарена и падаше назад от широко чело, което се издигаше над тежките хребети на веждите. Широка мощна челюст се издаваше малко прекалено силно под месестата му уста. Ако не беше пламъчето на мрачна интелигентност, което гореше в очите му, би приличал почти на неандерталец.

— Комисар Фабел? — Човекът на входа се усмихна.

И Фабел се усмихна в отговор.

— Благодаря, че ме приемате, господин Вайс.

Герхард Вайс отстъпи навътре, широко отвори вратата и го покани да влезе. Фабел беше видял снимката му на корицата на „Пътят

на приказката“. Приличаше си, но на снимката не се виждаше гигантският ръст на писателя. Фигурата му беше почти като на Олсен — висок най-малко два метра и пет сантиметра. Фабел почувства облекчение, когато излезе от сянката на Вайс, докато авторът го водеше към кабинет до входното фоайе.

Кабинетът беше просторен. Фабел предположи, че е основната стая на партера и явно беше под терасата. Всичко беше от тъмно дърво в различни тонове. Огромното бюро като че ли бе погълнало половин тропическа гора от махагон, а всички стени без една бяха покрити от пода до тавана с претъпкани орехови библиотечни шкафове. Само подът беше от по-светло дърво, може би червен дъб, предположи Фабел. Лампите на тавана бяха запалени, както и тази на бюрото на Вайс, като хвърляха потоци светлина върху различни дървени повърхности. Това прекалено осветление беше необходимо дори рано следобед — сякаш тъмното полирано дърво в кабинета поглъщаше дневната светлина от френските прозорци, които гледаха към градината и към улицата зад нея. Нямаше безпорядък на бюрото на Вайс. Ранно издание на приказките на Братя Грим лежеше отстрани, а лаптопът на писателя беше в средата. Над тях доминираше странна скулптура. И тя беше от дърво, но черно, много черно дърво, като абанос. Вайс улови погледа на Фабел.

— Необикновена, нали?

— Да... Да, така е.

Фабел гледаше скулптурата. Беше стилизиран вълк. Тялото беше протегнато и леко усукано, а тежката глава — рязко извита назад, с озъбени челюсти. Сякаш вълкът, чул нещо зад себе си, внезапно се беше обърнал и беше уловен тук в напрегнат, пъргав, преходен миг между изненада и нападение. Беше великолепно творение и Фабел не можеше да реши дали е прекрасно или отвратително.

— Много талантлив и забележителен човек я създаде за мен — обясни Вайс. — Уникално талантлив скулптор. Ликантроп^[1].

Фабел се засмя.

— Върколак? Няма такова нещо.

— Въсщност има, господин комисар. Ликантропията съществува — не като свръхестествено превръщане на човек в животно, но е познато явление в психиатрията. Хора, които вярват, че се превръщат във вълци. — Вайс наклони встрани огромната си глава и се полюбува

на скулптурата. — Скулпторът ми е близък приятел. Иначе е съвършено здрав, освен при пълнолуние. Тогава има пристъп... припадък — мята се и громи, разкъсва си дрехите и после заспива. Само това. Наблюдаван е от други, в това число и от мен. Просто един пристъп, предизвикан от неуловими промени в мозъчното налягане, причинени от пълната луна. Но това, което виждахме, не беше онова, което той преживяваше. Тогава го помолих да грабне момента какъвто е. — Очите на Вайс хвърлиха тъмен изпитателен поглед към скулптурата. — И измайстори това.

— Разбирам. — Фабел отново разгледа скулптурата. Беше решил: отворотна е. — Какво стана с него? Успяха ли да го излекуват?

— За съжаление не. Прекарваше все повече и поведе време по болници. Накрая не можа повече да издържи и се обеси.

— Съжалявам.

Широките рамене на Вайс направиха прекалено леко движение, за да се нарече свиване.

— Имате интересна фамилия, комисар Фабел. Много подходяща за моята работа. Имам предвид преданията^[2].

— Мисля, че е датско по произход. По-често се среща в Хамбург, отколкото в който и да е друг град в Германия, макар че всъщност съм фризиец.

— Интригуващо. Какво мога да направя за вас, господин Фабел? — Вайс наблегна на името, сякаш още си играеше с него.

Фабел описа на Вайс убийствата, които разследваше, и как те явно вплитаха теми от приказките на Братя Грим. И че може би са вдъхновени от романа на Вайс „Пътят на приказката“. Последва кратка пауза и в този миг на Фабел му се стори, че в изражението на Вайс проблясва най-пълното удовлетворение.

— Ясно е също и че имаме работа със сериен престъпник — заключи Фабел.

— Или престъпници... — каза Вайс. — Не ви ли е минавало през ума, че може би имаме работа с двама души? Ако тези убийства са обединени от теми на Грим, си струва да си спомним, че в края на краищата братята са били двама.

— Очевидно не изключваме това. — Всъщност Фабел не беше предполагал, че може да имат работа с екип. Наистина не беше нещо

непознато двама убийци да действат заедно, както сам се беше убедил при неотдавнашно разследване. Това би могло да обясни също защо Олсен имаше мотив за убийствата в Природния парк, но не за другите. Фабел смени посоката.

— Имали ли сте напоследък някаква, да кажем странна кореспонденция, господин Вайс? Възможно е нашият убиец — или убийци — да са потърсили контакт с вас.

Вайс се засмя.

— Странна кореспонденция? — Той стана, извиси се до тавана и отиде до дървено писалище, което се намираше до единствената стена без лавици с книги. Стената над него беше покрита със старомодни илюстрации в рамки. Вайс взе дебела папка, донесе я и я тупна върху бюрото, след което седна отново.

— Това е само от последните три-четири месеца. Ако намерите тук нещо, което не е „странно“, много ще се изненадам. — И направи жест, означаващ „заповядайте“.

Фабел отвори папката. Имаше дузини с писма, някои със снимки, някои с изрезки, за които авторите смятаха, че може да са от полза за писателя. Повечето се отнасяха като че ли за фентъзи новелите на Вайс „Избрани светове“: хора с тъжен, празен живот търсеха утешение в периодично литературно съществуване, като караха Вайс да ги включи в някоя от своите истории. Имаше едно сексуално, много категорично писмо от жена, която молеше Вайс да бъде нейният „Голям лош вълк“. То беше придружено от снимка на подателката, гола, само с червена качулка и пелеринка. Беше жена с наднормено тегло на около петдесет години, чието тяло е подложено на неравна битка с гравитацията.

— Цялата тази купчина е нищожна в сравнение с получаваното по електронната поща до уебсайтовете на издателството и моя личен — обясни Вайс.

— Отговаряте ли им?

— Вече не. Някога отговарях. Или поне на тези, които бяха относително нормални и благоприлични. Но вече просто нямам време. Ето защо започнах да искам такса за включване на хора като герои на моите романи.

Фабел се позасмя.

— А колко ще ми вземете, за да ме направите герой на свой роман?

— Господин комисар, един от главните уроци на приказките е да бъдем много внимателни в желанията си. Мога да ви включа в някое от произведенията си просто защото намирам, че сте интересен характер с необикновено име. За разлика от хората, които плащат, за да ги включа, вие се срещнахте с мен. Имам представа за вас. И след като сте влязъл веднъж в моя история, имам пълен контрол над вас. И само аз решавам вашата съдба. Дали да живеете или да умрете. — Вайс замълча и черните очи проблеснаха под тежките мостове на веждите му. По улицата навън мина кола. — Но обикновено искам по пет хиляди евро за споменаване на половин страница. — Вайс се усмихна.

Фабел поклати глава.

— Цената на славата. — Той потупа папката на бюрото му. — Мога ли да я взема със себе си?

Вайс сви рамене.

— Ако мислите, че ще ви помогнат...

— Благодаря. Впрочем в момента чета „Пътят на приказката“.

— Харесва ли ви?

— Намирам я интересна, бих казал. Прекалено съм фокусиран във всякаква възможна връзка с тези убийства, за да мога да оценя литературните ѝ достойнства. А наистина мисля, че връзка може да има.

Вайс се облегна назад на стола си и склочи пръсти, като опъна показалците си опрени един до друг и с тях потупа брадата си. Беше заучен жест на замисленост.

— Това много би ме натъжило, ако е така, господин комисар. Но главната тема в цялата ми работа е, че изкуството имитира живота, а животът имитира изкуството. Не мога да вдъхновя някого да извърши убийство чрез произведенията си. Те вече са убийци или потенциални убийци. Те може да се стремят да имитират начин или сцена... или дори тема, но ще убиват във всички случаи, независимо дали са чели книгите ми или не. В края на краищата не аз ги вдъхновявам. Те вдъхновяват мен. Както винаги са вдъхновявали писателите. — Вайс положи спокойно пръстите си върху тома с приказки в кожена подвързия, който лежеше на бюрото му.

— Като Братя Грим?

Вайс се усмихна и отново нещо тъмно проблесна в очите му.

— Братя Грим са били учени. Те са търсели абсолютното познание — източниците на нашия език и култура. Като всички хора на науката във време, когато науката е възниквала като нова религия в Западна Европа, те са се стремили да сложат миналото ни под микроскоп и да го изследват. Но абсолютна истина няма. Няма никакво категорично минало. Това е време, не място. Братя Грим са открили само света, в който са живели. Същият, в който живеем ние сега. Това, което са открили, е, че се променят само рамките на компетентност.

— Какво искате да кажете?

Вайс отново стана от кожения си стол и повика Фабел да го последва към стената с картините. Всички те бяха илюстрации от книги от деветнадесети и двадесети век.

— Вълшебните приказки са предизвиквали не само литературни интерпретации — обясни Вайс. — Някои от най-талантливите художници са посвещавали таланта си на илюстриране на приказките. Това е моята колекция — Гюстав Доре, Херман Фогел, Едмонд Дулак, Артър Ракхам, Фернанд Биглер, Джордж Крукшенк, Еуген Нойройтер — всеки с едва доловима разлика в интерпретацията. — Вайс привлече вниманието на Фабел особено към една илюстрация: жена влиза в стая с каменен под, ключ пада от ръката ѝ и това я хвърля в ужас. Огромен дръвник и брадва се виждаха на преден план на картината. И те, и каменният под бяха облени с кръв. Мъртвите тела на няколко жени в нощници висяха край стените като от месарски куки.

— Предполагам — каза Вайс, — че подобни сцени, може би не чак в такава степен, не са непознати за вас, господин Фабел. Това е сцена на убийство. Горката жена тук — той потупа стъклото, което предпазваше илюстрацията — явно е попаднала в бърлогата на сериен убиец.

Фабел сякаш бе прикован към картината. Беше в познатия стил на илюстрации от деветнадесети век, но предизвика прекалено много отзвуци у него.

— Откъде е тази илюстрация?

— Тя е от Херман Фогел. Късните 1880 години. Това, господин Фабел, е илюстрация към книгата на Шарл Перо „Синята брада“. Френска приказка за благородник-чудовище, който наказвал любопитството на жените, като ги убивал и осакатявал в заключена

стая в замъка си. Приказка, предание, но това не пречи да е универсална истина. Когато Перо е написал своята версия, спомените за истински зверства, извършени от благородници, все още са твърде живи в психиката на французите. Жил дьо Ре, маршал на Франция и другар по оръжие на Жана д'Арк, е содомизирал и убил стотици момчета, за да задоволи перверзната си и необуздана похотливост. Или Конмар Прокълнатия, който е управлявал Британия през шести век. Конмар, или Кономар, ако предпочитате, е може би най-близката историческа връзка със Синебрадия. Той обезглавявал всяка от жените си, като накрая отрязал и главата на красивата, благочестива и в напреднала бременност Трифина. Между другото, приказката съществува из цяла Европа. Братя Грим я разказват като „Птицата на Фитчер“, италианците я наричат „Сребронос“, а английският Синя брада се нарича „Господин Фокс“. Всички засягат темата за женското любопитство, което води до откриването на скрита окървавена стая. Стая за убийства.

Вайс замълча, сякаш отново преценяваше илюстрацията.

— Херман Фогел е германец. Въпреки че е илюстрирал френска приказка, не е съумял да се предпази от въвеждането на части от собственото си културно обкръжение: дръвникът и брадвата са заети от приказката на Братя Грим „Птицата на Фитчер“. Та тази приказка се разказва из цяла Европа и подробностите в общи линии са едни и същи. Трябва да е имало реални събития, независимо дали именно действията на Конмар Прокълнатия са ги предизвикали. Моето мнение е следното: тези предупредителни приказки за деца, тези древни предания и легенди доказват, че серийният изнасилвач, или убиец, или похитител на деца не е съвременно явление. Големият лош вълк няма нищо общо с вълците. — Вайс се засмя. — Колкото и да е странно, предполага се, че клетвата, която е спечелила на Конмар прозвището Прокълнатия, е била да се превърне във върколак заради греховете си... В края на краищата всяка история губи нишката си в митове и легенди.

Вайс взе роман от лавицата пред себе си. За разлика от другите той беше нов. Модерна твърда подвързия, в лъскава обложка. Фабел видя, че е написана от друг автор. Не позна името, но май беше англичанин или американец. Вайс я пусна върху папката с писма.

— Днес ние непрекъснато преоткриваме тези приказки. Същите истории, нови действащи лица. Ето един бестселър — разказ за преследването на сериен убиец, който ритуално разчленява жертвите си. Това са нашите днешни истории. Това са нашите предания, нашите вълшебни приказки. Вместо злодеи, духове и гладни вълци, дебнеци в тъмните ъгли на горите, имаме канибали, разчленители и похитители, дебнеци в тъмните ъгли на нашите градове. В природата ни е да маскираме нашите злодеи като нещо необикновено или различно: книги и филми за извънземни, акули, вампири, призраци, вещици. А истината е, че има един звяр, който е по-опасен, по-хищен от всеки друг в историята на природата. Ние. Човекът е не само най-големият хищник на планетата, той е и единственото създание, което убива заради едното удоволствие, за сексуално задоволяване или чрез организирани групи за задоволяване на абстрактни концепции на религиозни, политически или социални догми. Няма нищо поубийствено и застрашително от обикновения мъж или жена на улицата. Но това, разбира се, ви е твърде познато от работата ви. Всичко останало, всичките истории за ужаси, предания, вярата във все по-голяма злост — всичко това е воал, спуснат над огледалото, в което трябва да поглеждаме всеки ден.

Вайс отново седна и покани Фабел да стори същото.

— Това, от което трябва да се страхуваме най-много, е нашият съсед, нашият родител, жената или мъжът до нас в метрото... От нас самите. И най-трудното, което можем да направим, е да се изправим пред чудовищната баналност на този факт. — Вайс леко обърна тежката скулптура на бюрото си така, че озъбените челюсти застанаха пред лицето на Фабел. — Това се крие вътре в нас, господин комисар. Ние сме големите лоши вълци.

Фабел се вторачи в скулптурата, привлечен от отвратителната ѝ красота. Знаеше, че Вайс е прав. Той наистина виждаше доказателства за това в своята работа. Чудовищната изобретателност, на която беше способен човешкият ум, когато трябваше да измъчва други. Да убива други.

— Значи казвате, че серийният убиец не е съвременно явление, а само се е наричал другояче?

— Точно така. Ние сме родени високомерни, господин Фабел. Всеки от нас вярва, че създава света отново, когато се ражда в него.

Тъжната истина е, че сме само вариации на тема... или поне на обикновено преживяване. Доброто и злото на света са се появили в него с най-първия човек. Те са се развивали с нас. Затова имаме тези древни народни предания и митове. Братя Грим са съобщавали, не са създавали. Нито една от вълшебните им приказки не е тяхно творение. Това са стари народни приказки, които те са събирали като част от лингвистичното си изследване. Съществуването на тези приказки и предупреждението, скрито във всяка от тях — „никога да не скитаме далече от дома си“ и „да се пазим от непознати“ — доказват, че серийният убиец е не просто страничен ефект на съвременния живот, а е бил с нас през цялата ни история. Роден е в реални събития. Корените на вълшебните приказки лежат в истински отвлечения и убийства. Също както истината за ликантропията, митът за върколаците е породен от неспособността на предишните поколения да разпознаят, определят и разберат психопатията. Фактически, господин Фабел, всеки приема, че често правим измислица от факта. Аз твърдя, че правим и факт от измислицата.

Фабел наблюдаваше Вайс, докато го слушаше. Опитваше се да разбере какво подклажда мрачния огън, страстта в очите му.

— А когато пишете, че Якоб Грим е бил детеубиец, вярвате ли, че вашето измислено творение се превръща в някаква истина?

— Какво е истината? — Разбиращата усмивка на Вайс съдържаше снизходителен отгънък, сякаш Фабел не притежава интелектуални ресурси да се справи с въпроса.

— Истината — отговори Фабел, — е един абсолютен, неопровержим факт. Аз се занимавам с истината, с абсолютната истина всеки ден. Разбирам какво се опитвате да кажете — че понякога истината е абстрактна или субективна. Якоб Грим не е бил убиец. Лицето, което издирвам, е убиец. Това е неопровержим факт. Истината. Това, което трябва да установя, е доколко — ако е така — вашата книга го е вдъхновила.

Вайс направи широк примирен жест с ръце. Огромни, силни ръце.

— Задавайте въпросите си, господин комисар.

Разговаряха още двадесетина минути. Познанията на Вайс върху митовете и преданията бяха енциклопедични и Фабел си водеше бележки, докато авторът говореше. Но у Вайс имаше нещо, което не

харесваше на Фабел — някаква заплаха, не само във физиката му. Той не внушаваше същото усещане за потискано насилие като Олсен. Беше нещо в черните му очи. Нещо почти нечовешко.

Накрая Фабел попита:

— Но в края на краищата всичко това са само фантастични приказки. Не може да вярвате, че са внушени от реални събития?

— Дали не са? — каза Вайс. — Вземете руската приказка за къщичката на Баба Яга, в която всички мебели са направени от кости. Чувал сте, разбира се, за Ед Гейн, американския сериен убиец, който е вдъхновил книгата и филма „Психо“, както и „Мълчанието на агнетата“. Когато полицията нахлула в селската му къща, намерили столове и табуретки, направени от човешки кости, както и един почти завършен костюм, ушит от кожата на мъртви жени. Както казвам, никой не е уникален. Трябва да е имало безброй такива като Ед Гейн някога. Напълно е вероятно някаква ранна руска версия да е вдъхновила приказката за Баба Яга. И моля, не забравяйте, господин Фабел, че много от тези вълшебни приказки са „хигиенизирани“. Вижте вашата жертва „Спящата красавица“. В оригиналната приказка „Спящата красавица“ не е събудена с целомъдрена целувка — било е разказ за изнасилване, кръвосмешение и канибализъм.

Когато Фабел отново излезе на Ернст Мантиус Щрасе, с папката с кореспонденцията на Вайс под мишница, почувства нужда дълбоко да поеме въздух, да прочисти тялото си. Не можеше да проумее защо, но имаше чувството, че беше избягал от лъжец. Че кабинетът на Вайс сякаш го беше прихлупвал с полираното си тъмно дърво. Слънцето беше пробил и обливаше старите вили с топла светлина. Фабел оглеждаше всяка от тях по пътя към колата си. Колко скрити стаи, колко много мрачни тайни се криеха зад елегантните фасади? Той отвори клетъчния си телефон.

— Мария? Фабел е. Всичко, което можеш да намериш...

[1] Човек, който смята, че се превръща във вълк. — Б.пр. ↑

[2] Fable (фр., англ.) — басня, измислица. — Б.пр. ↑

33.

20:00 ч., вторник, 30 март

Болница Марияхилф

Хаймфелд, Хамбург

— Съжалявам, мамче, днес не мога да остана дълго. Трябва да извърша толкова приготовления. Аз съм много, много заето момче тези дни, трябва да ти кажа. — Той примъкна стола си още по-близо до леглото ѝ, като конспиративно се огледа наоколо, преди да пошепне в ухото ѝ: — Довърших още една. Осъществих още една приказка. Тя беше толкова тъжна, тази последната. Видях ѝ красивото, прекрасното лице, когато ме заведе в тази нейна огромна празна вила. Принцеса в кула от слонова кост. Направих ѝ голяма добрина, мамче. Наистина не исках точно тази да страда. А сега, разбира се, трябва да се приготвя за твоето завръщане вкъщи. И с това бях зает.

Той млъкна и поглади косата на старицата.

— Но ти ще страдаш ужасно. Гарантирам ти. — Чу се звук въвн от стаята. Дървените подметки на дежурната сестра, чаткаха по коридора. Той се облегна назад и почака да заглъхнат. — Правя нещо чудесно, майко. Връщам ги в детството им. В тези безценни мигове споделям с тях — преди да умрат, разбира се — че всичко, което са постигнали, е загубено... Години живот като възрастни са заличени и те отново са малки изплашени дечица. Изгубени душички, ужасени, че толкова малко разбират какво става с тях. — Той остана мълчалив известно време и стаята беше тиха, без да се смята прекъсваният от смях далечен разговор някъде по коридора, в една друга вселена. След малко продължи: — Полицията ме посети, мамче. Те са много, много глупави хора, нали знаеш. Мислят, че имат отговор на всичко, а нямат нищо. Нямат никаква представа с кого си имат работа. С какво си имат работа. Никога няма да ме хванат. — Той се изсмя. — Поне не преди с теб да се позабавляваме. Какво те плаши повече, майко — че умираш или че няма да умреш достатъчно бързо? Плаши ли те болката?

Представата за нея? Ще бъде страхотно. Това мога да ти кажа: болката ти ще бъде страховита. И времето почти дойде... почти дойде.

34.

2:45 ч., неделя, 11 април

Пьозелдорф, Хамбург

Фабел лежеше, вслушан в равното дълбоко дишане на Сузане. Присъствието ѝ му действаше все по-успокояващо: сънищата го посещаваха сякаш по-рядко, когато тя беше до него. Но тази нощ мислите му препускаха. Имаше толкова много работа. Този случай се разрастваше като злокачествено образувание и се промъкваше в малкото пространство, които Фабел си беше оставил за личен живот. Толкова много неща в мисления му списък „да се направи“ оставаха неотметнати. Майка му старееше. Дъщеря му растеше. Нито една от тях не получаваше времето, което заслужаваше, което Фабел искаше да им отдели. Отношенията му със Сузане бяха добри, но не приемаха определената форма, която би следвало да имат на този етап — и на това не отделяше нужното внимание. Беше изненадан от острата паническа болка в гърдите при мисълта, че може да я загуби.

Обади се на майка си няколко пъти през последните три-четири дни, но трябваше да намери време да намине в Норддайх да я види. Леке беше принуден да отстъпи пред търговския натиск на бизнеса си и да се върне в Силт, за да си гледа ресторанта. Майка му беше настояла, че е напълно способна да се грижи за себе си, но Фабел искаше да я види, за да се увери в това сам.

Той стана и поседя малко на ръба на леглото. Всичко, което се въртеше наоколо, беше толкова много, че сякаш крещеше за вниманието му. Поне беше попълнил празнотата в екипа си, но дори това създаваше проблеми. Ана въвеждаше Хенк Херман в работата, но „неправоверната“ стратегия на Фабел вече беше наежила бюрократите в полицията. Технически би трябвало да е лесно да изтегли Херман от униформената полиция — като полицейски комисар той вече беше получил необходимата специализация във Висшата полицейска школа. Но хамбургската униформена полиция и без това изпитваше недостиг от офицери и Фабел знаеше, че ще трябва да води война.

Междувременно беше „превел“ Херман към своя отдел, докато приключи случаят, а през този период той би могъл да премине през съответния допълнителен курс. В екип, който тепърва трябва да се сработва, винаги се създава напрежение, и Фабел се притесняваше как Ана Волф ще приеме назначаването на нов партньор. Тя беше лудата глава сред тях. Притежаваше импулсивност, крайно ярко проявена в шеметното моторно преследване на Олсен. Имаше и нещо, което Фабел не отхвърляше напълно: интуитивният и импулсивен подход на Ана към работата често ѝ показваше перспектива, която другите са пропуснали. Но тя имаше нужда от противотежест и до смъртта си Паул Линдеман играеше тази роля. Дори в това партньорство първоначално имаше търкания между двамата. Фабел се надяваше, че сега Ана е по-опитна, по-зряла и преходът с Хенк Херман ще е полесен. Но от навъсената ѝ реакция при новината за привличането на Херман Фабел разбра, че ще трябва да проведе сериозен разговор с нея. Никой не е по-голям от екипа.

Толкова много от този случай изглеждаше извън контрола на Фабел! Олсен сякаш изчезна от лицето на земята. Повече от седмица не можеха да го намерят. Първите три убийства бяха разбудили обикновения интерес на медиите, особено двойното в Природния парк. Но всичко се беше променило след убийството на Лаура фон Клостерщад. Като жива Лаура беше жена с високо обществено положение, известна и красива. Като жертва на убийство тя предизвика съчетаването на всичко това във взривна смес и веднага избухна като тема номер едно в хамбургските медии. Тогава — и това беше неизбежно — непромокаемата сигурност, с която Фабел беше опитал да обвие случая, беше пробита. Той подозираше, че страховете му от прекаленото предаване на информация от Ван Хайден към Ганц се оправдават. Не че Ганц би искал да раздухва пламъците на шумотевницата, но беше доказал, че неразумно подбира хората, на които се доверява. Истината беше, че изтичането можеше да идва от поне стотина възможни източници. Фабел беше чул по телевизията, че полицията на Хамбург преследва „Убиеца по приказките“. На следващия ден чу интервю на Герхард Вайс по предаването „Хамбургски журнал“ на северногерманското радио. Продажбите на книгата на Вайс явно бяха скочили до небето през нощта и той

съобщаваше на публиката, че хамбургската полиция вече е потърсила съветите му по последните убийства.

Фабел стана и излезе в хола. Панорамните прозорци на апартамента му рамкираха проблясващия нощен пейзаж на езерото Аусеналстер и светлините на Уленхорст и Хохенфелде зад него. Дори в този час той проследи светлинките на малка лодка, която пресичаше Алстер. Тази гледка винаги го успокояваше. Мислеше за Лаура фон Клостерщад, плуваща към този изглед. Но докато Фабел го обичаше поради усещането за връзка с града наоколо, което получаваше от него, Лаура беше пръснала цяло състояние за една архитектура на отдалеченост, която създаваше панорама на небето и я отделяше от околния пейзаж, откъсваше я от хората. Какво е накарало толкова красива, интелигентна млада жена да се изолира така?

Фабел виждаше Лаура, плуваща към небето, нощното небе, обградено от онези огромни прозорци. Но виждаше само нея. Сама. Всичко в дома ѝ говореше за изолация, отдръпване от живота пред камерата и очите на публиката. Самотна красива жена, която прави малки тихи вълнички по копринената вода, докато плува към безкрайността. Никой друг. Но трябва да е имало някой друг тук, във водата, с нея. Аутопсията беше показала, че е била удавена в този басейн, и синина на шията, получена непосредствено преди смъртта, говореше, че е притискана надолу. Патологът Мьолер предположи, че това е причинено с една ръка, че синината съответства на протегнат палец от едната страна и хватка на другите пръсти от другата. И каза още, че разтворът на дланта е огромен.

Големи ръце. Като на Олсен. Но също и на Герхард Вайс.

Кой е бил, Лаура? Кой е бил в басейна с теб? Защо си решила да се разделиш с изолацията, която толкова грижливо си си изградила? Фабел се взираше в гледката пред себе си и задаваше въпроси на мъртвата жена. Семейството ѝ не можа да им отговори. Фабел беше посетил родителите ѝ в обширното им имение във Високата земя. Беше объркващо преживяване. Хуберт, братът на Лаура, беше там и го представи на родителите си. Петер фон Клостерщад и съпругата му Маргарете бяха олицетворение на аристократична студенина. Петер изглеждаше леко отнесен. Умора от часовата разлика, примесена със скръб, се мяркаше в очите му и в притъпеността на реакциите му. Маргарете фон Клостерщад беше вледеняващо сдържана. Липсата на

емоции у нея напомни на Фабел за първото му впечатление от Хуберт. Лаура явно беше наследила красотата на майка си, но при Маргарете тя беше сурова, непреклонна и жестока. Трябва да беше едва прехвърлила петдесетте, но на фигурата и стегнатата ѝ кожа би завидяла и два пъти по-млада жена. Фабел имаше усещането, че ги гледа с тренирало високомерие, докато не осъзна, че дори когато си почива, на лицето ѝ като маска е нахлузено същото изражение. Фабел не я хареса от мига, в който я видя. Смущаваше го и това, че я намираще силно привлекателна сексуално. Срещата не даде нищо ценно, освен че насочи Фабел към Хайнц Шнаубер, агента на Лаура, който може би е бил най-близкият ѝ довереник и който беше напълно съсипан от смъртта ѝ. Напълно очаквано, както беше се изразила Маргарете фон Клостерщад.

Фабел усети присъствието на Сузана зад себе си. Тя обви ръце около талията му и сложи брадичка върху рамото му.

— Извинявай — каза той с глас от три часа сутринта. — Не исках да те събуждам.

— Няма нищо. Какво става? Пореден лош сън?

Той обърна глава и я целуна.

— Не. Само нещата в главата ми.

— Какво?

Фабел се обърна, обгърна я с ръце и продължително я целуна по устните. После каза:

— Бих искал да дойдеш в Норддайх с мен. Искам да те запозная с майка ми.

35.

10:30 ч., сряда, 14 април

Нордерщед, Хамбург

Херман беше направил усилие да поддържа нещо като разговор, но след толкова много едносрични отговори се беше отказал и гледаше градския пейзаж, който се хлъзгаше край тях, докато Ана караше към Нордерщед. Когато паркираха пред къщата на семейство Елерс, Ана се обърна към него и сглоби първото цяло изречение, откакто бяха излезли от управлението.

— Интервюто ще взема аз, нали? Ти си тук да гледаш и да се учиш, ясно ли е?

Херман въздъхна и кимна.

— Знае ли господин Клат, че сме тук? Човекът от криминалната полиция в Нордерщед?

Ана не отговори и беше вече на половината път до входната врата, когато Херман разкопча предпазния си колан.

Ана Волф се беше обадила на госпожа Елерс, преди да тръгнат. Не искаше да мислят, че са намерили тялото на Паула или че е станало нещо ново и значително по случая. Просто реши отново да обсъди с тях някои подробности. Това, което Ана още не беше разкрила и се опитваше да научи, беше защо името на Паула Елерс беше оставено в ръката на „смененото“ дете. А повече от всичко я водеше непреодолим импулс точно тя да намери Паула. Да я върне на семейството ѝ, дори ако това би означавало да върне труп.

Ана се изненада, че господин Елерс също е вкъщи. Бледосин работен комбинезон, омазан с тънък слой тухлен прах или нещо подобно, висеше като чувал на високата му мършава фигура. Той донесе кухненски стол и седна на него, вместо да цапа тапицерията във всекидневната. Ана предположи, че госпожа Елерс му е телефонирала на работата и той е дошъл направо оттам. И отново имаше напрежение в позите на двамата Елерс, което Ана намираще смущаващо и досадно: тя беше обяснила пределно ясно, че новини

няма. Представи им Хенк Херман. Госпожа Елерс отиде в кухнята и пак се появи с поднос с каничка кафе, чашки и бисквити.

Ана мина направо към въпроса. А въпросът беше за Хайнрих Фендрих, бившият учител по немски на Паула.

— Толкова пъти вече говорихме за това! — Лицето на госпожа Елерс изглеждаше уморено и изпито, сякаш от тригодишно недоспиване. — Не можем да смятаме, че господин Фендрих има каквото и да било общо с изчезването на Паула.

— Откъде можете да бъдете толкова сигурни? — обади се от ъгъла Хенк Херман, който седеше там с чаша кафе на коляното. Ана го стрелна с поглед, който той като че ли не забеляза. — Имам предвид нещо особено, което ви прави толкова сигурни?

Господин Елерс сви рамене.

— След това... След като Паула изчезна, той много ни помагаше и ни подкрепяше. Беше наистина много, много разтревожен за нея. Не би могло да е преструвка. Дори когато от полицията постоянно го разпитваха, знаеха, че търсят не където трябва.

Ана кимна замислено.

— Слушайте, знам, че на такъв въпрос е неприятно да се отговаря, но подозирали ли сте някога, че интересът му към Паула е бил... ммм... неуместен?

Господин и госпожа Елерс си размениха погледи, които Ана не можа да разчете. После бащата поклати пепелнорусата си глава.

— Не. Не. Не сме... Господин Фендрих изглежда беше единственият учител, с когото на Паула ѝ беше интересно, за съжаление. Мислех си, че е странно един учител да ти идва вкъщи, и други такива, но той беше много... не знам как му казвате... много категоричен, че Паула е много способна, особено по немски, и че трябва да отидем в училище за среща с директора. Но никой от другите учители не я смяташе за особено умна и не искахме много да си вири носа, а после да страда.

Ана и Херман седяха във фолксвагена пред къщата на семейство Елерс. Ана беше стиснала волана и седеше неподвижна, с очи вперени през стъклото.

— Май попаднахме в задънена улица? — попита Херман.

Ана го погледна безизразно, после решително завъртя ключа на стартера.

— Още не. Първо ще направя една обиколка...

Като знаеше чувствителността на Фендрих към полицейските разпити, Ана реши първо да телефонира, този път от клетъчния си телефон по пътя на юг от Нордерщед. Позвъни в училището, където той се беше преместил, но не каза, че е от полицията в Хамбург. Фендрих не беше особено доволен, но се съгласи да се срещнат в кафенето на гаровия площад в Ралщед.

Той вече ги чакаше, когато пристигнаха, като старателно разбъркваше капучино. Когато влязоха, вдигна очи и огледа Херман с безразлично подозрение. Ана представи новия си партньор и двамата седнаха до кръглата маса.

— Какво искате от мен, комисар Волф? — В тона на Фендрих се долавяше уморен протест.

Ана плъзна слънчевите очила нагоре по косата си.

— Искам да намеря Паула, господин Фендрих. Тя или е жива и е била подложена на Бог знае какви мъчения през последните три години, или — и двамата знаем, че това е по-вероятно — лежи някъде мъртва. Скрита от света и семейството си, което просто иска да си я оплаква. Не знам основата на отношенията ви с нея, но смятам, че вие наистина сте държал на Паула. Просто трябва да я намеря. А от вас искам, господин Фендрих, каквото и да било, което може да ме отпрати във върнатата посока.

Фендрих отново разбърка капучиното си, вторачен в пяната. Когато вдигна очи, каза:

— Познавате ли драматурга Джордж Бърнард Шоу?

Ана сви рамене.

— Това по-скоро е в интересите на шефа ми. Комисар Фабел е по-запознат с английските неща.

— Всъщност Шоу е ирландец. Той казва: „Който може, прави. Който не може, учи другите“. Това практически осъжда всички преподаватели като некадърници. Но той отрича също и че преподаването може да се „прави“. Не се нося по течението в тази професия, госпожо Волф. Тя е моето призвание. Обичам я. Всеки ден се изправям пред клас след клас с млади умове. На които тепърва предстои да бъдат напълно оформени и развити. — Той се облегна

назад и горчиво се изсмя. Ръката му още беше върху лъжичката и вниманието му отново се насочи към повърхността на кафето. — Разбира се, има толкова много... замърсяване, както мисля, че го наричате. Културно замърсяване — от телевизията, от интернет и всички задръстващи съзнанието технологии, които се струпват върху днешните млади хора. Но все пак от време на време попадаш на свеж, чист ум, който просто чака да си разшири хоризонтите, да ги взриви. — Очите на Фендрих се оживила. — Имате ли представа какво значи да те разследва полицията за престъпление като това? Не. Нямате. Но сте наясно какво е да си в такова положение, когато си преподавател. Човек, на когото родителите доверяват най-скъпите си същества. Вашият колега, господин Клат, почти разруши кариерата ми. Почти разруши мен. Учениците избягват да остават насаме с мен. Родителите и дори колегите ме гледат с неприкрита враждебност. — Той замълча, сякаш беше хукнал нанякъде и после не можеше да разбере накъде тича. Погледна двамата полицейски офицери. — Не съм педофил. Нямам сексуален интерес към малки момичета и момчета. Нито физически интерес. Интересуват ме само умовете им. А умът на Паула беше диамант. Кристално ясен, плашещо остър и проникателен интелект, грубо казано. Нуждаеше се от рафиниране и полиране, но беше необикновен.

— Ако е така — каза Ана, — не разбирам защо само вие единствен сте прозрял това. Нито един друг преподавател не е виждал в Паула нещо повече от средното, та дори и под него. Дори родителите ѝ са склонни да мислят, че грешите.

— Права сте. Никой друг не го виждаше. Защото просто не гледаха. Често смятаха Паула за мързелива и отнесена, а не просто бавна. Точно както става, когато надарено дете е впримчено в образователно обкръжение — или домашно, ако щете — в което няма достатъчно интелектуални предизвикателства. Другото е, че надареността на Паула се проявяваше само по моя предмет — тя имаше природно ухо и талант за немския език. А когато пишеше... Когато пишеше, беше като песен. Така или иначе, освен тези, които не виждаха това, имаше и такива, които не искаха да го видят.

— Родителите ѝ? — попита Хенк Херман.

— Именно. Паула написа едно съчинение за домашно... Беше почти като вълшебна приказка. Тя танцуваше през нашия език. Там, в

този малък текст, написан с детска ръка, видях човек, който ме накара да се почувствам прозаичен сухар. Взех го, отидох при родителите ѝ и ги накарах да го прочетат. Нищо. За тях той не означаваше нищо. Баща ѝ ме попита за какво ще са ѝ приказките, като се наложи да си търси работа. — Внезапно сякаш цялата енергия за кратко припламна у Фендрих и се отля надалече. — Но Паула вече е мъртва. Както казахте, и вие го знаете, и аз го знам.

— А защо вие го знаете? Какво ви прави така сигурен, че ако е била интелектуално толкова потискана, колкото казвате, просто не е избягала? — попита Херман.

— Защото не ми писа. Нито на някой друг. Ако беше избягала от къщи, абсолютно съм сигурен, че би оставила писмо, бележка... нещо написано. Както казах, написаните думи бяха нейната сила. Не би предприела такава важна стъпка, без да напише нещо върху хартия, за да я отбележи. Щеше да ми пише.

Тримата излязоха от кафето заедно. Херман и Ана се ръкуваха с Фендрих и тръгнаха към паркинга. Фендрих сякаш се колебаеше пред вратата на кафенето. Ана и Херман бяха изминали само няколко метра, когато го чуха да вика:

— Комисар Волф!

Имаше нещо в движенията му, както се бавеше пред прага до кафенето, което подсказа на Ана, че трябва да отиде сама. Тя подаде ключовете на партньора си.

— Имаш ли нещо против?

Херман сви рамене и продължи към колата. Фендрих пресрещна Ана по средата на разстоянието.

— Комисар Волф, може ли да ви кажа нещо? Неофициално...

— Съжалявам, не знам дали мога да обещаая...

Фендрих я прекъсна, сякаш не искаше да чуе причина да не съобщава това, което беше решил да съобщи.

— Имаше нещо. Нещо, което не съм казвал на полицията навремето, защото... ами предполагам, защото би ви се сторило лошо.

Ана се опита да скрие нетърпението си, но безуспешно.

— В отношенията ми с Паула нямаше нищо неподходящо, кълна ви се. Но малко преди да изчезне ѝ подарих нещо. Книга. Не казах нищо за нея тогава, защото знаех, че онзи детектив, Клат, ще изопачи значението на това.

— Каква беше тя? Коя книга ѝ подарихте?

— Искан тя да разбере основите на немската литературна традиция. Подарих ѝ екземпляр от „Детски и семейни приказки“. От Братя Грим.

36.

15:30 ч., сряда, 14 април

Винтерхуде, Хамбург

Небето вече беше по-синьо и Хамбург изглеждаше окъпан в пожива светлина, макар че слънцето от време на време се забулваше от пръснатите парцали на млечни облаци.

В град на медиите като Хамбург Фабел винаги трябваше да внимава при публичното обсъждане на случаите, но имаше две места, които обичаше да използва за неофициални срещи на екипа — едно заведение за бързи закуски надолу по Хафен, управлявано от бивш полицай, земляк-приятел на Фабел, и кафенето срещу Винтерхудер Ферхаус. Сгушено зад моста, кафенето имаше външно пространство за сядане покрай водния път Аустерстрийк, което гледаше към острата кула на свети Йоханес. От другата страна на боядисаната в бяло желязна ограда два лебеда разсеяно покльвваха водата там, където предишен посетител беше натрошил хляб. Външният декор включваше бели пропиленови маси и столове под чадъри с реклами на цигари, но кафето беше хем близо до управлението, хем достатъчно далече, за да предлага смяна на обстановката.

Бяха шестима и Фабел привлече два стола от една празна маса, за да седнат заедно. Ана и Мария неизменно присъстваха във всички срещи на открито, докато двамата нови — Петра Маас и Ханс Рьотгер — изглеждаха озадачени от избора на мястото. Изражението по лицето на Хенк Херман говореше, че се чувства като новоприет в изключително високопоставен и донякъде таен клуб.

Сервитьорът прие поръчките им за кафе и поздрави Фабел по име. Разбира се, той нямаше представа, че групата е от отдел Убийства, и вероятно ги смяташе за тайфа чиновници, излезли през почивката от някой семинар. Фабел го изчака да се отдалечи, преди да се обърне към екипа.

— Не вървим по правилен път. Знам, че включвате цялата си енергия в това разследване, но май повече нагряваме, отколкото

осветяваме. Имаме трима заподозрени: Фендрих, учителят; писателят Вайс, който е малко вероятен, и главният заподозрян — Олсен. Но когато ги разглеждаме поотделно, нито един не пасва напълно.

Фабел замълча, докато сервитьорът оставяше кафетата на масата.

— А може би имаме работа с двама убийци, действащи в тандем. Това придава смисъл на теорията за втората серия отпечатъци от стъпки на местопрестъплението в Природния парк. Може би грешим, като ги смятаме за несвързани с убийството.

— Или може би имаме главен убиец и подражател? — каза Херман колебливо.

Фабел поклати глава.

— Тъй като „темата“ на убийствата е абсолютно последователна, имаме пряка връзка между всички случаи. Малките парченца жълта хартия, намерени на всяко местопрестъпление, не само са идентични — те просто приличат на изрязани от един и същи лист хартия. И почеркът е същият. Ако са двама в тандем, ясно е, че Олсен е убиецът от Природния парк, а вторият е извършил другите две, но еднакъв почерк на бележките...

— „Но...“? — Мария Клее се усмихна многозначително.

— Аз просто не ги виждам като екип. Имахме подобна ситуация в предишен случай, но този не изглежда така. Това е една и съща ръка. Да започнем с Олсен. Какво имаме?

— Той изглежда безспорният извършител на убийствата в Природния парк — каза Мария. — Има мотив — сексуална ревност. Но, както казваш, как се връзва това с другите, наглед случайни убийства?

Фабел отпи от своето еспресо.

— Просто не съвпада с образа, който сме създали на Олсен. Той е самият бяс. А нашият човек вижда известна поезия в насилието. Олсен е пръв в списъка, но за да научим повече, трябва да го пипнем. Какво става с Фендрих, Ана?

— Той не е нашият човек. Сигурна съм. Ако е имал сексуални мотиви, което отрича, не вярвам да е направил каквото и да било поради тях. Сто пъти проверявах миналото му. Никакво досие. Никакви предишни подозрения или съмнения по поведението му като учител. Явно не е имал никакви постоянни връзки през последните три години, след като се е разделил с дългогодишната си приятелка Рона

Дорф. Говорих с Рона. Тя преподава музика в друго училище. Според нея отношенията им били твърде хладни и ги прекратили след изчезването на Паула.

— Има ли връзка между двете събития?

— Ами да, има. Но тя по-скоро може да оправдае, отколкото да обвини Фендрих. Според Рона е бил вманиачен в желанието си да помогне на родителите да намерят Паула. После, когато Клат от полицията в Нордерщед се лепнал за него, станал сърдит и потиснат.

— Избухлив?

— Не. Отчужден. Както се изрази Рона, отношенията им по-скоро са угаснали, отколкото прекратени.

— Възможно е поведението на Фендрих след изчезването на Паула да е прикритие — каза Хенк Херман. В тона му имаше настойчивост. — Много убийци след извършването маскират чувството си за вина и страх от разкриване като скръб и загриженост.

Фабел беше виждал това много пъти. И в не един случай се беше оставял да го заблудят крокодилските сълзи на хладнокръвен убиец.

— Пък и тази аналогия с Грим, която използва убиецът. — Херман изглеждаше окуражен от мълчаливото състояние на новия си шеф. — Знаем, че приличащата на Паула Марта Шмид, намерена на плажа, е от така наречената низша класа, и убиецът разширява това до аналогия с „подземните хора“. Възможно е Фендрих да е виждал Паула в капана на задушавачите граници на слабите очаквания на родителите ѝ за нея. Възможно ли е да е мислел, че като я убива, я освобождава?

Фабел погледна Херман и се усмихна.

— И ти си чел книгата на Вайс, нали?

Лицето на Херман леко се зачерви под луничките, сякаш беше заловен да преписва на курсова работа.

— Да, господин комисар. Сметнах, че ще е добра основа.

— Така е. И ме наричай „шефе“, така ще пестим време. Ти какво мислиш, Ана?

— Предполагам, че е възможно. Макар че много е подкрепял семейство Елерс, не можеше да скрие презрението си към ниските им очаквания и претенции. Но Фендрих е свързан само с изчезването на Паула Елерс, което технически още не е свързано с нашето разследване. Той няма алиби за останалите, живее сам в онази голяма

къща, в която е живял с майка си. Ако имаше алиби за останалите, щях да бъда подозрителна. Но така или иначе моят дълбок инстинкт ми подсказва, че той не е нашият човек. И все пак подарените приказки на Братя Грим ме притесняват, макар че сам го съобщи.

— Добре, но все още държим Фендрих при заподозрените. И това ни води до писателя Вайс.

— Е, шефе, той е твоя работа — каза Мария. — Защо го включваш като заподозрян?

— Ами първо и най-вече поради смущаващия паралел между тези убийства и неговата книга „Пътят на приказката“. И двете са на тема Грим, и двете се отнасят за сериен убиец, който прилага приказките в живота. Вайс привлича вниманието на медиите и увеличава продажбите на книгата си чрез тази връзка.

Ана се изсмя.

— Да не би да казваш, че тези убийства са нещо като ексцентрична реклама на книгата му?

— Не непременно. Но може би Вайс е способен да изживява теориите си. Той категорично е самомнително, арогантно нищожество. Но в добавка е смущаващо да ти се мотае наоколо. И е огромен. Наистина огромен и силен. А аутопсията на Лаура фон Клостерщад показва, че е удушена от ръка с огромна длан.

— Би могъл да бъде и Олсен — каза Ана. — Или дори Фендрих.

Фабел се обърна към Мария.

— Ти какво събра за Вайс?

— Никакви криминални обвинения. На четиридесет и седем години, женен два пъти, разведен два пъти, няма деца. Роден в Кил, Шлезвиг-Холщайн. Майка му е чужденка. Италианка, от аристократичен произход, а баща му притежава параходна транспортна фирма в Кил. Образование получил в скъп частен интернат тук, в Хамбург, както и в Англия и Италия. Университета в Хамбург... Първи роман публикуван наскоро след завършването, без особен успех... Първата му новела „Избрани светове“ излиза през 1981 г. и има масов успех. Това е. А, и имал брат. По-млад. Но починал преди десет години.

Фабел беше като ужилен.

— Брат? Починал? Как починал?

— Самоубийство, вероятно. Някакво психическо разстройство.

— Случайно да е бил скулптор?

Мария се изненада.

— Да, бил е. Как разбра?

— Мисля, че видях една от творбите му — каза Фабел и озъбената муцуна на вълка, издялан от абанос, блесна в съзнанието му. Той погледна към водата край тях. Лебедите бяха загърбили разкиснатия хляб във водата и се бяха отправили към моста. Фабел се обърна към екипа си.

— Комисар Херман е прав. Смятам, че всички трябва да приемем книгата на Вайс „Пътят на приказката“ като задължително четиво. Ще се погрижа всеки от вас да я има до края на деня. И искам непременно да я прочетете.

Фабел помоли Ана да остане. Хенк Херман се помота наоколо, докато шефът не му нареди да се върне с Мария. Останаха сами на масата. Фабел си поръча ново кафе и въпросително вдигна вежди. Ана поклати глава.

— Слушай, Ана — каза Фабел, след като сервитьорът си отиде. — Ти си изключителен следовател, истинска придобивка за екипа. Но има... хм, въпроси, които трябва да разясним...

— Например?

Той обърна лице към нея.

— Например твоята агресивност. И трябва да работиш повече като член на екипа, а не индивидуално.

Изражението на Ана сякаш се втвърди.

— Мислех, че ти точно за това си ни подбрал — заради нашата индивидуалност. Защото сме различни.

— Така е, Ана. Но вашите индивидуални таланти са ми полезни само в съчетание с тези на останалите членове на екипа.

— Знам накъде биеш. Хенк Херман?

— Той е умен, Ана. И е старателен. Добър полицай е и мисля, че двамата ще работите добре заедно. Но само ако му позволиш и му дадеш шанс.

Ана не отговори веднага. После отправи към Фабел своя обичаен дързък поглед.

— Само на мен ли ми се струва, или е страхотно съвпадение, че толкова прилича на Паул Линдеман? Бях започнала да се питам дали не е нашето „сменено дете“.

Шегата ѝ подразни Фабел и той не отговори веднага. Тръгнаха към неговото беемве. Той изключи алармата с дистанционното и опря рамо до покрива на колата, като гледаше през нея към Ана.

— Не подбирам служители по сантиментални причини, комисар Волф. — Помълча малко, после се засмя. Херман наистина по външен вид — мършав, дългурест, с пясъчна коса — много приличаше на Паул Линдеман.

— Прилича, но не е Паул. И го взех заради собствените му заслуги и възможности. Необходимо ми е да работиш с него. Точно толкова е твоя работа, колкото и моя, да развиваме тези възможности, да измъкнем най-доброто от него. И преди да си го казала — не искам от теб да си му бавачка. Просто той има да учи в кратки срокове и от теб се иска да му помагаш, не да го прикриваш. А трябва да кажа, че май и ти можеш да понаучиш от него това-онова.

Те потеглиха назад към управлението. Засенчваното от облаци слънце потъмняваше и проблясваше, сякаш не знаеше какво точно да направи с деня. Ана остана мълчалива през повечето време, после неочаквано каза:

— Добре, шефе. Ще се постарая да пооправя нещата с Херман. Знам, че понякога съм гадна, но цялата работа миналата година с Паул и с тежкото раняване на Мария засегна и мен. Паул беше толкова дяволски пряк, толкова буквален и прецизен във всичко, което правеше. Често ми лазеше по нервите. Но беше стойностна личност. Истински човек, и с него винаги знаеш какво да очакваш. — Тя замълча. Фабел не я поглеждаше, защото знаеше, че коравата малка Ана не би искала да я види развълнувана. — Той се грижеше за мен... — Гласът ѝ беше глух. — От това не мога да спя нощем. Че умря, като се опитваше да ме спаси от бъркотията. Аз оживях, а той не.

— Ана... — започна Фабел, но тя го прекъсна, като се силеше да си върне нормалния тон.

— Ще предложа на Хенк Херман да си поговорим. Да пийнем по нещо, да се опознаем. Става ли?

— Става.

Те паркираха пред управлението, но преди да слезе Ана обърна откровения си поглед към Фабел.

— Защо не Клат? — попита тя рязко и когато Фабел се смути за миг, добави: — Бях убедена, че ще поискаш Клат да се присъедини към екипа. Мисля, че и на него му е минало през ума. Защо Хенк Херман?

Фабел се усмихна.

— Клат е добър полицай, но няма това, което е нужно за работа в отдел Убийства. Прекалено е фокусиран върху Фендрих. Не знам, може би учителят е нашият човек, но Клат беше прекалено затворен за алтернативи. Ако убиецът не е Фендрих, тогава може би в онези ранни дни на разследването, може би в онези ранни часове Клат не е регистрирал нещо в периферията, което би могло да запълни празнината между него и похитителя на Паула.

— Боже, шефе, това е малко грубо! Не е имало кой знае за какво да се заловиш. Клат се е вторачил във Фендрих до голяма степен, защото не е имало нищо друго, за което да се хване.

— Видяхме това... Както и да е, казах вече, че той е добър полицай. Но ти ме попита защо взех Хенк Херман, а не Робърт Клат. То е свързано повече с това, което е хубаво у Херман, отколкото с онова, което не достига на Клат. Хенк Херман беше първият офицер на местопрестъплението в Природния парк. Стоеше там, вторачен в две жертви с прерязани гърла на малка горска поляна и първото, което направи, беше да насочи вниманието си извън мястото. Бързо. Направил е обратното на Клат. Разширил е обзора си и е работил едновременно в две посоки: назад във времето от сцената на откриването към момента на смъртта и напред към радиуса, в който колите вероятно може да са изоставени. А всичко това започва с моменталното му разпознаване на вторично подредена постановка. — Фабел замълча за малко, наведен напред с лакти на волана пред него. — Ние всички бягаме в състезание, Ана. Всеки в отдела. И всичко започва, когато някой натисне спусъка и остави мъртво поредното човешко същество. Хенк Херман е по-бърз от останалите в групата. Толкова е просто и сложно. И искам да работиш с него възможно най-добре.

Ана втренчено го изглежда, сякаш обмисляше думите му. После кимна.

— Добре, шефе.

37.

21:30 ч., сряда, 14 април

Сеинт Паули, Хамбург

Макс беше художник.

Той държеше много, твърде много на своето изкуство. Беше го изучавал задълбочено, като изследваше произхода му, историята му, развитието му. Макс беше съвсем наясно, че има привилегията да работи в най-фината среда, най-благородната и най-древната. Работеше върху същото платно, върху което художниците бяха работили от хилядолетия през цялото съществуване на човечеството, може би още отпреди да се появят пещерните рисунки. Да, това беше велико, благородно и изящно изкуство. Ето защо толкова се ядосваше, когато при работа допуснеше досадна грешка. Правеше всичко възможно да отвлеча вниманието си от ерекцията, която разпъваше кожения му панталон. Дори се опитваше да се съсредоточи върху детайл от работата си, но това в края на краищата беше възможно най-простата рисунка, сърце във венец от цветя, която би могъл да направи и насън. Дори не би се съгласил да го татуира на обръснатия венерин хълм на тази уличница по това време на денонощието, ако не му се беше обадил един от най-добрите клиенти да попита дали може да намине в десет. И без това щеше да се размотава дотогава, така че когато мацката се оказа на вратата, той реши, че поне може да припечели нещо.

— Оууууу... Боли!...

Хубавичката млада проститутка се загърчи и Макс трябваше бързо да вдигне татуировъчната игла. В тора време половият ѝ орган се приближи до лицето му и той се надърви още повече.

— Още малко... — каза нетърпеливо. — Но трябва да не мърдаш, иначе ще сбъркам.

Момичето се изкиска.

— Ама че ще е шик! — каза тя и трепна, когато Макс отново започна с иглата. — Другите момичета си правят някакви долнопробни

картинки, но ми казаха, че ти си наистина добър. Нещо като истински художник.

— Поласкан съм — каза Макс неубедително. — Остави ме да довърша.

Той избърса мастилото и кръвта от татуировката, като палецът му закачи лабията ѝ. Момичето отново хихикна.

— Знаеш ли, сладур, може да се разберем за плащането. Бива ме с устата, нали разбираш...

Макс я погледна в лицето. Нямаше повече от деветнадесет години.

— Не, благодаря — каза той, като се върна към работата си. — Ако не възразяваш, ще си платиш кеш.

— Добре — каза тя. — Не знаеш какво изпускаш...

Макс пое дъх продължително и дълбоко, след като момичето си отиде, и се опита да изгони образа на котенцето ѝ от съзнанието си. Клиентът му скоро щеше да дойде и Макс усещаше остро вълнение на предвкушането: този клиент беше истински познавач. Макс гледаше на произведението си върху него като на свой шедьовър. Но клиентът беше отказал да му направи снимка. И Макс не влезе в спор. Човекът беше огромен. Масивен. И никой не би искал да спори с него. Но огромността му беше бонус за Макс. Той означаваше повече кожна повърхност. А това на свой ред предоставяше най-голямото платно, на което Макс бе работил някога.

Беше отнело седмици, месеци да довърши работата. Болката, която клиентът му беше понесъл, трябва да е била невероятна — да имаш толкова много кожа възпалена и в рани. И все пак той се връщаше, веднъж седмично, като настояваше Макс да затвори магазина си и да работи само по него часове наред. И имаше точна преценка за постигнатото от Макс. То изискваше изследване. Проучване. Подготовка. Докато работеше, Макс говореше на клиента си за благородството на своето изкуство, за това как е бил бледо, дребно, болнаво дете с талант да рисува, как никой не му е обръщал внимание. Обясняваше му как на дванадесет години с игла и малко индианско мастило си е направил първата татуировка. Как се е учил от Моко, изкуството на татуировката на маорите от Нова Зеландия.

Маорите лежали като в транс по цели часове, докато татуировчикът на племето, тобунгата, който бил нещо като лекар, почуквал върху тях с иглата си и малко дървено чукче. За Макс тобунгите бяха на върха на татуировъчното изкуство. Те бяха и скулптори, и художници. Не само оцветяваха кожата, но и ѝ придаваха друга форма, правеха изкуството си триизмерно, като изработваха гънки и хребети по кожата. И всяко моко беше уникално, специално измислено и създадено единствено за този, който го носи.

Точно в десет избръмча звънецът. Макс отключи и на вратата се появи тъмната, висока като кула фигура на огромния мъж. Той изпълни рамката на вратата, надвесен над Макс, и мълчаливо се плъзна покрай него в студиото.

— Много се радвам да ви видя отново — каза Макс. — Беше чест да работя върху тялото ви. Какво мога да направя за вас тази вечер?

38.

21:30 ч., сряда, 14 април

Дер Кийц, Хамбург

Хенк Херман с готовност прие поканата на Ана да пийнат по нещо след работа, но в очите му имаше сянка на подозрение.

— Не се притеснявай — беше му казала Ана, — няма да те изнасиля. Но остави колата си пред управлението.

Херман изглеждаше още по-притеснен, когато Ана уреди такси да дойде и ги закара до Кийц и да ги остави пред кръчмата „Бяла мишка“. Тя обикновено гъмжеше от посетители, но по това време — вечер в средата на седмицата — не беше трудно да си намерят маса. Ана поръча за себе си коктейл рай енд драй и погледна Хенк.

— Бира?

Хенк вдигна ръце.

— По-добре да не...

— Рай енд драй и бира — каза тя на сервитьора.

Херман се разсмя. Погледна дребното хубаво момиче през масата. Би могла да бъде всичко, освен полицайка. Имаше големи тъмни очи, подчертани от леко пресилени сенки. Месестите ѝ сърцевидни устни бяха с огнено червено червило. Черната ѝ коса беше къса и бодливо щръкнала от гела. Видът ѝ в комбинация с обикновеното ѝ пънкарско облекло от тениска, джинси и несъразмерно голямо кожено яке явно целяха да ѝ придадат корав вид. Не успяваха: те просто се обединяваха и заговорничеха, за да подчертаят момичешката ѝ женственост. Но Хенк беше чувал, че тя е корава. Наистина корава.

Ана водеше вял разговор, докато чакаха питиетата си. Питаше го какво мисли за отдела, много ли е различно от досегашните му полицейски задължения и други такива. Донесоха им питиетата.

— Знаеш, че не си длъжна да правиш това — каза Хенк, като отпи от бирата си.

— Какво искаш да кажеш? — Ана въпросително вдигна вежди и по лицето ѝ се изписа ученическа невинност.

— Знам, че негодуваш срещу мен... Не, негодуваш е твърде силно... Знам, че не одобряваш напълно решението на господин Фабел да ме вземе в екипа.

— Глупости! — каза Ана, смъкна коженото си яке и го окачи на облегалката на стола. При това движение верижката около шията ѝ изпълзя изпод тениската и тя я пъкна обратно под блузката. — Той е шефът. Знае какво прави. Щом казва, че ставаш за тази работа, това ми стига.

— Но не се радваш особено.

Ана въздъхна. Отпи здрава глътка от своя бърбън.

— Съжалявам, Хенк. Знам, че не постлах червен килим пред теб. Просто... Просто никак не ми беше лесно да се справя със смъртта на Паул. Вероятно Фабел ти е казал за това?

Хенк кимна.

— Е, трябва някой да дойде на мястото му. Но не да го заеме, ако ме разбираш.

— Разбирам. Наистина разбирам — каза Хенк. — Но, честно казано, това не е мой проблем. Това е минало. Аз не съм част от него. Трябва да приемеш, че съм дошъл в екипа, за да направя всичко, което мога. Не познавах Паул Линдемман и не бях част от онова разследване.

Ана отпи нова глътка и при това сбърчи нос.

— Не. Не си прав. Ти си част от онова минало. Щом си част от екипа, си част и от онова, което е ставало с него. И онази нощ навън във Високата земя ние всички се променихме. Аз, Мария — Бог знае, че Мария се промени точно там — дори Вернер и Фабел. И загубихме един от нас. Ние все още не можем да се отърсим от това.

— Добре. — Хенк се наведе напред, облегал с лакти на масата. — Разкажи ми.

39.

21:30 ч., сряда, 14 април

Епендорф, Хамбург

Не беше нужно Фабел да търси апартамента на Хайнц Шнаубер. Познаваше Епендорф много добре. Институтът по съдебна медицина се намираше до Университетската клиника Епендорф, а апартаментът на Шнаубер беше в една от елегантните жилищни сгради от деветнадесети век на престижната Епендорфер Ландщрасе.

Шнаубер го очакваше, но Фабел все пак протегна своята овална значка от криминалната полиция и картата си, когато Шнаубер се показва на вратата. Беше на около петдесет и пет, не много висок, строен, без да е слаб. Той въведе Фабел в елегантен салон. Мебелировката отговаряше на епохата на сградата, но беше безкрайно по-уютна от тази в къщата на Вера Шилер в Хаусбрух. Фабел така и не се научи как да се държи с гейове. Обичаше да се смята за обигран, съвременен и разумен човек и категорично нямаше нищо против хомосексуалистите, но лутеранско-фризийското му възпитание го правеше несигурен и неловък в тяхната компания. Той все повече се дразнеше от собствения си провинциализъм, особено когато се усети, че е леко изненадан от съвършено мъжкото поведение и говор на Шнаубер. Долови силната болка в очите му, когато говореше за Лаура фон Клостерцад. Гей или не, явно бе обичал Лаура. С почти бащинска любов.

— Тя беше моята принцеса — обясняваше Шнаубер — Така я наричах — моята малка прекършена принцеса. Мога честно да кажа, че тя ми беше почти като дъщеря.

— Защо „прекършена“?

Шнаубер горчиво се усмихна.

— Сигурен съм, че се сблъскват с всякакви разнебитени семейства, господин комисар. Поради работата си. Родители-наркомани, деца-престъпници, злоупотреби, какво ли не. Но има семейства, които са специалисти в дълбоко прикриване на своята

разнебитеност. Техните скелети са много добре заключени в гардероба. Е, когато имате толкова пари и влияние като семейство Клостерщад, може да си позволите множество гардероби.

Шнаубер се отправи към дивана и покани госта да седне в голямо кожено кресло с висока облегалка.

— Искам да ви питам за празненството — каза Фабел. — Празника по случай рождения ден на госпожица Фон Клостерщад. Случи ли се тогава нещо необикновено? Присъстваха ли някакви неканени гости?

Шнаубер се разсмя.

— Няма никакви неканени гости при нито едно от задълженията ми, господин Фабел. — Той наблегна на „никакви“. — И наистина, доколкото знам, нищо необикновено или неприятно не се случи. Съществуваха си предсказуемият лед между Лаура и майка ѝ. И Хуберт, както винаги, беше надутото малко лайно. Но извън това партито беше мечта. Имаше група американци, една изключителна яхтена компания от Ню Ингленд. Интересуваха се от договор с Лаура, за да им стане „лице“ — янките харесваха нейния аристократичен европейски вид. — Скръбта в изражението на Шнаубер стана по-дълбока. — Горката Лаура, всеки рожден ден още в детството ѝ беше уреждан така, че да се вписва в светския дневен ред на майка ѝ. После, като порасна, те бяха предлог да я показват на потенциални клиенти. Гадеше ми се от това. Но бях длъжен, като неин агент, да я рекламирам възможно най-широко и ефикасно. — Очите им се срещнаха и в погледа на Шнаубер имаше настойчивост, сякаш за него беше важно Фабел да му вярва. — Правех всичко, което можех, за да превърна тези празненства в нещо повече от костюмирани промоции, нали разбирате. Купувах ѝ дребни неочаквани подаръци за рождения ѝ ден, снабдявах я със специална торта — такива неща. Наистина се опитвах да направя рождените ѝ дни забавни за нея.

— Знам, господин Шнаубер. Разбирам. — Фабел се усмихна, после зададе следващия си въпрос: — Казахте, че семейството е имало множество скелети в гардероба. Що за скелети? Ставаше ли нещо в семейството на Лаура?

Шнаубер отиде до шкафа с напитките и си наля чаша уиски, доста несръчно, както се стори на Фабел. Той наведе бутилката към посетителя си.

— Не, благодаря. Не и когато съм на работа.

Шнаубер седна отново. Изгълта значителна доза от огромната чаша скоч.

— Видяхте ли родителите й? А Хуберт?

— Да, видях ги.

— Бащата е никаквец. Беден е на мозък точно колкото е богат на пари. И е недискретен. Изчукал е всички секретарки в Хамбург през последните петнадесет години. И запомнете, разбирам го, като погледне човек Маргарете...

Фабел изглеждаше смутен.

— Бих казал, че е била много привлекателна жена. Очевидно красавица на времето си, точно като Лаура в своето.

Шнаубер се усмихна разбиращо.

— Понякога — всъщност през повечето време — съм дяволски доволен, че съм гей. Като начало това ме прави имунизиран срещу магиите на вещицата Маргарете. Но виждам, че вече ви е омагьосала, господин Фабел. Не си мислете нито за минута, че цялата тази сексуална химия, която Маргарете излъчва я прави задоволителна любовница. Не можеш да я чукаш, ако не ти стиска, а през целия си живот Маргарете се е специализирала в лишаването на мъжете от мъжествеността им. Мисля, че затова бащата на Лаура си пъха бастуна навсякъде. Само за да провери, че още го има на мястото му. — Той отпи поредна глътка и изпразни чашата. — Но не затова мразя Маргарете фон Клостерщад. Причината е отношението й към Лаура. Сякаш я беше заключила и я убиваше от глад — глад за любов, за привързаност, за хилядите дребни неща, които свързват една майка и дъщеря.

Фабел кимна замислено. Нищо от това не беше от пряка полза за разследването, но уискито и скръбта бяха освободили гнева на Шнаубер за една несправедлива смърт, която очевидно беше сложила край на несправедлив и нещастен живот. Сега празната стая и празната гледка от басейна придобиваха смисъл. Шнаубер стана, отиде до шкафа и си наля ново питие. Спря за малко с бутилката в едната ръка, чашата в другата, и погледна навън през прозореца по Епендорфер Ландщрасе.

— Понякога мразя този град. Понякога мразя това, че съм проклет северногерманец, с всичките ни морални задръжки и

грехопадения. Вината е ужасно, ужасно нещо, не мислите ли?

— Предполагам — отвърна Фабел.

Фабел често беше срещал в кариерата си тази нервна нерешителност на човек, който се колебае дали да се довери някому. Затова не наруши мълчанието, като остави Шнаубер да реши дали да продължи.

И той продължи:

— Вие сигурно виждате това непрекъснато, предполагам. Като полицаи. Обзалагам се, че има хора, които вършат най-ужасни престъпления — убийства, изнасилвания, малтретиране на деца — при това нямат никакво чувство за вина.

— За съжаление, има такива.

— Точно това ме ядосва — че без чувство за вина няма наказание. Като тези стари нацистки копелета, които отказват да видят злото, което са причинявали докато хората от следващото поколение са осакатени от виновност за нещо, което е ставало, преди да се родят. Но ето и другата страна на медала. — Шнаубер отново седна на дивана. — Тези, които правят неща, смятани от повечето от нас за дребни грехове, дори тривиални, са преследвани от чувство за вина до края на живота си.

Фабел се наведе напред в креслото.

— Лаура беше ли преследвана?

— От един от многото скелети в гардероба на Фон Клостерщад, да. Един аборт. Преди много години. Тя самата е била почти дете. Никой не знае. Потулено е с надеждност, на фона, на която Федералното канцлерство изглежда като отворена къща. Маргарете е уредила всичко и е осигурила то да остане в тайна. Но Лаура ми каза, след много години, и това отново разби сърцето ѝ.

— Кой е бащата на детето?

— Никой. Това е грехът му, да бъде никой. Така че Маргарете е взела мерки той да изчезне от хоризонта. Точно затова я наричам моя „прекъръшена принцеса“. Едночасова медицинска процедура и вина до края на живота. — Шнаубер отпи отново. Очите му се зачервиха, сякаш смъдяха, но не от питието. — Знаете ли какво е най-тъжното от всичко, господин комисар? Че когато това чудовище е убивало Лаура, тя може би е смятала, че си го е заслужила.

40.

22:00 ч., сряда, 14 април

Санкт Паули, Хамбург

Хенк Херман се облегна назад на стола. Беше изслушал разказа на Ана за операцията, при която Паул Линдеман е бил убит, Мария — промушена, а самата Ана едва не загубила живота си.

— Божичко, трябва да е било гадно! Виждам какво имаш предвид. Естествено, знаех за това. Но не в подробности. Сега разбирам защо смяташ, че това е разтърсило екипа. Отразило се е на начина на работата ви, искам да кажа.

— Знам, че това наистина засегна Фабел. Видя ли лицето му, когато Вернер беше фраснат от Олсен? Не ни пуска в никаква опасна операция, преди да дойде отряд за бързо реагиране. Мисля, че той трябва... че ние трябва малко да си върнем самоувереността.

Настъпи неловко мълчание. Изглежда нещо хрумна на Хенк, но после размисли.

— Какво има? — попита Ана. — Давай нататък. Какво искаш да научиш?

— Лично е. Надявам се да нямаш нищо против.

На лицето на Ана се изписа любопитство.

— Давай!

— Просто видях колието ти. Верижката, която носиш на шията си.

Усмивката изчезна от устните на Ана, но изражението ѝ остана отпуснато. Тя измъкна звездата на Давид изпод тениската си.

— Тази ли? Тревожи ли те с нещо?

— Не, не, за бога! — Хенк внезапно се смути. — Просто любопитство. Чувах, че си била доста време в Израел. В армията. И си се върнала.

— Толкова ли е изненадващо? Аз съм германка. Хамбург е родният ми град. Тук ми е мястото. — Тя се наведе напред и пошепна

съзаклятнически: — Не казвай на никого... но ние сме пет хиляди в Хамбург.

Хенк се чувстваше много неудобно.

— Извинявай. Не трябваше да питам.

— Защо да не питаш? Странно ли ти се вижда, че предпочетох да живея тук?

— Ами при такава ужасна история... Не бих те обвинил, ако не искаш да живееш в Германия.

— Както казах, аз съм преди всичко германка. След това съм еврейка. — Ана замълча. — Знаеш ли, че до самото вземане на властта от нацистите, Хамбург е бил с най-слабо антисемитско настроение в Европа? В другите страни евреите били ограничавани във възможностите да си изкарват хляба. Избирателните им права също били ограничавани. Но не и в ханзеатския град Хамбург. Затова преди нацистите тук е била най-голямата еврейска общност в Германия. Били сме пет процента от населението. Дори по време на „мрачната глава“ от историята баба ми и дядо ми са укривани от приятели немци в града. За това се е искало много смелост. Повече, честно казано, отколкото смятам, че аз бих имала. Така или иначе, днес това е град, в който се чувствам добре. Вкъщи. Не съм цвете от пустинята, Хенк. Имам нужда от редовни дъждове.

— Не знам дали аз бих могъл да бъда толкова опрощаващ...

— Не става дума за опрощаване, а за бдителност. Не съм участвала в това, което е ставало при нацистите. Нито ти. Никой на наша възраст. Но никога няма да забравя, че това е било. — Тя замълча, като разсеяно въртеше чашата си. После се изсмя. — Все пак не съм толкова всеопрощаваща. Сигурно си чул, че се натресох в нещо като... спор, меко казано.

— Чух — засмя се Хенк. — Нещо за деснорадикален скинхед и някакви смачкани тестиси?

— Когато виждам някои от тези жалки чекиджии с бръснатите им глави и зелени якета бомбъри, лекичко закипявам, така да се каже. Казах ти, че запазвам бдителността си. Брат ми Юлиус е важна фигура в хамбургската еврейска общност. Той е адвокат по граждански дела и активист на немско-еврейското дружество. И работи на непълнен ден в Талмуд-Тора-Реалшуле в Гринделфийртел. Юлиус вярва в създаването на културни мостове. Аз пък вярвам в „да си пазиш гърба“.

— Май смяташ подхода на брат си за неправилен.

— Нямаме нужда от културни мостове. Моята култура е германска. Родителите ми, техните родители, родителите на родителите им... културата им е била германска. Ние не сме различни. Ако се смятам за различна, ако вие ме третирате като различна — тогава Хитлер е победил. Просто имам допълнително наследство, това е. Гордея се с него. Гордея се, че съм еврейка. Но всичко, което ме определя, е тук... и е немско.

Хенк поръча още питиета и те седяха и бърбеха свободно. Ана научи, че той има две сестри и един брат, че е роден в Куксхавен, но още когато е бил малък, семейството му се е преместило в Мармсторф, където баща му бил месар.

— Месарница Херман... най-добрата в южен Хамбург — каза Хенк. Опита се да постигне подигравателно-горд тон, но Ана се усмихна, тъй като неподправената му гордост пролича. — Като повечето покрайнини на Хамбург Мармсторф повече прилича на село, отколкото на предградие. Не знам дали го познаваш. Центърът е пълен със стари полудървени къщи, ако си виждала нещо такова. — Хенк внезапно се натъжи. — Още ми е мъчно, че не продължих месарския бизнес на баща си. Другият ми брат учи в университета. Ще става лекар. И сестрите ми не се интересуват от месарството — едната е счетоводителка, а другата живее с мъжа и децата си в околностите на Кьолн. Баща ми още работи, но вече е доста стар. Мисля, че още се надява да зарежа полицията и да продължи бизнеса му.

— Мисля, че няма никакъв шанс това да стане.

— Боя се, че е така. От дете искам да бъда полицай. Това е просто едно от нещата, които знаеш за себе си. — Той замълча. — И така, минах ли?

— Какво?!

— Ами нали всичко е заради това да видиш дали можеш да работиш с мен?

Ана се усмихна широко.

— Ставаш... Но всъщност не това беше целта. Просто ще работим заедно и знам, че не бях много... дружелюбна. Извинявай. Но, надявам се, разбираш, че нещата все още леко кървят. След Паул... Все пак — тя вдигна чашата си — добре дошъл в отдел Убийства!

41.

22:15 ч., сряда, 14 април

Санкт Паули, Хамбург

Беше работил по него преди около година. Свикна с продължителното му мълчание. Беше го приел като знак на интерес, дори възхищение от думите му за собственото изкуство.

Но тази вечер гигантът не беше обелил дума, след като мина през вратата, и сега просто стоеше безмълвен в средата на ателието. Доминираше в него. Изпълваше го. И можеше да се чуе само дишането на огромния мъж. Бавно. Тежко. Отмерено.

— Всичко наред ли е? Добре ли сте? — попита Макс.

Поредното мълчание сякаш се канеше да продължи вечно, докато най-после гигантът заговори.

— Последния път поисках да няма никакви документи. И да не казваш на никого нищо. Заплатих ти допълнително. Изпълни ли искането ми?

— Да, изпълних го. Изпълних го. И ако някой ви е казал друго, излъгал е! — заяви Макс.

Искаше му се гигантът да седне — направо го заболя вратът да гледа нагоре. Огромният мъж вдигна ръка, свали палтото и ризата под него, като изложи пред Макс собствената му творба. Широкият му мускулест торс беше покрит с думи, изречения, цели разкази, татуирани върху плътта му с черен староготически шрифт. Най-малкото движение, трепване на мускул — и думите се гърчеха като живи.

— Истина ли е това? Никой ли не знае за работата ти върху мен?

— Никой. Кълна се. Това е нещо като отношения между доктор и пациент... Казахте ми да мълча, и аз мълча. Макар че бих искал да говоря. Това е най-хубавата работа, която съм вършил някога. А аз не казвам това само защото сте клиентът.

Гигантът отново млъкна. Този път тишината остана ненарушена, освен от дишането му, което отново изпълни ателието. Глухо, плътно

дишане от гърди като бъчва. И се учести.

— Сигурен ли сте, че сте добре? — попита Макс и гласът му вече беше висок, с нотки на нещо между объркване и откровен страх.

Отново никакъв отговор. Гигантът посегна към палтото си и извади нещо от единия джоб. Беше малка детска гумена маска. На вълк. Наложил я върху огромното си лице и вълчите черти се разтегнаха и изкривиха.

— Какъв е този карнавал? — попита Макс, но устата му беше пресъхнала и гласът му звучеше странно. Той чуваше как сърцето му блъска в гърдите. — Вижте, наистина съм зает. Останах до късно само заради вас. Ако искате нещо... — Положи всички усилия да вложи малко авторитет в напрегнатия си изплашен тон.

— Умен Ханс... — Огромният мъж се усмихна и наклони глава настрана. Детска поза, която изглеждаше нелепа, сюрреалистична при мъж с такъв ръст. Напрежението на шията му къдреше думите, които се премятаха в гърлото му.

— Какво? Името ми не е Ханс. Знаете това. Казвам се Макс...

— Умен Ханс... — повтори гигантът и наклони глава на другата страна.

— Макс, аз съм Макс. Виж какво, великане, не знам какво целиш. Малко си сръбнал тази вечер? Мисля, че е по-добре да дойдеш, когато...

Огромният мъж пристъпи напред и с двете ръце едновременно шляпна главата на Макс отстриани, като я заклеци и стисна здраво.

— О! — каза той. — Умен Ханс, умен Ханс...

— Не съм Ханс! Не съм Ханс! — Макс вече крещеше. Целият му свят беше изпълнен с бял електрически страх. — Аз съм Макс! Помниш ли ме? Макс! Татуировчикът!

Зад разпънатата гротескна маска огромните черти на едрото лице на гиганта внезапно се разтопиха в скръб и тонът му стана умоляващ, плачлив.

— Умен Ханс, умен Ханс... Защо не й хвърлиш мили очи?

Макс усети, че страните му се набутват между зъбите му. Менгемето, което се затягаше на главата му, смачка и усука чертите му.

— Умен Ханс, умен Ханс... Защо не й хвърлиш мили очи?

Писъкът на Макс се превърна в остър животински рев, когато огромните палци на нападателя натиснаха плътта под веждите точно

над изпъкналостта на клепачите. Натискът се увеличи и болката стана непоносима. Палците потъваха все повече в очните орбити. Ревът на Макс се превърна в хълцащо клокочене, когато очите му изскочиха от главата и гърлото се надигна в гръкляна му.

Вече сляп, той увисна отпуснато в непоклатимата хватка на неимоверно силния нападател. Неговата вселена сега греиваше и искреше, дори му се стори, че отново вижда очертанията на нападателя си, сякаш в ореол от неон, тъй като зрителните му нерви и мозъкът се опитваха да осмислят внезапното изчезване на очите му. Последва мрак. Менгемето беше свалено. Но преди да рухне на пода, Макс усети, че една ръка го сграбчва за косата и рязко го изправя. И пак тишина в мрака. Отново чуваше само равното, дълбоко, кълтящо дишане на гиганта, който го беше ослепил. След това чу звук на метал, който се влачи по нещо. Като по кожен калъф.

Макс трепна от изненада, когато усети удара през шията и гърлото си. Стотната от секунда, в която се учуди защо мъжът не го удари по-силно, премина в безкрайност. Разбра, че гърлото му е прерязано и топлината, която на тласъци се разлива по рамото и гърдите е собствената му кръв, и потъна в смъртта. Последното, което чу, беше странната смес от дълбок кълтящ глас и детинския тон на неговия нападател:

— Умен Ханс, умен Ханс... Защо не й хвърлиш мили очи?

42.

19:40 ч., петък, 16 април

Санкт Паули, Хамбург

Каква е тази миризма? На нещо нечисто. Слаба, разсеяна и невъзможна за определяне, но неприятна. Остра. Приличаше на миризмата, която понякога беше усещал вкъщи. Но беше и тук, сякаш вървеше след него. Преследваше го.

Бернд пътуваше с ес-бана. Беше трудно да паркираш в Кийц и той се радваше на анонимността в градската железница, когато излизаше за някоя от своите екскурзии. Все пак вероятно щеше да пийне няколко чашки. След това.

Млада жена седеше срещу него. Беше на двадесет и две — три, с момчешки подстригана къса руса коса, с розов щрих през нея. Палтото ѝ беше в афганистански стил, до средата на прасеца, но беше разкопчано. Фигурата ѝ беше възпълна, клонеше към закръглена, и тениската ѝ беше силно опъната на гърдите. Той се вторачи в ивицата бледа гладка кожа между тениската и ниската талия на хипарските ѝ джинси. Голата плът беше белязана с трапчинката на пробития, украсен с пиърсинг пъп.

Бернд я зяпаше и скоро усети, че се втвърдява. Отново. Момичето вдигна поглед и очите им се срещнаха. Той се усмихна, като искаше да изглежда закачливо, но върху устните му се изписа просто похот. Момичето се намръщи гнусливо, загърна се в палтото си и сложи чантата си в скута си. Той сви рамене, но запази усмивката. След няколко минути, през които очите му търсеха да зърнат пак възхитителните, но вече скрити извивки на младото ѝ тяло, ес-банът спря на спирка Кьонигщрасе. Момичето стана чак когато се отвори автоматичната врата. Тогава го погледна.

— Разкарай се, мръсноко...

Бернд остана във влака до следващата спирка. Нетърпението му нарастваше, докато изкачваше стълбите и излезе навън в нощта. Пое дълбоко въздух и разбра, че миризмата е още тук, този път не толкова

силна, но загатната между влажната вечер и изгорелите газове. А навсякъде около него блестеше Санкт Паули.

Гарата на ес-бана беше в най-западния край на хамбургската Греховна миля.

Реепербан се простира надълго и нашироко през сърцето на район Санкт Паули. Някога се е наричало Хамбургер Берг, в дните, преди да дадат на района името на местната църква Санкт Паул. Било е ничия земя между два съседни, но съперничаещи си града — немския Хамбург и датския Алтона. Било е ниско, заблатено мочурище, където двата града са изхвърляли отпадъците си. И своите прокудени. Тук са изпращани да живеят прокажените, отхвърлени от всяка община, надолу край реката, в най-негостоприемната част на и без това негостоприемното тресавище. После на тези, на които не разрешавали да чиракуват в Алтона или Хамбург, е казано, че могат да упражняват занаята си тук, в това число и на въжарите, които правели „рееп“, както го наричат на долногермански, и които дали на мястото името Реепербан, тоест „Път на въжарите“. Всички занаятчийци били свободни да упражняват неразрешените си другаде занаяти и затова втората по значение улица се нарича „Голяма свобода“.

Но и други занимания се промъкнали към тази голяма свобода, намерили път към района и процъфтели. Всички те са свързани с проституцията и порнографията.

Сега датчаните отдавна са си отишли и Алтона е част от Хамбург. Но пространството между тях си остава полусвят на похотливостта и шумната вулгарност. Напоследък Санкт Паули се опитва да прикрие своята непочтеност с модни барове, нощни клубове, дискотеки и театри, но в тесните улички, които тръгват от Реепербан, все още се търгуват желание, плът и пари.

И точно там Бернд беше открил своята голяма свобода. Напоследък с него беше станало нещо, което не можеше да обясни. Освобождение. Орязване на всички морални задръжки, които бяха трупали върху него от детството му. Сега той дебнеше нощта и даваше воля на всяко тъмно желание.

Това беше любимият му момент, отправната му точка — да стои на входа на ес-бана примамливите, проблясващи и блещукащи покани на Голямата свобода от другата страна. Това беше не само място. Беше време — светлият, възхитителен момент между предвкушването и

осъществяването. Но тази вечер нуждата на Бернд беше по-силна отпреди и той нямаше време да се наслади на момента. Гъделичкането на тъмна похот беше станало, както винаги, неприятно неудобство, като налягане, което трябваше да бъде освободено. Цирей, който трябваше да бъде пробит.

Бернд се отпрати целенасочено по Реепербан, като не обръщаше внимание на витрините, изпълнени с всевъзможни сексуални играчки, и отблъсна натрапчивата покана на портиера за някакъв „видеосалон“. Зави към Ханс Алберс Плац. Налягането в слабините и кипенето в гърдите му достигнаха нова сила и би могъл да се закълне, че усеща онази миризма дори още по-остро, сякаш двете неща бяха свързани. Сякаш миризмата съчетаваше афродизиак и отвращение. Беше близо до целта. Закрачи право през преградите, които пазеха Хербертщрасе, стометровата уличка на бордеите, от останалия Хамбург.

По-късно Бернд прекоси Реепербан и се отпрати в малка кръчма на Хан Хойер Щрасе. Беше типично за Санкт Паули заведение. Попмузика гърмеше от джу-бокса и стените бяха украсени с рибарски мрежи, модели на кораби, фуражки на принц Хайнрих и задължителните купища снимки на посетители с различна степен на знаменитост. Снимка на Ян Федер, родената тук звезда на прочут полицейски телевизионен сериал, беше изрязана от списание и залепена на стената до избеляла снимка на най-прочутия син на Санкт Паули — Ханс Алберс. Бернд с бутане си проби път до бара, поръча си бира и се облегна на плота. Барманката беше дебела, с лоша кожа и коса, неубедително руса, но все пак се оказа, че той се пита какви биха били шансовете му. И отново му се стори, че усеща същата миризма.

И тогава огромен мъж се надвеси над него на бара.

43.

11:20 ч., неделя, 18 април

Норддайх, Остфрийзланд

— Наистина не разбирам защо не ти харесва това място. — Сузанае държеше лицето си обърнато към слънцето и ветреца, които си играеха безпрепятствено по широките кални ивици на Ватермеер, останали след водата и опънати от хоризонт до хоризонт. Те вървяха, докато петна от пясъчния плаж започнаха да се вмъкват в лъскавата чернота на калта. Мокрият кален пясък навлизаше между пръстите на босите крака на Сузанае. — Чудесно е!

— И предлага толкова много. — В усмивката и тона на Фабел имаше подигравателен ентузиазъм. — Може би този следобед ще отидем в Музея на чая или до Парка за океански вълни и ще поплуваме.

— Ами и двете звучат добре — възрази тя. — Няма нужда да бъдеш саркастичен. Мисля, че дълбоко в себе си не мразиш мястото толкова, колкото показваш.

Група туристи минаха покрай тях и ги поздравиха. Това бяха по-сериозни изследователи на калните ивици, водени от местен водач, а голите им крака бяха лъскави и черни от богатата кал на плитчините. Сузанае обви ръката си около тази на Фабел, привлече го по-близо до себе си и положи глава на рамото му, докато вървяха.

— Не — отговори Фабел. — Не го мразя. Това е просто усещането, което според мен всички имаме за мястото, където сме израсли. Необходимост да избягаш. Особено ако е провинциално. Винаги ми се е струвало, че Норддайх е възможно най-провинциалното място.

Сузанае се разсмя.

— Цяла Германия е провинциална, Ян. Всеки си има своя Норддайх. Всеки има своя роден край.

Фабел поклати глава и острият вятър разроши русата му коса. Той също беше бос, облечен в стара дънкова риза, избеляло синьо яке

и памучен панталон, който беше навил над глезените си. Светлосините му очи бяха скрити зад слънчеви очила. Приличаше на момче. Сузана никога не беше го виждала облечен толкова небрежно.

— Може би точно затова вълшебните приказки са съхранени в Германия по-дълго от всякъде другаде — защото ние сме се вслушвали в предупрежденията никога да не скитаме далече от познатото, лесното и удобното... От нашия роден край. Но все пак не това е моето място, Сузана, а Хамбург. Моето истинско място е в Хамбург. — Той се усмихна и леко я завъртя в широк полукръг, докато застанаха с лице към брега, където цветът на пясъка се смени от лъскавокафяв до златистобял, а хоризонтът беше очертан от тясната зелена лента на дигите. — Хайде да се връщаме.

Те повървяха известно време в съзерцателно мълчание. Тогава Фабел посочи дигата пред тях.

— Когато бях малък, прекарвах там с часове, като гледах морето. Изумително е колко често се променят тук небето и морето, и колко бързо.

— Мога да си представя. Виждам те като много сериозно малко момче.

— Трябва да питаш майка ми. — Фабел се засмя.

Без сам да знае защо, нямаше търпение да доведе Сузана тук, да я покаже на майка си. Особено след като беше решил да съчетае това с уикенда с дъщеря си. Но както и на вечерята с Ото и Елзе, красотата на Сузана, държанието и чарът ѝ отново спечелиха. Дори когато беше казала на майка му, че все още има намек на приятен английски акцент. Фабел беше трепнал от неудобство — майка му обичаше да си мисли, че говори съвършен, лишен от акцент немски, и като деца Фабел и брат му Леке бяха се научили да не поправят майка си — учителката — когато сбърка някой член. Но Сузана някак си съумя да накара майка му да приеме това като комплимент.

Бяха дошли тук заедно. Сузана и Габи прекараха по-голямата част от пътуването в добродушни шеги за сметка на Фабел. Пътуването и уикендът тук, в Норддайх, хем се харесаха на Фабел, хем го смутиха. За пръв път след развода с Ренате беше изпитал отново чувство за семейство.

Сутринта се събуди пръв, като остави Сузана да си доспи. Габи рано-рано се беше отправила към Норден, „майка“ на Норддайх.

Той приготви закуска заедно с майка си, като я гледаше как поддържа същата кухненска рутина от времето на детството му. Но сега, въпреки бързото ѝ и почти пълно оздравяване, се движеше по-бавно, по-премерено. И изглеждаше по-крехка. Говориха за покойния баща на Фабел, за брат му Леке и семейството му и накрая за Сузана. Майка му сложи ръка над китката му и каза: „Искам само отново да си щастлив, синко“. Говореше с него на английски, което още от детството му беше признак на близост между тях, като техен таен език.

Фабел се обърна към Сузана и потвърди предположението ѝ.

— Права си, бях сериозно момче, предполагам. Прекалено сериозно. Прекалено сериозен и като момче, и като мъж. Последния път, когато бях тук, брат ми Леке каза почти същото: „Винаги си бил толкова сериозно дете“. Често седях там на насипа зад къщата и гледах над морето, като си представях дългите кораби на англите и саксите, надули платна към келтския британски бряг. За мен това определяше това място, този бряг. Гледах морето и съзнавах огромността на Европа зад себе си и откритото море пред мен. Предполагам, че е свързано и с това, че майка ми е англичанка. Толкова много е започнало тук. Англия е възникнала тук. Америка. Целият англосаксонски свят от Канада до Нова Зеландия. Те са се събрали тук — англите, ютите, саксонците... — Фабел замълча, сякаш собствените му думи го бяха изненадали.

— Какво има? — попита Сузана.

Той горчиво се засмя.

— Пак за този случай... Тази история с Грим... Като че ли не мога да се измъкна от него. Или по-точно като че ли никога не мога да се отдалеча достатъчно от някого от братята Грим.

— Надявам се, няма да говорим за работа. — Тонът на Сузана беше пресилено заплашителен.

— Пак си помислих за ингвеоните, „хората на морето“, децата на Инг. Внезапно си спомних къде за пръв път прочетох за тях. В „Тевтонска митология“ от Якоб Грим. Драсваш, където и да е по повърхността на немската лингвистика или история и откриваш връзка с Грим. — Фабел направи извинителен жест. — Извинявай. Това

всъщност не е служебен разговор. Просто говорех за автора, Герхард Вайс. Той казва, че всички сме уникални, но сме фактически вариации на една тема, и затова преданията и приказките имат постоянен резонанс и практическо значение. Но не мога да се избавя от усещането, че приказките на Грим са толкова... толкова германски. Дори тези, които имат произход или подобие вън от Германия. Може би както французите и италианците имат инстинкт за храна, така ние имаме инстинкт за митове и легенди. Балада за Нибелунгите, Братя Грим, Вагнер и какво ли не.

Сузане сви рамене и те отново замълчаха. Когато стигнаха до широката ивица бяло-златен пясък на дюните, се отправиха към заградената двойна седалка от плетена ракета, където бяха оставили кърпите и обувките си. Седнаха на завет от вятъра и се целунаха.

— Е — каза Сузане, — щом няма да ме заведеш в чудесния воден свят на Веленпарк или да оцения културните богатства на Музея на чая, може би трябва да се върнем и да заведем майка ти и Габи на някое хубаво място за обяд.

44.

10:20 ч., неделя, 18 април

Отензен, Хамбург

Мария Клее се опря на вратата на апартамента си, сякаш добавяйки теглото си към бариерата между вътрешното ѝ пространство и света отвън. Храната беше страхотна, срещата — катастрофа. Бяха се срещнали за вечеря в ресторант Айзенщайн, стилно реконструирана бивша фабрика за корабни витла. Беше едно от любимите места за хранене на Мария, а и Отензен ѝ беше много близо. Срещата ѝ беше с Оскар, адвокат, с когото беше се запознала чрез общи приятели — интелигентен, внимателен, чаровен и привлекателен. Като перспективен интимен приятел не би могъл да бъде по-добър.

Но когато усети, че той нахлува в личното ѝ пространство, тя се отдръпна. Ставаше така винаги, откакто бяха я намушкали. При всяко ухажване. Всяка среща с мъж. Шефът ѝ не знаеше нищо за това. Не биваше да му позволи да научи. Тя самата знаеше, че има реална опасност това да снижи ефективността ѝ като полицейски офицер. Но каквото и да беше ѝ отнел негодникът, който я беше намушкал, нямаше да отнеме и кариерата. Сега, когато Вернер беше в отпуска по болест и се лекуваше след нападението на Олсен, Мария беше служител номер две на Фадел. И нямаше да го разочарова. Не можеше да го разочарова.

Но дълбоко в нея безжалостно гореше мрачен огън: какво би станало, ако все пак се случи? Какво ще стане, ако тя отново се изправи пред опасен насилник, което беше неминуемо? Дали изобщо ще може да се справи още веднъж?

При всяка нова среща Мария трябваше да се бори с паниката, която ѝ причиняваше всеки знак на интимност с мъж. Оскар беше вежлив до самия край, когато най-после дойде време да завършат вечерта така, че да не изглежда неприятно прибързано. Беше я закарал вкъщи и беше я оставил пред входа на блока. Целунаха се набързо,

когато тя каза „лека нощ“ и не го покани за кафе, а той явно и не очакваше друго.

Мария смъкна палтото си и захвърли ключовете в дървената купа до вратата. Ръката ѝ разсеяно си играеше с презрамката на роклята ѝ, после се плъзна надолу и спря точно под гръдната кост. Пръстите ѝ зашариха по плата на роклята. Нищо не се напипваше през тънката коприна, но тя знаеше, че той е там. Белегът ѝ. Знакът, с който беше я белязал, когато заби острието в корема ѝ.

Мария подскочи, когато на вратата се почука. И въздъхна — Оскар. Първо сложи веригата, преди да отвори. И беше почти разочарована, че не беше ухагорът ѝ. Махна веригата и широко отвори вратата, за да пусне вътре Ана Волф и Хенк Херман.

— Какво има? — попита Мария, но вече посягаше към чекмеджето в шкафа до вратата, където държеше служебния си зиг-зауер.

— Нашият литературен приятел пак е имал работа. Този път жертвата е мъж. В парка Щерншанцен под водната кула.

— Казахте ли на Фабел?

— Да, но той е в Остфрийзланд. Каза ми веднага да отидем на мястото и да задвижим нещата. Тръгнал е насам и ще се срещнем покъсно в управлението. — Ана се усмихна, като видя как Мария със зиг-зауер плъзга поглед по черната вечерна рокля, сякаш се чуди къде да закачи кобура. — Хубава рокля. Ще почакаме да се преоблечеш.

Мария признателно се усмихна и се отправи спалнята.

— О, и да знаеш, този си го бива — мръсникът му е извадил очите.

Охранителната полиция и криминалистите вече бяха преградили с бяла решетка местопрестъплението на петдесет метра разстояние. Самото тяло беше защитено от втори пръстен. Мястото беше осветено от дъгови лампи и тихото бръмчене на преносимия захранващ генератор създаваше фонен шум. Щерншанцен парк си оставаше постоянно полесражение между младите, все по-подвижни семейства, прииждащи в този вече моден район, и пласъорите на наркотици и наркоманите, които нахлуваха в парка по тъмно. Тази вечер осветените дървета застрашително надвисваха над сцената, а зад тях водната кула

от червени тухли стърчеше нагоре в тъмното. Мария отбеляза, че това беше почти същата постановка като при последното престъпление в парка Винтерхудер, в сянката на планетариума, който първоначално също е бил водна кула. Убиецът се опитваше да им каже нещо. Мария проклинаше факта, че няма способността на Фабел да разгадава перверзния речник на психопатите.

Шеф на криминалистите не беше Браунер, а по-млад мъж, когото тя не познаваше. Мария прогони от главата си мисълта, че това е нощ на заместниците. Когато влезе в оградения участък с ръце в латексови ръкавици и нахлузени върху обувките предпазни калцуни, с дознателския шеф си размениха делови кимвания и той се представи като Грубер. Носеше очила, зад които блестяха големи тъмни очи. Приличаше на момче със светъл тен и много тъмна коса, която се вееше безгрижно над високото и широко чело. Мария мислено го кръсти „Хари Потър“.

В центъра на оградения участък лежеше мъж, сякаш положен от погребална агенция, в светлосив костюм, бяла риза и златиста вратовръзка. Ръцете му скръстени на гърдите и голяма къдрица руса коса беше сложена между тях, също като розата, оставена между ръцете на Лаура фон Клостерщад. Под кръстосаните ръце Мария видя малко тъмночервено петно на бялата риза.

Очите ги нямаше. Наранените клепачи потъваха в орбитите, но не ги покриваха изцяло. Кръв беше засъхнала около мястото на очите, но не толкова много, колкото Мария очакваше. Тя беше стресната от безокото лице. Сякаш отстраняването на очите премахваше човешкото.

— Застрелян? — попита Мария, като показва на Грубер червеното петно под ръцете му. Нямаше други видими рани по тялото, говорещи за борба или яростно нападение с нож.

— Още не съм го изследвал. — Грубер обиколи тялото и коленичи до него. — Може да е куршум, а може и само пробождане. Но очите не са извадени с остър предмет. Предполагам, че са изтласкани навън от палците на извършителя. Имаме работа с един сръчен убиец. — Той се изправи и се обърна към Мария. — Жертвата е на тридесет и пет — четиридесет години, висок метър и седемдесет и седем и тегло около седемдесет и пет килограма. Има капилярни разкъсвания около носа и устата и видима травма от удушаване около шията, така че изглежда това е причина за смъртта.

— Очите... Преди или след смъртта са извадени?

— В момента е трудно да се каже, но относителната липса на кръв показва, че е направено или след, или непосредствено преди смъртта. Макар че при всички случаи не би имало много кръв.

Ана Волф влезе в ограждението с Хенк Херман. Тя трепна, като видя безокото тяло. Херман коленичи до него.

— Обзалагам се, че това е липсващата част от косата на Лаура фон Клостерщад. — Той се обърна към Грубер. — Може ли да помръдна ръцете? Мисля, че ще мерим бележка от нашия убиец под някоя от тях.

— Нека аз го направя — отговори Грубер. — Както казах, нашият убиец пипа умело. Може би жертвата се е борила с убиеца. Може да намерим клетки кожа под ноктите. — Той внимателно повдигна едната ръка и леко я отмести, после махна кичура и го сложи в пликче за улики. Повдигна другата ръка. Малко късче жълта хартия се показва под нея.

— Ето я — каза Херман.

Грубер измъкна хартийката с пинсета и я сложи в прозрачно пликче. Подаде го на Херман, който го обърна към светлината и впери поглед в него. Пак дребен и стегнат почерк, същото червено мастило.

— „Рапунцел, Рапунцел, спусни ми твоята коса“ — прочете Херман на глас.

— Страхотно! — каза Мария. — Значи е отметнал номер четири.

— Номер пет — поправи Ана, — ако се брои Паула Елерс.

Гоубер разгледа предницата на ризата, после внимателно я разкопча и огледа раната под нея. Поклати глава.

— Странно... Не е куршум. Изглежда като рана от едно пробождане. Защо не се е защитавал?

— А какво е станало с очите? — попита Хенк Херман. — Май нашият човек вече събира трофеи.

— Не — каза Мария, като погледна нагоре към Водната кула. — Не ги взема като трофеи. Това — тя посочи трупа с леко движение на тялото — трябва да е принцът. В приказката за Рапунцел принцесата е заключена в кула от мащехата магьосница. Когато открива, че Рапунцел и принцът си уговаряли тайни срещи, магьосницата измамва принца и докато той пада от кулата, очите му са избодени от тръни и ослепява.

Ана и Хенк не скриха силното впечатление от думите ѝ.
Мария се усмихна горчиво.
— Не само шефът се учи от приказките.

Докато Фабел пристигне в управлението, те вече бяха идентифицирали безокия мъж от Щерншанцен парк като Бернд Унгерер, доставчик на кетъринг услуги от Отензен. Снимки на тялото и на местопрестъплението бяха закачени на дъската с материали по разследването. Фабел беше позвънил на Мария по клетъчния телефон и беше поискал да събере целия екип заедно с Петра Маас, Ханс Рьотгер и офицер Клат.

Беше два през нощта, когато се събраха в отдела. Всички изглеждаха еднакво пияни от коктейла от умора, адреналин и кафе. С изключение на най-новия член на екипа, Хенк Херман, който беше напълно свеж и гореше от нетърпение. След като Мария изложи всичко, което знаеха за жертвата и уликите досега, Фабел огледа дъската с материали. Той сновеше между сцената при трупа на Лаура и снимките от Щерншанцен, после към другите снимки от Природния парк Харбургер Берге и тялото на Марта Шмид на плажа на Бланкенеце. Възцари се някаква сякаш безкрайна тишина, докато накрая той се обърна към екипа:

— Нашият убиец от самото начало се опитва да ни каже нещо. Не можах да се сетя какво е, но водните кули го подсказаха. Той свързва убийствата. Не само по приказките на Братя Грим. Той ни казва и какво се кани да направи след това... Или поне оставя намеци.
— Фабел отиде към снимките на Марта Шмид. Сложи длан върху лицето на мъртвото момиче. — Винаги сме подозирали, че е убил Паула Елерс. Сега съм убеден в това. Затова е използвал приказката за разменените деца за Марта Шмид. Избрал е Марта, защото толкова много прилича на Паула Елерс. Оттогава избира за тема на смъртта приказката за разменените деца, за да покаже, че има тяло, което не сме намерили. Използвал е лицето на Марта като известие, че е убил Паула. — Фабел замълча и сложи ръка на друга снимка — общ изглед на плажа в Елбстранд, където беше намерена Марта. — Но не само е ретроспективен в признанията си той и предсказва. — Фабел посочи фона на снимката, където терасите на Бланкенеце стръмно се издигат

над брега. — Това е пристройката за басейна към вилата на Лаура фон Клостерщад. Вече е бил избрал Лаура за жертва и е разположил тялото на Марта в рамките на гледката от къщата на Лаура. Тя вече е била неговата Спяща красавица, отделена от подобните на бедната Марта, размененото дете на „подземните хора“ — издигната над нея по богатство и социално положение. — Фабел се приближи до снимките от убийството на Лаура. — А тук имаме жертва, положена под емблемата в две приказки на Братя Грим — кулата. Тук той смесва метафорите си, но контролирано. Планетариумът в градския парк Винтерхуде се дублира като кулата на Рапунцел и замъка Дорнрьошер... — Той отиде до снимката в едър план на мястото, където беше изрязана косата на Лаура фон Клостерщад. — И тогава слага косата в ръцете на следващата жертва и изважда очите ѝ, за да съответства на приказката за Рапунцел.

— Ами двойното убийство в Природния парк? То как се връзва? — попита Ана.

Фабел замислено потри брадата си.

— Може би връзката е скрита в мястото. Две убийства, едно място. Две действащи лица, една приказка. Връзката е приказката, „Хензел и Гретел“. Но всъщност не смятам, че е тя. Първоначално си мислех, че убийствата в Природния парк са различни, че са инспирирани от сексуалната ревност на Олсен. Но и това не е така. Мисля, че убийствата в Природния парк са единичен акт и са свързани с друго или други, но не и с убийствата сега. Тази връзка е с предстоящо убийство и смятам, че тогава ще има кръстосана връзка — поредната приказка свързващо звено с едно или повече от предишните убийства. И имам чувството, че звеното, което ще видим да възниква, ще има нещо общо с изчезналите очи.

След събранието Фабел седеше в кабинета си сам. Единственото осветление беше настолната лампа на бюрото му. В този сноп светлина той остави бележника си, върху който вече беше скицирал изложеното на дъската, и добави своите субективни коментари.

Всичко друго беше изместено. Цялото му съзнание се насочи върху този малък ярък фокус. Фабел актуализира скичника с подробностите от последното убийство. Засега знаеха, че Бернд

Унгерер, на четиридесет и две години, е бил продавач в компания за кетъринг, базирана във Франкфурт. Унгерер по всяка вероятност е бил единствен представител на компанията в Хамбург и Северна Германия. Женен, с три деца, живеел в Отензен. Фабел се взираше в голите факти: що за свят е тоя, в който търговец на средна възраст завършва живота си прободен в сърцето и с извадени очи?

Фабел гледаше дълго и упорито ярката бяла страница с надрасканите от черната му химикалка бележки и червени линии, свързващи имена, места, коментари. Започна да пише чудноватата формула на разследването:

Паула Елерс + Марта Шмид = „Размененото дете“

Марта Шмид, „поставена отдолу“, и Лаура фон Клостерщад, „поставена отгоре“ = „Размененото дете“/„Спящата красавица“

Хана Грюн + Маркус Шилер = „Хензел и Гретел“

Бернд Унгерер + Лаура фон Клостерщад = „Рапунцел“

Липсваше поне малко едно уравнение. Той се взираше в страницата, искаше то да му се покаже. Написа:

Грюн/Шилер + Бернд Унгерер? = ?

Задраска го и написа:

Грюн/Шилер + ? = ?

Унгерер + ? = ?

Колкото и да гледаше страницата, тя отказваше да му даде още нещо. Усети как тревогата здраво се впила в стомаха му: липсващите части ще се проявят като нови убийства. Някой друг ще плати със страх, с болка и с живота си за неспособността на Фабел да види пълната картина.

Олсен. Фендрих. Вайс. Има ли тук друго уравнение? Грешеше ли Фабел, като мислеше, че убиецът е един? Дали не бяха Олсен плюс Фендрих, Вайс или някой друг? Той отвори чекмеджето на бюрото си и измъкна книгата на Вайс. Беше прочел „Пътят на приказката“ от кора до кора. Но сега вниманието му беше насочено. Вайс беше озаглавил една глава „Рапунцел“. И отново разказът се водеше от името на въображаемия Якоб Грим.

„В «Рапунцел», както и във всяка от тези приказки, се очертават елементарните Добро и Зло, едно разбиране на

силите на Създанието и Живота, на Разрушението и Смъртта. Открих в тези стари предания и приказки силно сходство на темите, което подсказва, че произходът им се крие не просто в нашето неграмотно езическо минало, а в най-ранните представи за повечето елементарни сили. Зараждането на тези приказки би трябвало наистина да лежи сред някаква ранна общност от хора, когато и където нашият брой на Земята е бил все още нищожен. Как иначе ще обясним защо приказката за Пепеляшка съществува в почти еднакъв вид в Европа и в Китай?

Открих, че на Природата в най-голямата ѝ щедрост и разрушителност е придаван човешки образ. Майката. Майчинската и природната сила толкова често се уподобяват, а в старите народни приказки и предания Майката възплъщава и двете. Природата дава живот, храни и поддържа. Но е способна също на гняв и жестокост. Тази двойственост на природния характер се решава в тези приказки от двойното (а понякога и тройно, ако се приеме мотивът за Бабата) представителство на Майчинството. Тук присъства образът на самата Майка, който обикновено представлява домашния уют и всичко, което е хубаво и цялостно: тя е Сигурност и Защита, тя отглежда и се притичва на помощ, тя дава Живот. Мотивът за мащехата, от друга страна, често е използван да представи отрицанието на нормалните майчински импулси. Мащехата е тази, която убеждава съпруга си да изостави Хензел и Гретел в гората. Мащехата, водена от налудничава завист и суета, се стреми да убие Снежанка. И под образа на Злата магьосница виждаме Мащехата като похитител и мъчител на Рапунцел.

В град Любек имало красива и богата вдовица, която ще нарека госпожа Х. Тя не е родила дете, но се оказала попечителка на Имоген, дъщеря на съпруга ѝ от предишен брак. Имоген ни на йота не отстъпвала по красота на мащехата си, но пък притежавала богатство, което при мащехата намалявало с всеки изминал ден: младостта. Сега трябва да изясня, че нито аз, нито който и да било друг

имаме и най-малка причина да смятаме, че госпожа Х завиждала на Имоген или по друг начин била зле настроена към нея. В действителност госпожа Х изглеждаше най-грижлива и привързана към повереницата си и се отнасяла към нея като към собствено дете. Но това е непоследователност: достатъчно е, че намерих красива мащеха и дъщеря, един от най-честите мотиви в приказките. Тъй като Имоген не била с тъмна коса, не мога да я използвам за пресъздаване на Снежанка... Тя имала бляскава златиста коса, с която доста се гордеела. Намерих своята Рапунцел! Осигурих си да нямам никакви контакти нито с госпожа Х, нито с Имоген, които биха могли да ме инкриминират в бъдеще, и се залових с изпълнението на моята възстановка.

През изминалите месеци се снабдих с големи количества лауданум, който си набавях на малки дози чрез посещаване на различни лекари по време на пътуванията си, като ги мамех, че страдам от безсъние. Отново отбелязвах движенията на моите обекти и избирах най-добрата възможност да нанесе удар. Имоген се разхождаше всеки ден в горист парк в северната част на града. Като благовъзпитана млада дама винаги имаше придружителка. Нито знам, нито ме интересува самоличността на нейната компаньонка, но тя беше от типа невзрачна грозничка придружителка, каквито красивите жени обикновено избират като контраст на собствената им хубост. Открих, че ненавиждам придружителката заради абсурдността на шапката ѝ — смешно весело боне, което — както би могло да се предположи — е избрала с погрешното убеждение, че смекчава грозотата на чертите ѝ.

Имаше участък от алеята, на който двете разхождащи се временно са скрити за другите в парка (точно този ден навъсеното небе беше задържало вкъщи много от любителите на разходките) и който за късмет позволяваше да се излезе от парка под пълното прикритие на дърветата. Приблжих се до жените изотзад и цапардосах с известна наслада нелепо украсената глава на придружителката с

тежък железен прът, който бях скрил под наметалото си. Толкова бързах да покоря Имоген, че можах да изпитам само мимолетно задоволство, когато натъпках смешното боне на придружителката в размазания ѝ череп. Имоген се разпищя и бях принуден рязко да я ударя в челюстта. Това много ме разстрои, защото всяко нарушение на красотата ѝ щеше да намали успеха на моето пресъздаване. Вдигнах я и я отнесох сред дърветата, просто колкото да не ни виждат. След това замъкнах мъртвата придружителка навътре в гората. Локва кръв се беше събрала около грозната ѝ глава и се размазваше по настилката, когато бонето ѝ се отдели от смачкания ѝ череп и от него потече сива маса. Особено се срамувам да призная, че изрекох доста мръсна псувня, докато я скрия от погледа. Събрах клонки с много листа и се върнах да залича мръсотията, но успях само да я размажа още повече. Знаех, че не мога да избегна намирането на тялото — по-скоро предстоящото намиране — но това не ме засягаше. Трябваше единствено да постигна безпроблемното изнасяне на Имоген от парка, без да ме хванат. Бях оставил хубава каляска в далечния край на гората. Метнах Имоген на рамо и я понесох възможно най-бързо при теглото ѝ и трудния терен. Когато я сложих в каретата, тя се размърда и трябваше да я успокоя с малко лауданум в гърлото.

Бях се облякъл като кочияш и след като закрепих Имоген в купето, скочих на каляската и потеглих, без да бързам. Успях в отвличането, без да бъда забелязан. Беше голям късмет наистина, че тялото на придружителката не беше намерено веднага, както се страхувах, а много по-късно през деня, когато беше предприето издирване от гражданите, които се тревожеха за безопасността на изчезналите дами.

Като предвиждах необходимостта от известно укриване, бях осигурил в Любек жилище, отделно от това на брат ми — малка къща в околностите на града. След мръкване пренесох в къщата Имоген, която от сега нататък ще наричам Рапунцел, и я свалих в подземие. Там здраво

я завързах, дадох ѝ още лауданум и запуших устата ѝ, за да не се свести достатъчно в мое отсъствие и да привлече някой минувач с виковете си.

После отидох при брат си за доста забележителна вечеря с еленско месо «направо от лова». Позволих си да се позабавлявам за момент при мисълта, че консумирам месо «направо от лова», когато сам идвах «направо от лов». Открих обаче, че когато помислих за изобилната плът, добита при моя лов, изпитах мъжко смущение и прогоних мисълта от главата си.

При завръщането в жилището открих, че моята прекрасна Рапунцел се беше размърдала в съня си. Рапунцел или Спящата красавица? Колебанието беше ме обхванало доста по-рано. Тези приказки са в основата си по-скоро вариации, отколкото отделни разкази. И в двете брат ми настоя да «цивилизоваме» малко разказа, като направим Спящата красавица да бъде събудена с целувка. В оригинала, който бяхме записали, тя всъщност е открита след дълбокия си стогодишен сън от женен крал, който я обладава няколко пъти, докато спи. Чак след като ражда близнаци и единият от тях, при опита си да суче, изсмуква бодила от пръста ѝ, тя се събужда от омагьосания си сън. А пък в приказката за Рапунцел младата принцеса в своята кула не е толкова целомъдрена, колкото подсказват по-късните версии, в това число и тази, която ние разгласихме. Отново е спуснат воал над това как Рапунцел се сдобива с две деца след срещите си с принца. Тук се открива моралът на едно по-ранно време, когато християнските ценности не са съдържали почти никакви колебания. И Рапунцел, и Спящата красавица в оригиналните истории раждат деца от извънбрачна връзка...“

Фабел остави книгата. Спомни си какво беше казал Хайнц Шнаубер за тайната бременност и аборт на Лаура фон Клостерщад. Ако убиецът е следвал, която и да е от автентичните версии на двете приказки или книгата на Вайс, това я прави още по-подходяща за

жертва. Но нейната история е била стриктно пазена в тайна. Ако убиецът е знаел, значи трябва да познава много отблизо семейство Фон Клостерщад. Или трябва да е бил бащата на детето ѝ. Фабел продължи да чете.

„В интерес на подобие то с приказката бях принуден да изнася моята Рапунцел, но само след като заспи.

Тя ме погледна с умоляващи очи, което я направи изключително непривлекателна. Когато махнах кърпата от устата ѝ, започна да се моли за живота си. Стори ми се интересно, че въпреки своето отлично възпитание тя не се молеше за своята девственост, която явно би пожертвала охотно, за да спаси живота си. Накарах я да изпие още лауданум и лицето ѝ отново стана спокойно и красиво. След като махнах дрехите ѝ, бях прехласнат от красотата на тялото ѝ и признавам, че си позволих да се насладя няколко пъти на плътта ѝ, докато спеше. След това нежно поставих копринена възглавница на лицето ѝ. Нямаше никаква горчива последна борба за живот и тя изпусна дъх.“

Фабел отново се откъсна от книгата, този път, за да извади доклада за аутопсията на Лаура фон Клостерщад. Нямаше признаци на сексуална травма и имаше данни, че Лаура може да е живяла в сексуално въздържание от известно време. Той се върна към „Пътят на приказката“.

„Следващата нощ се върнах в парка и оставих моята Рапунцел под украсената кула в центъра. Луната сияеше ярко и осветяваше красотата ѝ. Отметнах лъскавата ѝ коса, която проблясваше като злато на лунната светлина. Оставих я там, моята Рапунцел, та други да я намерят и да заразкават отново старите приказки.

Приех възстановката за завършена и бях много доволен. Беше голяма и много приятна изненада, когато

след няколко дни плъзнаха слухове и предположения за ролята на госпожа Х в смъртта на доведената ѝ дъщеря. Подозрението беше такова, че — макар и официално да нямаше нищо — не само социалното ѝ положение сред елита на Любек се срина напълно, ами жената често беше обсипвана с подигравки от обикновените хора, когато се появяваше на улицата. Положително доказателство не само за това, че предразсъдъците у простолюдието битуват в така наречения цивилизован свят, а също и за неоспоримата истинност на тези стари приказки.“

Фабел затвори книгата с ръка върху корицата ѝ, сякаш очакваше тя да му предаде още информация чрез осмоза. Мислите му бяха зад лъскавата корица — този търговски продукт на издателя под ръката му в момента на създаването му. Представяше си застрашителната телесна маса на Вайс, приведена над лаптопа му, проблясващите черни очи, в онзи негов поглъщащ светлината кабинет. Виждаше скулптурата на вълка върколак, издялана може би от побъркания му брат уловен в мълчаливото си озъбване, докато Вайс извършваше серийните си убийства на хартия.

Фабел се изправи, облече якето си и угаси настолната лампа. Хамбург искреше пред него през прозореца на кабинета му. Навън милион и половина души спяха, докато други изучаваха нощта. Скоро. Фабел знаеше, че следващото убийство ще стане скоро.

45.

11:00 ч., понеделник, 19 април

Високите земи, югозападно от Хамбург

Фабел чакаше. Беше започнал да изпитва онова почти пияно замайване, което настъпва след прекалено малко сън. Поне да му се беше разминало връщането през ранните часове от Норддайх в Хамбург. Сузана беше решила да остане при Габи и майка му, за да се възползва напълно от двата си свободни дни, след което да вземе влака в сряда.

Убиецът ги разпъваше. Вече трябваше да се занимават едновременно с толкова много убийства, да обработват улики и да извършват разпити, че Фабел беше предоставил изцяло разследването на убийството на Унгерер на Мария. Не беше взел лесно това решение. Ценеше я повече от останалите членове на екипа, може би повече дори от Вернер. Беше изумително интелигентна жена, която съчетаваше методичния подход и мигновеното забелязване на детайлите. Но все още не беше убеден, че е готова за това. Физически беше добре. Дори бяха й дали удостоверение за психологическа надеждност. Официално. Но Фабел виждаше в очите й нещо, което преди го нямаше. Не можеше да го определи, но то го тревожеше.

За съжаление в момента той нямаше друг избор, освен да връчи папката със случая Унгерер на Мария. Бяха направени много компромиси: беше върнал Ана на работа, макар че тя вече не можеше да скрие трепванията от болка, когато нещо опреше в раненото й бедро. Беше взел Херман на пълен работен ден в отдела въпреки недостатъчното му обучение. Беше привлякъл двама специалисти по сексуални престъпления, за да подсилят екипа му.

Все пак Фабел чакаше. Имаше две неща, които би могъл да предвиди при това пътуване към Високата земя. Първото беше, че хората от семейство Клостерщад не бяха от онези, които отварят сами, когато позвъниш на вратата им, а второто — че ще го карат да чака. Последният път, когато бе идвал тук, раната от смъртта на Лаура беше

му осигурила незабавно приемане. Този път облеченият в син делови костюм иконом, който му отвори вратата, го въведе в хола, където чакаше вече двадесет минути. Половин час беше границата. След това щеше да тръгне да ги търси.

Маргарете фон Клостерщад се появи от стаята, в която беше приет Фабел при последното си посещение. Тя затвори вратата зад себе си. Очевидно този разговор щеше да се състои в хола. Фабел стана и се ръкува с нея. Тя му се усмихна учтиво и се извини за забавянето. И в усмивката, и в извинението липсваше искреност. Госпожа фон Клостерщад носеше тъмносин костюм, който подчертаваше тънката ѝ талия. Скъпи кремави обувки с високи токове напрягаха мускулите на прасците ѝ и Фабел отново трябваше да прогонва мисълта за сексуалната привлекателност. Тя с жест го покани да седне отново и седна до него.

— С какво мога да ви бъда полезна, господин комисар?

— Госпожо фон Клостерщад, трябва да бъда откровен с вас. Има елементи в това разследване, които ни карат да мислим, че смъртта на дъщеря ви може би е дело на сериен убиец. Психопат. Човек с объркан и перверзен поглед към света. Част от този поглед означава, че подробности от живота на жертвите му — особености, които може да ни изглеждат странични или незначителни — придобиват специално значение.

Маргарете фон Клостерщад въпросително вдигна една от двете си съвършено оформени вежди, но Фабел не откри в ледените ѝ очи нищо, освен търпелива учтивост.

— Трябва да ви запitam за бременността и последвалия аборт на дъщеря ви.

Търпеливата учтивост изчезна от светлосините очи. Арктическа буря се надигна някъде дълбоко в тях, но все още не избиваше навън.

— Какво, ако мога да попитам, ви кара да задавате толкова обиден въпрос, комисар?

— Да не отричате, че Лаура е правила аборт? — попита Фабел. Тя не отговори, но не го изпускаше от твърдия си поглед. — Слушайте, госпожо фон Клостерщад, правя всички усилия да работя по тези въпроси възможно най-дискретно и ще бъде много по-лесно, ако сте откровена с мен. Ако ме принудите, ще предприема всякакви мерки, за

да продължа да навлизам в семейните ви дела, докато се добера до истината. И тогава би могло да се разчуе повече.

Арктическата буря сега беснееше и трещеше зад стъклените очи на Маргарете фон Клостерщад, но все още не пробиваше навън. После затихна. Изражението ѝ, свършената ѝ уравновесеност, гласът ѝ останаха непроменени, но все пак тя се беше предала. Нещо, което явно не беше свикнала да прави.

— Беше точно преди двадесет и първия рожден ден на Лаура. Изпратихме я в клиника Хамонд. Частна клиника в Лондон.

— Колко преди рождения ѝ ден?

— Около седмица.

— Значи преди точно десет години? — Въпросът на Фабел беше зададен по-скоро към самия него. Годишнина. — Кой беше бащата?

В позата ѝ имаше почти неуловимо напрежение. После по устните ѝ пробяга усмивка.

— Това наистина ли е необходимо, господин Фабел? Трябва ли да навлизаме в това?

— Боя се, че да, госпожо. Давам ви дума, че ще бъда дискретен.

— Много добре. Името му беше Кранц. Беше фотограф. Или по-скоро помощник на Пиетро Молдари модния фотограф, който лансира Лаура в кариерата ѝ. Тогава той беше никой, но мисля, че после му потръгна доста добре.

— Лео Кранц?

Фабел веднага се сети за името. Но не го свърза с модните обувки. Кранц беше добре приет фотожурналист, показал някои от най-опасните военни зони по света през последните пет години. Маргарете фон Клостерщад прочете смущението в очите на Фабел.

— Той заряза модните снимки заради работа в пресата.

— Лаура беше ли свързана с него? След това... искам да кажа.

— Не. Не мисля, че са били кой знае колко свързани. Беше един злополучен... епизод... и го загърбиха и двамата.

„Дали?“ — питаше се Фабел. Спомни си аскетичната самотна вила в Бланкенезе. Силно се съмняваше, че Лаура фон Клостерщад е загърбила дори част от тъгата си.

— Кой знаеше за аборта? — попита той.

Маргарете фон Клостерщад не отговори веднага.

Тя мълчаливо гледаше Фабел. Успя някак си да впръска в този поглед точно толкова презрение, колкото трябваше, за да го накара да се почувства неудобно, но не достатъчно, за да го настрои срещу себе си. Той разсеяно си мислеше за Мьолер, патолога, който винаги се опитваше да постигне това ниво на арогантно високомерие. В сравнение с тази жена бе непохватен аматьор. Госпожа фон Клостерщад го постигаше с лекота. Фабел се питаше дали се упражнява върху прислугата.

— Нямаме навик да споделяме подробности от семейните си дела с външния свят, господин Фабел. И съм сигурна, че господин Кранц не е имал абсолютно никакъв интерес да прави връзката си широко известна. Както казах, беше семеен проблем и беше пазен в рамките на семейството.

— Значи Хуберт е знаел за нея?

Ново ледено мълчание, после:

— Не ми се струваше, че това е необходимо. Дали Лаура му е казвала или не — не знам. Но се страхувам, че те никога не са били особено близки като брат и сестра. Лаура винаги беше резервирана. Трудна.

Фабел запази безучастно изражение. Беше ясно кой е бил любимото дете в това семейство. Спомни си презрението, с което Хайнц Шнаубер беше говорил за Хуберт. Две неща бяха му станали ясни: първото, че Хайнц Шнаубер наистина е бил най-близкият човек на Лаура, и второто — че този разпит няма да му донесе нищо. И беше така, защото отново сякаш говореше с някаква позната, а не майка. Погледна Маргарете фон Клостерщад. Беше елегантна, класически красива и една от онези жени, чиято възраст ги прави още по-секси. В съзнанието си той съпостави образа на Улрике Шмид, преждевременно състарената проституираща наркоманка, чиято кожа и коса бяха помръкнали. Двете жени бяха толкова различни, че сякаш принадлежаха на два различни свята. Но едно ги обединяваше: дълбокото непознаване на собствените им дъщери.

Нещо тъпо и тежко тормозеше Фабел, докато вървеше към колата си. Оловна, мрачна тъга. Погледна назад към огромната безупречна къща и си представи малко момиченце, което расте в нея. Изолирано.

Откъснато от всякакво усещане за истинско семейство. Мислеше си как тя е избягала от този позлатен затвор само за да си построи свой собствен, високо на брега на Елба в Бланкенезе.

Фабел трябваше да признае, че убиецът не би могъл да направи по-добър избор за своя принцеса от приказката. И вече беше сигурен, че нейният убиец в някакъв момент е бил в контакт с нея.

46.

13:15 ч., понеделник, 19 април

Отензен, Хамбург

Фабел възложи на Мария да разпита жената на последната жертва, Бернд Унгерер. И тя все още ще е негова съпруга, не вдовица. Мария знаеше, че ще срещне жена, чиято мъка ще е прясна като изгорена рана, която ще се бори да приеме някак една нова, абсурдна, но непроменима действителност.

Очите на Ингрид Унгерер бяха възпалени от сълзи, които беше проливала преди идването на Мария. Но имаше и нещо друго. Горчивина. Тя заведе Мария във всекидневната, където бяха сами, но се чуваха приглушени гласове от стая на горния етаж.

— Сестра ми — обясни Ингрид. — Помага ми за децата. Моля, седнете.

Чамова етажерка покриваше едната стена. Беше запълнена с обикновената смесица от книги, дискове, украшения и снимки, типична за семейна къща. Мария забеляза, че повечето снимки бяха на Ингрид и на мъж, когото тя смяташе за нейния съпруг Бернд, макар че косата му изглеждаше по-светла, по-посивяла, отколкото тази на мъртвия мъж в парка. И, разбира се, за разлика от трупа в парка, този на снимката имаше очи, с които гледаше към фотоапарата. На снимките имаше две момчета, и двете с тъмна коса и очи като майка си. Както обикновено, на подобни семейни снимки всички изглеждаха щастливи. Усмивката на Ингрид беше съвсем естествена и ненапрегната, но когато Мария погледна жената пред себе си разбра, че щастието вече завинаги ще бъде нещо далечно за нея. И ѝ се стори, че е било така вече от доста време. Лицето на Бернд Унгерер също сияеше в усмивка пред апарата. И тази усмивка изглеждаше истински щастлива.

— Кога ще мога да видя тялото? — Изражението на Ингрид Унгерер беше на пресилено бездушно спокойствие.

— Госпожо Унгерер... — Мария се наведе напред на стола. — Трябва да ви предупредя, че вашият съпруг е понесъл известно... увреждане, което може силно да ви разстрои, ако го видите. Мисля, че би било по-добре...

— Какво увреждане? — прекъсна я Ингрид. — Как е бил убит?

— Доколкото знам, съпругът ви е бил прободен с нож. — Мария замълча. — Чуйте ме, госпожо Унгерер, човекът, убил съпруга ви, със сигурност е умопомрачен. Съжалявам, но трябва да ви кажа, че е извадил очите на съпруга ви. Наистина много съжалявам.

Изречението на Ингрид Унгерер остана спокойно, но Мария забеляза, че трепереше, когато заговори.

— Нечий съпруг ли е бил? Или приятел?

— Боя се, че не ви разбирам, госпожо Унгерер.

— С друга жена ли е хванат съпругът ми? Или ревнив съпруг го е причакал? Тогава бих могла да разбера историята с очите. Той винаги зяпаше другите жени. Винаги.

Мария изпитателно погледна Ингрид Унгерер. Тя беше незабележимо привлекателна, със средно тегло и конструкция, с къса кестенява коса. Приятно лице, но не такова, което се набива в очи. Ако все пак го забележиш, ще усетиш, че някаква тъга постоянно се крие зад изражението му. Тази заседнала меланхолия временно бе направила място на новата скръб на Ингрид.

— Мъжът ви се е срещал с други жени? — попита Мария.

Ингрид горчиво се засмя.

— Харесвате ли секса? — Тя зададе въпроса така, сякаш питаше за времето. Мария, естествено, изглеждаше шокирана, но въпросът я засегна по-дълбоко, отколкото би могло да се очаква. — Аз пък го харесвах. Аз съм материалистка. Но знаете как е — след като сте били женени известно време, страстта избледнява, децата ви изтощават и убиват сексуалното ви влечение...

— Съжалявам, не знам. Не съм омъжена.

— Но имате приятел?

— В момента не.

Мария запази тона си равен. Това беше област от живота ѝ, която не беше склонна да обсъжда с непозната, дори ако тя е съкрушена.

— Нещата поохладняха, след като с Бернд се оженихме. Както винаги. Малко рано според мен, но Бернд имаше изтощителна работа и

често беше смъртно уморен, когато се прибираше вкъщи. Но беше чудесен съпруг. Верен, подкрепящ, грижлив... и страхотен баща. — Ингрид замълча и извади връзка ключове от ръчната си чанта. — Бих искала да ви покажа нещо.

Тя поведе Мария в коридора през една арка и по няколко стъпала надолу. В сутерена имаше обичайна сбирка от неща, за които нямаше място в главното жилищно пространство на една семейна къща: велосипеди, кашони, зимни ботуши. Ингрид спря пред голяма ракла, сложи ръка на нея, но не понечи да я отвори.

— Започна преди шест месеца. Бернд стана по-... внимателен, да кажем. Отначало се радвах, но сякаш вървахме от една крайност към друга. Правехме любов всяка нощ. Понякога по два пъти. Ставаше все по-настоятелно. После вече не беше правене на любов. Правеше го с мен, но сякаш не бях там. А една нощ, когато казах, че нямам настроение... — Ингрид замълча. Тя погледна връзката с ключове и порови в нея, сякаш беше броеница. — В онази нощ стана съвсем ясно, че не го е грижа в настроение ли съм или не.

Мария сложи ръка върху нейната, но усети, че леко се отдръпва.

— По това време започнах да откривам за другите жени. Тогава вече работеше в друга фирма. Беше работил в старата години наред и внезапно се премести... Едва неотдавна разбрах, че две-три жени в старата фирма са подали оплаквания срещу него.

— Съжалявам, госпожо Унгерер. Значи затова мислите, че може да го е убил ревнив съпруг? Не смятам, че случаят е такъв. Имаме причини да мислим, че убийството на съпруга ви е извършено от човек, убил преди това още няколко несвързани помежду си хора.

Ингрид Унгерер се вторачи безизразно в Мария, после продължи, сякаш не беше чула думите ѝ.

— Има половин дузина жени, за които научих през последните шест месеца. И безброй други, които са го отхвърляли. Той нямаше никакъв срам. Нямаше вид да го е грижа, че причинява неприятности на себе си или на мен и децата. — Тя отново се засмя със своя кратък и горчив смях. — И не ме е оставял на мира. През цялото време, докато беше с други жени, и аз трябваше да го задоволявам. Беше станал ненаситен.

Тя отключи раклата и вдигна капака, за да покаже съдържанието ѝ. Беше натъпкана с порнография. Твърда порнография. Списания,

видео, дивидита.

— Казваше ми никога да не слизам тук. Никога да не отварям тази ракла, ако си знам интереса. — Тя умолително погледна Мария. — Защо го правеше? Защо ме заплашваше? Преди никога не беше ме заплашвал. Защо така се промени? Защо един грижлив, обичлив мъж се превръща в звяр? Толкова внезапно? Всички знаеха. И затова станах толкова тъжна. Съседи и приятели ми се усмихваха и бърбеха с мен, а аз виждах или как ме съжаляват, или как се мъчат да научат повече мръсни подробности. Не ни останаха много приятели. Всичките ни познати двойки се скараха с нас, защото Бернд винаги се опитваше да се намърда в гащите на жената. Дори колегите му в работата се майтапеха с това, бяха му измислили прякор. Явно и клиентите му. Казвам ви, госпожо Клее, не мога да повярвам, че това убийство няма нищо общо с поведението му напоследък.

Ингрид затвори и заключи раклата и двете се върнаха в хола. Мария се опита да научи повече подробности от Ингрид за движенията на съпруга ѝ през последната седмица. Но колкото повече се стараше, толкова повече заключената ракла в сутерена, тайният живот, я тревожеше. Във всеки случай това беше трудна и неблагоприятна задача, защото покрай тази внезапна похотливост Унгерер сякаш е ставал все по-потаен и предпазлив. Излизал е повече вечер „да се среща с клиенти по светски“, както в нощта, когато е бил убит. Не се върнал, но Ингрид не се разтревожила: много често Бернд не се прибирал по цяла нощ. Имал е скрити кредитни карти, които Ингрид намерила, но ги оставила на мястото им без коментари. Всички били до агенции за компаньонки, клубове и сауни в Санкт Паули.

— Беше ясно, че нещо не е наред с Бернд — обясняваше Ингрид. — Той просто стана друг. Имаше и други странности около него. Понякога се прибираще и се оплакваше, че къщата мирише на мръсно. Никога не беше такава, но я чистех от горе до долу дори ако току-що бях го правила — само за да му угодя. Тогава получавах „наградата“ си, както той го наричаше. Мислех, че е получил някакво нервно разстройство и му предложих да отидем при семейния лекар, но той не искаше и да чуе.

— Значи никога не сте чули професионално мнение за поведението му?

— О, чувах, чувах. Сама отидох при доктор Гертед. Обясних му какво става. Той каза, че е известно състояние, наречено „сатириазис“ — това е мъжки вид нимфомания. Много се разтревожи за Бернд и искаше да го прегледа. Но когато Казах на съпруга си, че съм ходила при доктора без него, зад гърба му, както се изрази... ами тогава нещата започнаха да стават още по-неприятни.

Двете жени постояха малко мълчаливи. После Мария започна да обяснява каква помощ може да получи Ингрид и изложи процедурите, които трябва да се извършат през следващите дни и седмици. И стана да си ходи. Почти до вратата се обърна и попита:

— Мога ли да ви задам последен въпрос, госпожо Унгерер?

Ингрид кимна безжизнено.

— Казахте, че колегите и клиентите са му измислили прякор. Какъв е той?

Очите на жената се напълниха със сълзи.

— Синята брада. Така наричаха мъжа ми — Синята брада.

47.

15:00 ч., понеделник, 19 април

Болница Марияхилф

Хаймфелд, Хамбург

Сестрите бяха възхитени. Такава чудесна идея — да им донесе огромна кутия с най-вкусни сладкиши за кафето им. Беше малко „благодаря“, беше обяснил той, на старшата сестра и нейния персонал за големите грижи, положени за майка му. Толкова мило! Такова внимание!

Той беше стоял при главния лекар, господин доктор Шел, почти половин час. Доктор Шел за пореден път изложи най-същественото около грижите за майка му, когато я прибере вкъщи. Шел имаше доклада на социалните служби за апартамента, който синът беше приготвил да дели с болната си майка. Според доклада той бил обзаведен по най-висок стандарт и главният лекар го поздрави за ангажираността му да предостави на майка си възможно най-добрите грижи.

Когато излезе от кабинета на доктора, едрият мъж грейна в усмивка към сестринската стая. Не криеше възхищението си, че прибира майка си у дома. И отново старшата сестра изпита съмнение, че някой от неблагодарните ѝ потомци би направил и четвърт от тези усилия за нея, когато остарее.

Той пак седна до леглото на старата жена, приближи плътно стола си до нея и се вмъкна в тяхната затворена, изключителна, отровна вселена.

— Знаеш ли какво, мамче? В края на тази седмица ще бъдем заедно. Сами. Не е ли чудесно? Единственото, за което трябва да се тревожа, ще бъдат редките посещения на районната сестра, за да види как я караме. Но мога да се справя с това. Не, няма да е проблем, когато тя позвъни на вратата. Виждаш ли, взех този чудесен малък апартамент, целият натъпкан с неща, които никога няма да използваме

— защото едва ли ще бъдем там, нали, мамче? Знам, че ще ти е много по-приятно да бъдеш в старата ни къща, нали?

Старицата лежеше както винаги неподвижна, безпомощна.

— Знаеш ли какво намерих онзи ден, майко? Стария ти костюм от Спеелдеел^[1]. Помниш ли колко важно беше това за теб? Германските традиции за песни и танци? Наистина вярвам, че може да ти потрябва. — Той замълча. — Искаш ли да ти почета, мамче? Приказките на Братя Грим? Ще го направя, като се приберем. През цялото време. Както преди. Нали единствените книги, които бе допуснала вкъщи, бяха Библията и приказките на Братя Грим? Бог и Германия. Само от това имахме нужда в нашето домакинство... — Той замълча. После гласът му спадна до нисък конспиративен шепот. — Причиняваше ми болка, мамче. Толкова силна, че понякога мислех, че умирам. Биеше ме толкова жестоко, и повтаряше през цялото време, че съм некадърен. Нищожество. Не спираше. Когато бях юноша и после докато възмъжавах, ти ми повтаряше, че съм безполезен. Че не заслужавам ничия любов. Казваше, че затова не мога да създам трайна връзка. — Шепотът се превърна в съскане. — Е, не беше права, стара кучко. Мислеше, че винаги сме сами, когато ме пребиваше. Ама не бяхме. Той винаги беше там. Моят приказан брат. Невидим. Не беше говорил толкова, толкова отдавна. После го чух. Аз го чух, ти не можеше. Той ме спаси от твоите побоища, чудесен, сияен свят. Правдив свят. А после открих истинското си изкуство, с негова помощ. Преди три години, помниш ли? Момичето. Момичето, което трябваше да ми помогнеш да погребем, защото беше ужасена от скандала, от позора да имаш син в затвора. Мислеше, че можеш да ме контролираш. Но той беше по-силен... И е по-силен, отколкото можеш да си представиш.

Той се облегна назад на стола си и огледа тялото ѝ от главата до пръстите на краката. Когато заговори, гласът му вече не беше шепнещ, а равен, студен, застрашителен.

— Ти ще бъдеш моят шедьовър, майко. Моето най-хубаво произведение. То ще бъде над всичко друго, което съм правил за теб. С него ще ме запомнят.

[1] Традиционен фолклорен празник в Северна Германия на „водните хора“ — лодкарите и моряците, свързан с песни, танци и

специални костюми. — Б.пр. [↑](#)

48.

Пладне, вторник, 20 април

Полицейско управление, Хамбург

Превръзката отстрани на главата на Вернер беше малка, бузата му вече не беше подута, но около раната все още имаше тъмно петно. Фабел се беше съгласил да го върне на работа само при условие, че ще стои в отдела и ще помага да се обработват и сглобяват доказателствата, които събираше активният екип. И само ако той лично ограничава часовете му. Методичният стил на Вернер подходеше идеално за пресяване на чудноватите писма и имейли, които теориите на Вайс привличаха като магнит. Досега газенето през това бунцище беше вързало Ханс Рьотгер и Петра Маас. Бяха изровили куп чудаци, които трябваше да бъдат проверени, нарастваше грамадата от предстоящи разпити.

Всъщност Фабел се радваше на връщането на Вернер в екипа точно, колкото и на Ана. Обаче се чувстваше безотговорен, че позволява на двама ранени офицери да се върнат на постоянни дежурства. Реши да ги компенсира, като им издейства допълнителен платен отпуск, след като приключат случая.

Двамата с Вернер прегледаха дъската с данни. Резултатът от разследването досега беше обезкуражаващ. Фабел беше принуден да използва в свой интерес медийния шум, предизвикан от убийството на Лаура фон Клостерщад: снимката на Олсен се появи във всички новини и вестници като лице, с което полицията в Хамбург иска да говори във връзка с убийствата. Беше наредил Ана и Хенк Херман да разпитат Лео Кранц, фотографа, който преди десет години беше имал връзка с Лаура фон Клостерщад. Но Кранц беше в командировка, отразяваше англо-американската окупация на Ирак. От офиса му потвърдиха, че е бил в Близкия изток по време на убийствата. Фабел разказа за срещата си с Вайс, за която Вернер му напомни, и обясни, че Фендрих остава в периферията на разследването.

— Това, което най-много ме тревожи около учителя — каза Фабел, — е фактът, че майка му е починала преди шест месеца. В своя психопрофил на убиеца Сузана допуска, че в интервала между първото и второто убийство на убиеца е оказвано някакво възпиращо влияние от доминантна личност, съпруга или майка, която може междуременно да е починала.

— Не знам, Ян. — Вернер обърна стол от близкото бюро с лице към дъската и седна на него. Лицето му изглеждаше сиво, уморено. За пръв път Фабел осъзна, че Вернер остарява. — Фендрих е проверяван солидно два пъти. Той просто не пасва. А този тип Вайс... Не смяташ ли, че си имаме поп с клисар? Вайс дърпа конците, а Олсен извършва убийствата? И преди сме се сблъскали с това.

— Възможно е. — Фабел гледаше дъската с всичките снимки и отбелязани часове. — Но възприемаш ли Олсен като човек, вдъхновен от детски приказки или налудничавите литературни теории на Вайс?

Вернер се засмя.

— Може би прекалено упорито се старая да постигна това. Или просто трябва да потърсим някого, който живее в бисквитена къща?

Фабел мрачно се усмихна, но нещо щракна в мозъка му. Бисквитена къща. Той сви рамене.

— Може да си прав. За прекаленото ни старание. Може би Олсен е нашият човек. Да се надяваме, скоро ще го пипнем.

Беше около три следобед, когато желанието на Фабел се сбъдна. Полицейско звено докладва, че човек отговарящ на описанието на Олсен, е видян да влиза в ниска изоставена постройка над пристанището. Униформените полицаи благоразумно останали отвън и повикали цивилен отряд за бързо реагиране, за да наблюдава зданието. Съобщението порази отдел Убийства като ракета. На Фабел му се наложи да успокоява всички, преди да им даде нареждания.

— Чуйте ме, хора. Това е наше залавяне. Вече казах на командира на звеното, че ние ще го арестуваме. Ние ще го приберем. Никой друг. — Той погледна Мария отсреща. Както винаги, изражението ѝ беше трудно да се определи, но тя кимна решително. — Когато стигнем там, ще си изработим плана на играта. Искам Олсен жив и в състояние да говори. Ясно ли е? Добре, да вървим.

Фабел трябваше веднага да спре Вернер, когато той намъкна черното си кожено яке и се отправи с другите.

— Ама само да гледам! — Вернер се усмихна смирено. — Моля те, Ян, тоя тип ми разцепи главата. Искам само да видя как ще го закопчат.

— Добре, но ще стоиш където ти кажа. В тая работа номер две ще ми бъде Мария.

Някога това е било работническа комуна. Място, където са се приютявали работниците на Хафен. Където са живеели семейства. Играели са деца. Но сега беше празно, очакваше непреклонните сили на развитието и облагородяването, които явно завладяваха всички предишни работнически квартали в Хамбург. Дори любимият на Фабел Пьозелдорф, район на модната и богатата хамбургска шикерия^[1], беше известен по-рано като район на бедните хора — чак до 1960-те години, когато бе превърнат в една от най-модните части на Хамбург в момента.

Но районът край пристанището имаше още много да чака такова търсене. Архитектурно кварталът изглаждаше замръзнал във времето с калдъръмените си улици и огромни блокове с евтини квартири. Единствените нахлувания на двадесет и първи век бяха грозните графити, които обезобразяваха зданията, и тъмният тронав товарен кораб, който се плъзгаше през пролуките между сградите.

Всички бяха напрегнати.

Сградата, където бил забелязан Олсен, беше в края на Хафенщрасе Геносеншафт. Политически и социално тази част на града беше бойно поле. Буквално.

През есента на 1981 г. блоковете с апартаменти на Хафенщрасе и в Бернхард Нохт Щрасе системно се заселваха с бездомници. Алфонс Павелчик, сенатор на провинцията по онова време, беше наредил на полицията да ги изчисти оттам. В резултат настъпи пълна анархия и хаос. Последва десетгодишна война между бездомниците и хамбургската полиция и екраните на германските телевизии се изпълниха със сцени на горящи барикади, яростни ръкопашни битки и стотици ранени полицаи и бездомници. Накрая това струваше на тогавашния кмет Клаус фон Дохнани поста му. Чак след компромисна

сделка, сключена през 1995 г., на вълненията беше сложен край. Въпреки това районът около Хафенщрасе продължи да къкри и там полицията не можеше да влезе, без много да внимава.

Отрядът за бързо реагиране се беше разположил зад блок край зданието на ъгъла, където бе видян Олсен. Командирът на отряда се зарадва, като видя Фабел. В район като този би било невъзможно присъствието им да остане повече незабелязано. Той уведоми Фабел, че Олсен вероятно е в квартирата, която е на горния етаж на жилището. Почти сигурно беше, че паркираният отвън мотоциклет е неговият, и един от отряда се беше промъкнал да го повреди, за да не може Олсен да избяга с него. Вандалиски разрушеният партерен етаж беше необитаем. Това улесняваше нещата. Фактически имаше само един вход и изход.

Фабел раздели отряда на две. Мария беше поверена на Ана и Хенк Херман — те щяха да пазят сградата отвън. Фабел, Ханс Рьотгер и Петра Маас щяха да влязат вътре за Олсен заедно с двама от отряда, в случай че други обитатели им създадат проблеми. Останалите от отряда щяха да подкрепят Мария за блокиране на всеки възможен път за бягство.

Фургонът на ОБР, беемвето на Фабел и колата на Мария паркираха едновременно пред сградата с носовете навътре. Мария и хората ѝ се разгърнаха за секунди. Фабел и групата му заеха входната врата. Двамата от отряда за бързо реагиране удариха с таран центъра на двукрилата врата и тя се разтвори. Фабел извади пистолета си и поведе екипа. По средата на пътя вонеше на урина и още някаква мръсотия, която Фабел не можа да определи. Нагоре по стълбата се чу шум от раздвижване и Фабел тръгна бързо и тихо по стълбището, като се придържаше до олющената бледозелена мазилка с насочен към най-високата видима точка мерник. Вратата на квартирата беше отворена и Фабел изчака другите да се приближат, за да го прикриват, като влезе.

Той огледа стаята. Беше голяма и изненадващо светла. И празна. Имаше три големи прозореца, които гледаха към улицата, и само след секунда той зърна сянка на мъж зад единия — беше седнал на външния перваз, готов да скочи. Фабел извика „Олсен!“ и фигурата изчезна.

— Той скочи! — извика Фабел по радиото си. — Мария, той скочи! — В същия миг осъзна, че вече е бил в подобна ситуация: той вътре, Мария отвън, заподозреният бяга.

— По дяволите! — извика Фабел и едва не събори Петра Маас и офицера от отряда, когато излетя от стаята.

Мария не вярваше на очите си. Олсен не само скочи цял етаж до улицата, но и мигновено се изправи и хукна надолу към водата. Когато чу вика на Фабел по радиото, тя вече тичаше. Това е. Нейното време дойде. Сега щеше да разбере дали още може да се справя. Извика по радиото, че се отправя към Хафен, и знаеше, че Ана и Хенк ще бъдат близо зад нея, но знаеше също, че тя първа ще стигне до Олсен. И че не бяха срещали по-огромен и по-зъл от него.

Далече пред нея Олсен внезапно зави към друго необитаемо здание. То беше индустриално и Мария се озова в огромно широко фабрично хале с колони. Ръждясалите вериги и скрипците на тавана, от които те висяха, говореха за тежко машиностроително минало. Олсен не се виждаше никъде и огромните работни маси, които някога очевидно бяха поддържали тежко оборудване, предлагаха множество места за укриване. Мария закова на място и измъкна от кобура своя зиг-зауер, като вдигна ръце пред себе си. Напрегна слух да чуе нещо друго, освен тежкото си дишане и бумкането в гърдите.

— Олсен! — извика тя.

Тишина.

— Олсен! Предай се! Веднага!

Остра болка я прониза, когато нещо блесна пред лицето ѝ, и я перна по китките. Пистолетът излетя от ръката ѝ и тя се преви на две, като стискаше дясната си китка с лявата си ръка. Обърна се и видя Олсен отдясно, с вдигнат над главата ѝ железен прът, като някакъв древен палач, готов да го стовари върху шията ѝ. Мария замръзна. За части от секундата се озова другаде, с друг тип, вдигнал огромен нож... Усещане, простряло се отвъд всякакъв страх, се надигна в нея. То протичаше в тялото ѝ като студен електрически ток и я сковаваше в прегънатата на две поза. Олсен нададе глух животински вик, когато замахна с железния прът, и внезапно страхът на Мария се превърна в нещо друго. Тя се хвърли напред като гмуркач и се претърколи по мръсния под на завода. Бясът на Олсен и яростта от неуспешния удар го извадиха от равновесие и той рухна. Мария скочи на крака и здравата ритна главата му отстрани.

— Мамка ти! — изкрещя тя.

Олсен задраци по пода, за да се изправи. Мария подскочи нагоре и напред, като насочи подметката си към шията му. Главата на Олсен отскочи и се тресна на циментовия под. Той изрева и движенията му станаха по-бавни. Мария опипваше пода за пистолета си, намери го и го грабна със здравата си ръка. Насочи го към главата на Олсен, който се обърна по гръб и вдигна ръце.

Мария погледна китката си. Беше наранена, но не счупена, и болката започваше да намалява. Тя погледна над дулото на пистолета към Олсен и изсъска:

— Мъжище! Огромно, шибано, пъзливо ХУУ мъжище. Бива те да биеш жени, нали, мамка ти? — Тя отново заби обувката си в лицето на Олсен.

В това време Ана Волф дотича до тях.

— Добре ли си, Мария?

— Добре съм. — Мария не сваляше очи от Олсен. Гласът ѝ беше напрегнат. — Обичаш да плашиш жени, а? Нали така? Обичаш да ги мъчиш? — Фрасна с тока си бузата на Олсен, тя се цепна и от раната потече кръв.

— Мария! — Ана вече беше зад нея и насочи своя зиг-зауер към кървящото лице на Олсен. — Мария... Хванахме го. Хванахме го. Всичко е наред. Можеш вече да се отдръпнеш.

Появи се и Хенк Херман, Мария чу, че и Фабел и другите тичаха към тях. Херман клекна до Олсен, обърна го по корем, изви ръцете му назад и ги закопча с белезници.

— Добре ли си? — Фабел внимателно обви с ръка раменете на Мария и я отмести назад.

Мария грейна в широка топла усмивка.

— Да, шефе. Много съм добре. Наистина се чувствам прекрасно. Фабел леко стисна рамото ѝ.

— Добра работа, Мария. Наистина добра.

Когато Хенк Херман отново обърна Олсен с лице нагоре, Фабел видя раната на лицето му.

— Падна, шефе — каза Мария, като се опитваше да прикрие усмивката си.

В това време дойдоха останалите от отряда за бързо реагиране и Вернер, който погледна облъсканото лице на Олсен и опипа превръзката на главата си. Обърна се към Мария и се ухили.

— Супер, мамка му!

[1] Подигравателно, принизяващо, леко презрително название за забогатели хора, които се стремят към всестранна показност и често са герои на жълтата преса. — Б.пр. ↑

49.

18:00 ч., вторник, 20 април

Управление на полицията, Хамбург

Някои неща в полицейската работа са предсказуеми. Че Олсен няма да говори без адвокат беше едно от тях. Закараха го в болница да обработят раната на лицето му. Фабел беше го попитал има ли някакви оплаквания от наранявания, нанесени по време на арестуването.

Олсен се засмя горчиво.

— Както каза дамата, паднах.

Неочакваното беше обаче, че адвокатът му се появи след двадесетминутен разговор с клиента си и заяви, че Олсен иска да сътрудничи на полицията и че притежава изключително важна информация, която ще им даде.

Преди да влезе за разпита Фабел събра старшите от екипа си. Ана Волф, с щръкнала коса и огненочервени устни, беше облечена в обикновеното си кожено яке и дънки, но раненият ѝ крак все още ѝ причиняваше видима болка. Вернер седеше на бюрото си, но раната още руменееше покрай бялата марля на главата му. Мария се опираше на бюрото в привычната си елегантна поза, но сивият ѝ костюм с панталон беше смачкан и разкъсан, а дясната ѝ китка беше превързана и частично обездвижена в болницата.

— Какво има, шефе? — попита Ана.

Фабел се усмихна широко.

— Искам някой да присъства на разпита на Олсен заедно с мен. Тъкмо се опитвах да предвидя кой от вас е най-малко вероятно да падне от стола и да си счупи нещо.

— Аз ще дойда — каза Мария.

— При тези обстоятелства, Мария, мисля, че Олсен ще бъде словоохотлив пред някого, с когото не е имал близки физически отношения.

— Значи и аз съм изключен — каза Вернер горчиво.

— Ана? — Фабел кимна към комисар Волф.

— С удоволствие!

Олсен седеше навъсен на масата срещу Ана и Фабел. Адвокатът му беше служебен защитник — подобен на мишка мъж, който по неизвестна причина беше решил да носи някакъв безвкусен сив костюм, който подчертаваше безцветността на тена му. Беше дребен и до огромното туловище на Олсен приличаше на представител на друг вид. Лицето на Олсен беше зле изранено и подуто. Плътта около раната на бузата му беше защита и превързана. Човекът мишка заговори пръв.

— Господин комисар, имах възможност да говоря надълго и нашироко с господин Олсен по случая, по който искате да го разпитате. Нека мина директно на въпроса. Клиентът ми е невинен за убийството на Лаура фон Клостерщад, или за което и да било друго убийство. Признава, че е избягал, вместо да даде на полицията ключова информация за разследването, но както ще стане ясно, е имал уважителна причина да се страхува, че няма да повярват на думите му. Нещо повече, той признава, че е ранил старши комисар Вернер и старши комисар Клее при изпълнение на служебните им задължения, но би помолил за известно снизхождение, като се има предвид, че не желае да повдига оплакване относно... как да го нарека... ентузиазма при арестуването му от страна на госпожа Клее.

— Така ли? — изръмжа Ана. — Трима полицейски офицери са ранени при опит да закопчат тази мечка, имаме абсолютни доказателства, които го наместват в сцената на двойното убийство, както и опит от първа ръка за патологичния му темперамент, и вие сериозно очаквате да преговаряме с вас, защото е получил драскотина, докато яростно се е съпротивлявал при ареста?

Адвокатът на Олсен не отговори, но умолително погледна Фабел.

— Добре — каза Фабел. — Нека чуем какво имате да кажете, господин Олсен.

Защитникът кимна. Олсен се наведе напред и опря лакти в масата. Ръцете му бяха още в белезници и Фабел забеляза колко огромни и могъщи са те. Като на Вайс. Напомниха му и за още някого, но в момента не можа да се сети за кого.

— Така. Преди всичко, не съм убивал никого. — Олсен се обърна към Ана Волф. — И не мога да се справя с характера си. Това е състояние. Имам някакъв генетичен дефект. Това ме кара да пощурявам понякога. Много яко.

— Синдром ХУУ? — попита Фабел.

— Това винаги ме е вкарвало в големи неприятности. Някой ме ядосва и ставам като побесняла маймуна. Нищо не мога да направя срещу това.

— Така ли стана с Хана Грюн? — попита Ана. — Пощурял си „много яко“ с нея и Маркус Шилер?

Преди Олсен да успее да отговори Ана измъкна няколко снимки от плик с улики и нареди четири от тях на масата пред Олсен, сякаш бяха карти за игра. Те показваха телата на Хана Грюн и Маркус Шилер. Заедно и отделно. Фабел наблюдаваше лицето му, докато Ана редеше снимките. Той трепна и Фабел забеляза, че огромните му оковани ръце затрепериха.

— О, мамка му! — Гласът на Олсен явно трепереше. — О, мамка му! Съжалявам. Божичко, съжалявам! — Очите му заблестяха от сълзи.

— Искаш ли да ни кажеш нещо, Петер? — Тонът на Фабел беше спокоен, почти утешаващ. — Защо направи това?

Олсен силно разклати глава. Сълза се търкулна от крайчеца на окото до превръзката на бузата му. Да видиш Олсен да плаче беше разтърсваща гледка. Изглеждаше толкова нелепо при огромната му маса и груби черти.

— Не съм го направил. Не съм извършил това.

Ана сложи пред него две други снимки. Бяха сравнения на следи от обувка и гуми.

— Твоите обувки. Твоят мотор. Бил си там. Направил си го. Не си могъл да простиш на Хана, нали? Искала е да се изтъргува, така че е сменила огромната омаслена маймуна с огромна кесия. Не си могъл да понесеш това, нали?

— Толкова ревнувах! Обичах я, но тя само ме използваше.

Ана нетърпеливо се наведе напред.

— Сигурно си ги дебнал седмици наред. И си ги гледал как се чукат в оная луксозна кола. Криел си се в сенките, между дърветата.

Гледал си, планирал си и си си представял как ще си получат заслуженото. Права ли съм?

Огромните рамене на Олсен се свлякоха. Той безмълвно кимна. Ана не изчака и секунда.

— И тогава го направи. Наистина им даде каквото заслужават. Разбирам това. Наистина го разбирам, Петер. Но другите защо? Момичето на плажа? Манекенката? Брокера?

Олсен избърса очи с опакото на ръцете си. Нещо по-твърдо, по-решително премина по лицето му.

— За какво говориш? Не съм убивал никого. Всичко, което каза за Хана и нищожеството Шилер, е вярно. Исках да ги изплаша. Да им изкарам ангелите. Но това беше всичко.

— Но беше обезумял, нали? — попита Ана. — Призна, че не можеш да контролираш гнева си. Не си виновен за това. Искал си да ги изплашиш, но си докарал работата до убийство. Така ли стоят нещата?

Не, помисли си Фабел. Не стоят така. Убийствата не показват бяс или липса на контрол. Показват преднамереност. Той хвърли поглед към Ана и тя улови сигнала, като неохотно се отдръпна на стола си.

— Не си ги убил, дори не си имал възможност да ги набиеш — каза Фабел. — Тогава за какво точно съжаляваш?

Погледът на Олсен беше прикован към Хана Грюн и прерязаното ѝ гърло. Когато откъсна очи и погледна Фабел, очите му бяха пълни с болка, умоляваха.

— Видях това. Видях това. Видях го и не го спрях.

Тръпки полазиха по врата на Фабел.

— Какво си видял, Петер? За кого говориш?

— Не съм ги убил. Не съм. Знам, че няма да ми повярвате. Затова избягах. Дори не знам за какви други убийства говорите. Но бях там, когато уби Хана и Шилер. Видях всичко. Видях и нищо не направих.

— Защо, Петер? Искаше ли те да умрат?

— Не. Не, за бога! — Той срещна погледа на Фабел. — Бях изплашен. Ужасен. Не можех да помръдна. Знаех, че ако той разбере, че съм там, ще дойде и за мен.

Фабел гледаше Олсен. Огромните му ръце. Масата на раменете му. Беше трудно да си представиш, че нещо или някой може да го изплаши. Но Фабел повярва, че наистина е бил изплашен. И преживяваше отново онзи страх точно тук, пред тях.

— Кой беше, Петер? Кой ги уби?

— Не знам. Едър мъж. Колкото мен, даже още по-едър. — Той отново погледна Ана Волф. — Ти си права. Всичко, което каза, е вярно. Гледах ги. Чаках да им изкарам ангелите и да напердаша Шилер както си заслужаваше. Но нямах намерение да убивам някого. Не знам, ако бях си изпуснал нервите, може би щях да убия Шилер. Но не и Хана. Няма значение как постъпи с мен. Във всеки случай бях си намислил нещо по-добро. Щях да кажа на жената на Шилдер. Тя щеше хубавичко да го нареди и Хана щеше да види колко сериозно е мислел да зареже жена си заради нея. Исках тя да се почувства използвана. Исках да изпита това, което причини на мен.

— Добре, Петер, разкажи какво стана.

— Криех се сред дърветата и ги чаках. Тя дойде първа, после той. Но преди да помръдна видях нещо да излиза от гората. Отначало не разбрах, че това е човек. Беше наистина страшно голям. Целият облечен в черно, с някаква гумена маска. Като от детско парти. Някакво животно... мечка ли, лисица ли. Може би вълк. Беше му малка. Прекалено малка. И много разтегната, а от това изглеждаше още по-страшна. Дори движенията му бяха много страшни. Фигурата му се очерта извън сенките. Той просто отиде до колата — и двамата вече бяха в мерцедеса на Шилер — и почука по стъклото. Шилер отвори прозорчето. Не чувах добре, но Шилер май се ядоса и се развика. Явно не искаше да го прекъсват. После явно видя гиганта с маската. Не разбрах какво говореше, но звучеше изплашено. Мъжът в черно само стоеше и слушаше. Не каза нищо. И после го направи. Не вярвах на очите си. Ръката му скочи нагоре и нещо проблесна на лунната светлина. Като широко острие. После той го стовари през отворения прозорец. Чух писъка на Хана, но нищо не можех да направя. Страх ме беше. Бях изплашен до смърт. Мога да се справя с всеки, но знаех, че ако разбере, че съм там, този огромен тип щеше да довърши и мен. — Олсен замълча. Сълзите отново блеснаха в очите му. — Той беше толкова спокоен. Дори бавен. Каква беше думата? Методичен. Беше методичен. Сякаш имаше колкото си иска време. Просто обиколи колата, безкрайно спокоен, отвори вратата и измъкна Хана. Тя пищеше. Горката Хана! Аз не направих нищо. Бях се вцепенил. Трябва да разберете, господин Фабел, знаех, че ще умра. Не исках да умра.

Фабел кимна. Олсен не се страхуваше от никой човек, но този е бил повече от човек... или по-малко от човек, съдейки по описанието му.

— Той ѝ преряза гърлото. — Долната устна на Олсен затрепери. — С една ръка. Тя пищеше и молеше, молеше го да не я наранява. Да не я убива. Той само ѝ се смееше. Беше ужасен смях. Студен и кух. После каза. „Сега ще те убия“. Просто ей така — „Сега ще те убия“. Спокойно, не като ядосан или като да я мрази. Бутна я върху капака на колата, почти внимателно. След това прекара острието по гърлото ѝ. Съвсем бавно. Обмислено. Грижливо. После постоя малко, като просто гледаше телата, отново, без да бърза сякаш не го беше страх, че някой може да дойде! Просто стоеше и ги гледаше. Отдръпна се настрана и пак ги загледа. След това повлече тялото на Шилер навътре в гората.

— Не отиде ли до Хана да видиш дали не е жива? — попита Ана. Олсен поклати глава.

— Прекалено изплашен бях. Пък и знаех, че е мъртва. Изчаках едрият мъж в черно да влезе в гората с тялото на Шилер и се промъкнах до мястото, където бях скрил мотора си. Бутах го стотина метра по пътеката. Не исках той да чуе, че паля двигателя. После офейках възможно най-бързо. Не знаех какво да правя. Но бях сигурен, че никой от вас няма да ми повярва, затова реших да се държа като че ли нищо не се е случило. Господ знае защо, но помислих, че това е най-добрият начин да не се замесвам. Обаче по пътя спрях на една бензиностанция и се обадох в полицията. Помислих си, че може би има шанс да го хванете още там — той никак, ама никак не бързаше. Мислех, че ако го заловите там, това ще ме оневини.

Ана сложи диск в плейъра и натисна копчето. Беше запис на обаждането. Гласът от другата страна на линията беше силно напрегнат от шок, но определено беше на Олсен. Той каза на полицията къде да намери телата.

— Потвърждаваш ли, че това е твоят глас? — попита тя.

Олсен кимна и умолително погледна Фабел.

— Не съм направил това. Кълна се, че не съм. Казах ви истината. Но нито за миг не очаквам, че ще ми повярвате.

— Може би ще ти повярвам — каза Фабел. — Но трябва да отговориш на още много въпроси, а и ние още имаме обвинения към теб. — Той погледна мишкоподобния адвокат на Олсен, който кимна.

— Криминален комисар Волф ще те разпита за другите убийства, къде си бил, познаваш ли жертвите. — Фабел стана. — Все още имаш много неприятности, господин Олсен. Ти си единственото лице, което можем да идентифицираме като присъствало на местопрестъплението, и имаш мотив. Предлагам да отговориш на всички въпроси на госпожа Волф пълно и правдиво.

Когато Фабел излизаше, Ана каза на адвоката на Олсен: „Извинете за момент“ и последва Фабел в коридора.

— Вярваш ли му? — попита тя, когато бяха сами.

— Да. Да, вярвам му. Около него винаги е имало нещо, което не се връзва. Тези убийства не са от страст. Някой педантично планира и изживява тези ужасни психопатски фантазии.

— Наистина ли вярваш, че Олсен може да се изплаши от друг мъж? Той се разправи с Вернер, който не е лека категория.

— Така е. Но пак мисля, че Олсен е имал повече причини да се страхува от Мария, отколкото от Вернер. — В усмивката на Фабел нямаше и намек за неодобрение. — Надявам се, че не е взимала уроци при теб.

Ана го погледна безизразно, сякаш не го разбира. Под щръкналата къса черна коса и грима това ѝ придаде ученическа невинност. Фабел вече два пъти я беше предупреждавал за агресивното ѝ поведение.

— Все пак — продължи, — не съм сигурна, че историята на Олсен за онзи огромен призрако-човек е достатъчна, за да го оневини. Засега нямаме нищо, освен думите му.

— Склонен съм да му вярвам. Бил е изплашен. Изплашен за живота си. Нашият убиец е вманиачен на тема приказките на Братя Грим. И точно от това се е изплашил Олсен — не от човека, не от поредния едър брутален насилник, с когото би могъл да се сбъхти. Олсен е бил сам, в тъмнината, в гората, и е видял нещо в полумрака, което не е изглеждало съвсем човешко. От това се е изплашил — вампира, великана човекоядец, върколака. Не можех да разбера защо е бил прекалено изплашен, за да действа, но истината е, че там той не е бил тромавият разбойник, когото виждаме седнал в стаята за разпити, а малко момченце, което сънува лош сън, след като е изслушало

страшна приказка. Точно това иска нашият убиец. Заради това успява — той превръща жертвите си в изплашени деца. — Фабел замълча, после кимна към затворената врата на стаята за разпити. — Така или иначе, скоро ще разберем дали казва истината. Междувременно гледай да измъкнеш още каквото можеш от него.

Ана се върна в стаята за разпити, а Фабел се отправи към кабинета си. Нещо го човъркаше в дълбините на съзнанието. Свираще се в полуосветен ъгъл и малко не достигаше, за да го улови.

Седеше неподвижен и мълчалив, вперил поглед през прозореца към парка Винтерхудер. Хамбург се простираше надлъж и нашир до хоризонта. Фабел се опита да освободи мислите си от цялата бъркотия подробности, от хилядите думи, които беше чул и прочел по този случай, от дъските с данни по разследвания и снимките на местопрестъпления. Гледаше как синьо-бялото копнено небе се хлъзга над града. Там някъде, знаеше това, някаква основна истина чакаше да бъде открита. Нещо просто. Нещо чисто и кристално, очертано с резки, ясни граници.

Вълшебни приказки. Всичко се въртеше около вълшебните приказки и двамата братя, които бяха ги събирали. Двама братя, трупали филологически изследователски материали и търсили „истинския и оригинален глас на немскоезичните народи“, водени от любов към немския език и горещо желание да запазят традицията на устния разказ жива. Но освен това са били и патриоти, националисти. Започнали са своите изследвания във време, когато Германия е била идея, а не нация; когато съюзените на Наполеон са се стремели да изкоренят местните или регионални култури.

Но братята са сменили посоката. Когато е публикуван първият сборник с приказки, не Германската академия го е посрещнала с възторжен ентузиазъм и изкупила в големи количества. Това са били обикновените хора. Били са същите хора, чийто глас братята са искали да документират. И най-вече — децата. Якоб, търсачът на филологическа истина, неохотно е приел желанието на Вилхелм да прочистят приказките за второто издание, като често са ги украсявали, докато станат двойно по-дълги. Изчезнал е Ханс Дум, който карал жени да забременеят само като ги погледнел. Бременната, но наивна Рапунцел не питала защо дрехите вече не ѝ стават. Спящата красавица не е изнасилена докато е спала непробудно омагьосания си сън. И

сладката Снежанка, направена кралица в края на оригиналната приказка, вече не заповядвала на злата мащеха да обуе нагрети до червено железни обувки и да танцува с тях до смърт.

Истината. Братя Грим са търсели истинския глас на германския народ и са създали свои собствени частични измислици. Тогава било ли е това автентичен глас? Както Вайс беше подчертал, френски, италиански, скандинавски, славянски и други приказки частично са повлияли на разказите и преданията, събрани от Братя Грим. Това ли беше търсил убиецът? Истината? Да направи измислицата истинска, като измисления от Вайс Якоб Грим?

Фабел стана, отиде до прозореца и се загледа в облаците. Не можеше да го проумее. Убиецът не просто се опитваше да говори с него, той направо крещеше в лицето му. А Фабел не можеше да го чуе.

На вратата се почука и влезе Вернер с папка в ръце. Фабел забеляза, че беше с латексови ръкавици за събиране на улики. Той въпросително погледна папката.

— Разрових се в чувалите писма от привърженици на Вайс, получени от издателите му. Изпратеното от тях започва отпреди година. Прегледах всичко от шест месеца насам и попаднах на няколко откачени, с които ми се ще да си побъбря. — Вернер отвори папката и внимателно хвана ръба на единствена страница с облечените си в ръкавица палец и показалец. — И намерих това... — Той измъкна листа от папката, като все още го държеше за ъгъла.

Фабел се вторачи в него. Напрегнато. Писмото в ръката на Вернер беше написано с дребен почерк и червено мастило на лист жълта хартия.

Холгър Браунер сякаш потвърди, че хартията е съвсем същата като малките парченца, изрязани от един и същи лист, намерени в ръцете на жертвите. Той потвърди първоначалното си подозрение, че хартията е от марка за широка употреба, продавана в супермаркети, от доставчици на канцеларски материали и в компютърните магазини из цялата страна. Невъзможно е да се открие каквато и да било следа за мястото и времето на купуването ѝ. Почеркът съвпадаше, химичният анализ на червеното мастило не се очакваше да поднесе изненади. Откритието на Вернер най-силно възбуди любопитството на Фабел с

факта, че беше писмо. От почитател. Не беше оставено на място на убийство. А това можеше да означава, че убиецът не е внимавал чак толкова да не оставя улики след себе си. Обаче нямаше никакви следи от ДНК или отпечатащи от пръсти, или каквото и да било друго, по което да проследят автора.

Когато е писал на Вайс, е знаел, че ще убива. И че полицията в края на краищата ще намери това писмо.

Браунер беше изпратил четири фотокопия на писмото, увеличени два и половина пъти. Едно от тях вече беше забодено на дъската.

„Драги господин Вайс,

Исках да се свържа с вас, за да ви кажа колко съм възхитен от последната ви книга «Пътят на приказката». Очаквах с голямо нетърпение да я прочета и не бях разочарован. Струва ми се, че това е едно от най-великите, най-задълбочените произведения в съвременната немска литература.

Докато четях книгата ви, ми стана съвсем ясно, че говорите с автентичния глас на Якоб Грим, точно както той е смятал, че говори с автентичния глас на Германия: нашите приказки, нашият живот, нашите страхове. Нашето добро и зло. Знаехте ли, че английският поет Уинстън Хю Одън е написал по време, когато страната му е била вкопчена в смъртна битка с нашата, че приказките на Братя Грим, заедно с Библията, представляват основата на западната култура? Такава е тяхната сила, господин Вайс. Такава е силата на този истински, ясен глас на нашия народ. Чувал съм този глас толкова много пъти! Знаем, че разбирате това. Че и вие чувате този глас.

Говорите често, че хората могат да станат част от приказките. Вярвате ли, че приказките могат да станат хора? Или че всички ние сме приказка?

Аз по свой собствен начин съм създател на приказки. Представям ги пред другите да четат и разбират тяхната истина. Ние сме братя, вие и аз. Ние сме Якоб и Вилхелм. Но където вие, като Вилхелм, редактирате, украсявате и

обработват простотата на тези приказки, за да харесат на аудиторията ви, аз, като Якоб, искам да представя тяхната сурова, кристална истинност. Представете си Якоб, затворен в дървената къща на Доротей Фиман, заслушан в приказките, които тя разказва само на деца. Представете си това чудо: вековни, магически приказки, предавани от поколение на поколение. Преживях нещо подобно. Това ще покажа на моята публика. И те ще изпитат благоговение.

С любовта на един брат към друг, твой брат по приказки“

Фабел препрочете писмото. То не казваше нищо. Не би възбудило подозрение нито у Вайс, нито у издателите му. Приличаше на смахнат поклонник, който си приказва за собственото си писане, а не на убиец, който излага плановете си да възстанови приказките на Грим с истински трупове.

— Коя е Доротей Фиман? — Вернер стоеше до Фабел, загледан в увеличеното копие на писмото.

— Старица, намерена от братята, по-точно от Якоб Грим — отговори Фабел. — Живеела извън Касел. Била е прочута разказвачка на приказки, но отказвала да разкаже на Якоб Грим дори една от тях, така че той седял отвън до прозореца и подслушвал, докато разправяла приказките на децата от селото.

Вернер не скри колко е впечатлен от чутото. Фабел се обърна към него с усмивка.

— Опресних си паметта.

Останалите от екипа вече се бяха събрали и се чуваше тих говор, когато се струпаха пред новата улика. Фабел призова за внимание.

— Тук няма нищо, което вече да не знаем. Единствената добавъчна информация е психологически портрет, който доктор Екхард може да извлече от съдържанието на писмото. — Сузане още беше в Норддайх, но Фабел вече беше уредил да ѝ изпратят копие в Института по съдебна медицина и смяташе да ѝ се обади по-късно при майка си, да ѝ прочете писмото и да чуе първоначалната ѝ реакция.

Хенк Херман вдигна леко ръка като в класна стая. Фабел се усмихна и кимна и той смутено я свали.

— Подписът. Какво всъщност означава Брат по приказки? — попита Херман.

— Той явно се чувства тясно свързан с Вайс. Но може да има и друго значение. Познавам точния човек, на когото трябва да се обадим, за да разберем.

— Точният човек би бил самият убиец — вметна Вернер.

— И това може да се окаже точно този, когото се каня да попитам — каза мрачно Фабел.

Вайс отговори на телефона след второто позвъняване. Фабел реши, че е бил в кабинета си и е работел. Той му обясни, че са открили писмо до него, изпратено чрез издателството, и че то явно е пристигнало от убиеца. Вайс не можа да си спомни да е виждал такова писмо и мълчаливо изслуша текста, който Фабел му прочете.

— И сте сигурен, че той говори за тези убийства? — попита Вайс, когато Фабел свърши.

— Сигурен съм. Той наистина е същото лице. Има ли нещо в написаното, което би имало значение? Споменаването на Доротей Фиман, например?

— Доротей Фиман! — Тонът на Вайс беше циничен. — Източникът на германска фолклорна мъдрост, пред която се е прекланял Якоб Грим! Както и вашият заблуден психопат, очевидно.

— А не е ли трябвало?

— Какво ни става на нас, немците? Ние постоянно търсим идентичност, да открием кои сме, и неизменно стигаме до погрешни кървави отговори. Братя Грим благоговейт пред Фиман и приемат нейните версии на немските вълшебни приказки като евангелие — почти буквално. Но Фиман е името ѝ след брака. Моминското ѝ име е Пиерсон. Французойка е. Родителите ѝ били изгонени от Франция като протестанти, хугеноти. Претендирала, че приказките, които разказвала, били немски, чути от пътуващи по пътя до Касел. Истината е, че много от приказките, които е предавала на Братя Грим, са френски по произход, от собствената ѝ семейна среда. Същите, които Шарл Перо разказва във Франция преди повече от век. И тя не е единствената. Съществува мистериозната „Мари“, на която се приписва разпространението на Снежанка, Червената шапчица и Спящата

красавица. Синът на Вилхелм твърди, че тя е била стара семейна прислужница. Оказва се, че е богата млада светска дама, на която приказките са разказвани от френските ѝ гувернантки. — Вайс се засмя. — Така че въпросът е, господин Фабел, дали Спящата красавица е Dornröschen или La belle au bois dormant? Дали Червената шапчица е Rotkäppchen или Le petit chaperon rouge? Както казах, ние постоянно търсим истината за своята идентичност и безотказно я прецакваме. И обикновено накрая разчитаме на чужди наблюдатели да определят кои сме.

— Не мисля, че този психопат се кани да лее патриотични сълзи по въпроса. — Фабел нямаше време за поредната проповед на Вайс. — Просто искам да разбера дали според вас споменаването на името на Фиман би могло да има някакво значение.

Последва кратко мълчание на другия край на телефона. Фабел си представи масивния автор в кабинета му с изобилното тъмно дърво, което поглъщаше светлината.

— Не. Не мисля, че има. Жертвите му са и от двата пола, нали?

— Да. Изглежда е „равноправен“ убиец.

— Единственото значение, което мога да видя в споменаването на Доротея Фиман е, че Братя Грим наистина са я възприемали като уникален източник на древна мъдрост. Двата като че ли смятат, че жените са пазителки на огъня според немската устна традиция. Ако вашият убиец се съсредоточаваше върху жени, особено стари, бих могъл да видя някаква връзка. — Отново последва кратко мълчание. — Има нещо в това писмо, което ме притеснява. Истински ме притеснява. Това е подписът под писмото.

— Твой брат по приказки?

— Да... — Фабел усети смущение в гласа на Вайс. — Както може би знаете, Якоб е починал четири години преди Вилхелм и той произнесъл пламенно хвалебствие на погребението му. Нарекъл го е свой брат по приказки. По дяволите, Фабел, този маниак си мисли, че той и аз сме заедно в тази работа.

Фабел въздъхна дълбоко. При всичките убийства имаше партньорство. И Вайс е бил другият партньор. Единственото нещо, за което Вайс не знаеше до този момент.

— Да, господин Вайс. Така си мисли. — Фабел замълча. — Нали говорихме за вашата теория да се направи измислицата реалност? За

позволяване на хората да „заживеят“ във вашите истории?

— Да. И какво от това?

— Ами изглежда той ви е вписал в неговата история.

50.

9:45 ч., сряда, 21 април

Институт по съдебна медицина

Епендорф, Хамбург

Фабел мразеше моргата.

Мразеше да присъства на аутопсии. Не толкова заради естественото физическо отвращение от рязането, макар че и то играеше своята роля, като предизвикваше повдигане някъде между стомаха и гърдите. Беше по-скоро заради потреса как човешко същество, този център на собствената си огромна и сложна вселена, изведнъж се превръща в толкова много месо. Заради внезапното, пълно и необратимо разрушение на личността, което не искаше да приеме. При всяко убийство Фабел се мъчеше да запази в мислите си жертвата, сякаш тя още съществуваше, но в някакво друго, далечно пространство. За него те бяха онеправдани хора, за които търсеше някаква справедливост, сякаш това беше дълг към живите. Дори отиването на местопрестъпленията или разглеждането на снимките с фаталните рани не го отклоняваше толкова много от онова усещане за личност. Но изливането на съдържанието на нечий стомах като супа в блюдото на везните превръщаше личността в труп.

Мьолер беше във форма. Когато Фабел влезе в стаята за постмортално изследване, докторът го погледна със заученото си пренебрежително изражение. Беше още в синия си аутопсионен комбинезон и по светлосивата му пластмасова престилка за еднократна употреба имаше следи от размазана кръв. Аутопсионната маса от неръждаема стомана беше празна и Мьолер почти разсеяно я обливаше с прикачения към нея подвижен душ. Но сякаш нещо висеше във въздуха. Фабел отдавна беше установил, че мъртъвците те преследват не с духа, а с миризмата си. Мьолер явно току-що беше приключил своето пътешествие през масата и материята на това, което някога е било човешкото същество Бернд Унгерер.

— Интересно — каза той, като равнодушно гледаше как водата порозовява, докато отмива следите от кръв към канала. — Този е много интересен.

— С какво? — попита Фабел.

— Очите му са извадени след смъртта. Причина за смъртта е единствен удар с нож в гърдите. Наистина класически — под гръдната кост с наклон нагоре право в сърцето. Вашият джентълмен е завъртял ножа по часовниковата стрелка на почти четиридесет и пет градуса. Това ефикасно е съсипало сърцето и жертвата е умряла за секунди. Поне не е страдал много и не е знаел, че ще му извадят очите. Което е извършено ръчно, между впрочем. Никакви следи от използване на инструменти. — Мьолер спря водата и се опря в ръба на масата. — Няма никакви рани от защита. Нищичко. Никакви драскотини или прорези по ръцете, никакви следи от травма. Или от предсмъртна борба.

— Което значи, че жертвата е била напълно изненадана, или е познавала убиеца, или пък и двете.

Мьолер отново се изправи.

— Това е твоя област, господин главен комисар. Аз съобщавам фактите, ти си правиш заключенията. Но има някои други нещица за джентълмена, които може да ти се сторят интересни.

— О? — Фабел се усмихна търпеливо, като се бореше с изкушението да го подкани.

— За начало, господин Унгерер е побелял преждевременно и е боядисвал косата си тъмна — за разлика от нашия скъп канцлер, разбира се. Но по-интересно ми се стори това, което открих под скалпа. Вашият убиец не само е прекъснал живота на господин Унгерер с един замах. Той просто е ускорил края с няколко месеца.

— Унгерер е бил болен?

— Неизлечимо. Но може и да не е знаел. Имаше огромна глиома в мозъка му. Мозъчен тумор. Размерът му показва, че е растял от известно време и мястото му ме кара да мисля, че симптомите са били заблуждаващи.

— Може ли да се разбере дали се е лекувал?

— Не, не личи такова нещо. Няма следи от антираково лечение в системите му, нито от кортизон, който обикновено се предписва в такива случаи, за да облекчи мозъчния оток. И още по-важно — няма

следи от хирургическа намеса, а това е първото, което се прави срещу този вид тумори. Трябва да направя пълно хистологично изследване на глиомата, но ми прилича на астроцитомата — първичен тумор. И поради това не е имало нищо някъде другаде в тялото му, което да подсказва на лекаря му, че съществува проблем. Мозъчните тумори често са вторични след рак другаде в тялото, но не и този. И сега ще те изплаша — той е бил в най-подходящата възраст за това. Мъжете на средна възраст са най-предразположени да развият такива силно агресивни първични тумори.

— Но вероятно е имал симптоми... Главоболие?

— Възможно е, но не непременно. Мозъчните тумори няма къде да отидат. Това е част от тялото, напълно затворена в кост, така че туморът с растежа си притиска черепа и здравата мозъчна тъкан. Може да причини ужасно главоболие, което се влошава в легнало положение, но невинаги. Положението на тумора на господин Унгерер обаче, въпреки че е растял доста бързо, е такова, че увреждането е настъпвало постепенно. А това означава, че симптомите може да са били по-недоловими.

— Като например?

— Личностни промени. Промяна в поведението. Може да е загубил обонянието си или внезапно да е започнал да усеща остри миризми, каквито всъщност няма. Може да е имал бодежи от едната страна на тялото си или често да му се е гадело. Друг често срещан симптом е внезапно повръщане без някакво предупредително повдигане преди това.

Фабел се замисли над казаното от Мьолер. Спомни си какво му беше казала Мария след разговора си с госпожа Унгерер за промяната при мъжа ѝ — как сексуалният му апетит станал ненаситен. Как верен, любящ съпруг се е превърнал в похотлив развратник и сериен прелюбодеец. Как е станал „Синята брада“. Когато Фабел бе чул това, заедно с описанието на Мария за „забранения“ сутерен с раклата, сякаш ледени кристали се бяха образували във вените му. Поредна връзка с приказка, освен Синята брада, беше приказката на Шарл Перо, французина, но тя имаше немски еквивалент на Братя Грим — в „Птицата на Фитчер“. Този убиец е познавал Унгерер. Или поне е знаел достатъчно за него, за да го избере като съвършено подходящ за поредното пресъздаване на приказка на Грим.

— Може ли да се отрази на сексуалното поведение на жертвата?
— Той разказа на Мьолер каквото знаеше за драматичната промяна на Унгерер.

— Би могло — отговори Мьолер. — Щом е настъпила толкова рязка промяна, каквато описваш, не бих казал, че вероятно се дължи на тумора, а почти сигурно е следствие от него. Смятаме, че сексът е нещо физическо. А не е. При животното „човек“ той целият е тук. — Мьолер се почука по слепоочието с пръст. — При промяна в структурата или химията на мозъка — а туморът на жертвата вероятно е променил и двете — настъпват всякакви личностни и поведенчески промени. Така че е напълно възможно той да превърне почтен, женен, семейно ориентиран мъж в похотлив вълк.

Когато шофираше към управлението, априлското слънце грееше весело над Хамбург. Градът изглеждаше ярък и свеж, в нетърпеливо очакване на лятото. Но Фабел не виждаше нищо от това. Единственото, което съзнаваше, беше застрашителното присъствие на психопат, който убиваше и осакатяваше в търсене на някаква перверзна литературна или културна истинност. Беше близо. Толкова близо, че Фабел почти усещаше миризмата му.

51.

*21:30 ч., четвъртък, 22 април
Алтона, Хамбург*

Лина Ритер реши, докато се мъчеше да навлече костюма, че вече става прекалено стара за това. И наистина беше прекалено стара. Това беше кариерата ѝ през последните петнадесет години и сега; на тридесет и пет, беше крайно време да спре. В края на краищата тази игра е за по-млади жени. Бяха я принуждавали все повече и повече да се „специализира“: да угажда на все по-изчанчените и екзотични вкусове на по-особени клиенти, и ролята на доминатрикс би ѝ подходдала много повече. Там поне нямаше чукане през повечето време. Трябваше да заповядваш на някой дебел бизнесмен около половин час, да го пляскаш по задника, ако прекалено бавно изпълнява нарежданията ти, и после да му кажеш колко е бил лош и колко си му сърдита, че е отскочил назад. Плащаха доста добре, здравните рискове бяха по-малко и клиентите ѝ за наказание често вършеха вместо нея домашната ѝ работа. Тази вечер обаче работата щеше да бъде по-тежка. Мъжът, който беше я поръчал, беше ѝ дал пачка пари в аванс. След това беше уговорил прецизни инструкции, вечерта да облече дрехите, които ѝ е донесъл. Тя разбра от този смешен шантав костюм, че тази вечер няма да бъде доминиращият партньор, и беше се примирила с чукането с грамадния тип.

Беше пристигнал точно навреме и сега я чакаше в спалнята, докато тя се намъкваше в купената от него дреха с един-два номера по-малка от нейния размер. Какво ли не трябва да прави едно момиче, за да си изкарва хляба! Лина беше забравила колко огромен беше клиентът ѝ. Огромен, но спокоен. Почти срамежлив. Няма да ѝ създава никакви неприятности.

Лина влезе в стаята и се завъртя.

— Харесва ли ти? — Тя спря посред въртенето, когато го видя.
— О! И ти си облякъл специален костюм...

Той стоеше до леглото. Беше изгасил всичко, освен малката лампа до кревата, и стоеше полуобърнат. Всичко в стаята изглеждаше смалено от тъмната му грамада. Носеше малка гумена маска, като детска, представляваща вълча муцуна. Вълчите черти бяха разкривени, тъй като мъничката маска беше разтегната върху прекалено едрото му лице. Тогава Лина разбра, че той всъщност не е с някакъв много тесен по кожата костюм, както помисли отначало, а просто цялото му тяло, от глезените до гърлото и ръцете до китките, беше покрито с татуировки. Само думи. Всичките със стар предвоенен шрифт. Той стоеше масивен и мълчалив, с тази глупава маска и това татуирано тяло, с лампа зад гърба си. Лина се изплаши. Тогава той заговори.

— Донесох ти подарък, Гретел — каза той с глас, приглушен от гумената маска.

— Гретел? — Тя погледна костюма си. Този, който той беше донесъл. — Това не е костюм на Гретел. Да не съм го облякла грешно?

Главата зад прекалено малката гумена маска се поклати бавно. Той протегна ръка, в която имаше лъскава синя кутия, вързана с жълта панделка.

— Донесох ти подарък, Гретел — повтори той.

— О! О, благодаря! Обичам подаръците. — Лина направи нещо, което смяташе за кокетен реверанс, и взе кутията. Правеше всичко възможно да скрие треперенето на пръстите си, докато развързваше панделката.

— Така... Какво имаме тук? — каза тя, като вдигна капака на кутията и надникна вътре.

Докато писъкът ѝ проряза въздуха, той вече беше стигнал до нея.

52.

21:30 ч., четвъртък, 22 април

Управление на полицията, Хамбург

Фабел стоеше пред дъската, облегнат на масата пред нея. Гледаше дъската, но не виждаше на нея това, което искаше, което трябваше да види там. Само Вернер беше в кабинета и седеше до ъгъла на масата. Широките му рамене бяха увиснали и бледността на лицето му подчертаваше раната на главата му.

— Май трябва да кажеш, че денят си го биваше — подхвърли Фабел. — Като за пръв ден на работа...

— Нищо ми няма — каза Вернер не много убедено.

— Ще се видим утре.

Фабел го изгледа, докато излизаше, и се обърна към дъската. Убиецът беше писал, че Якоб Грим е черпел фолклорна мъдрост от Доротея Фиман. Че и той бил имал подобно преживяване. С кого? Кой му е разказвал приказките?

Фабел разгледа снимките на Вайс, Олсен и Фендрих, които беше забол на дъската. Старици. Майки. Вайс е имал влиятелна майка-италианка. Не знаеше нищо за родителите на Олсен, но Фендрих със сигурност е имал близки отношения с майка си до смъртта ѝ — малко преди да започнат убийствата. Вайс и Олсен сякаш попадаха извън спектъра на подозренията на комисаря, така че оставаше само Фендрих. Но като се вгледаш в него подробно, това губеше всякакъв смисъл. Фабел погледна тримата мъже. Те се различаваха един от друг до възможно най-голямата степен. И май никой не беше истинският. Фабел усети, че до него стои Ана Волф.

— Здравей, Ана. Свърши ли с Олсен? — попита той.

Ана нетърпеливо поклати глава и протегна снимката на последната жертва, безокия Бернд Унгерер.

— Има връзка. — Гласът ѝ беше изпълнен с контролирано вълнение. — Олсен разпозна Унгерер. Познавал го е.

Олсен още седеше до масата в стаята за разпити, но държанието, езикът на цялото му тяло бяха променени. Беше нетърпелив, почти агресивен. Адвокатът му изглеждаше доста унил. В края на краищата те бяха притискани от дребната неотстъпчива Ана Волф почти четири часа.

— Разбирате, господин комисар, че в опита си да помогне на разследването ви моят клиент рискува да си навлече нови обвинения.

Фабел кимна нетърпеливо.

— Нека просто чуем какво има да ни каже господин Олсен за отношенията си с господин Унгерер.

— Не съм имал никакви отношения с Унгерер — каза Олсен. — Само съм го виждал два-три пъти. Беше търговски посредник. Мазник, мижитурка.

— Къде си го виждал? — попита Ана.

— В Бакщубе Албертус. Продаваше наистина хубаво италианско пекарско оборудване. Майсторски направено. Висеше около Маркус Шилер с месеци, като се опитваше да го убеди да си купи нови фурни. Двамата с Шилер се разбираха добре — две мазни копелета заедно. Унгерер винаги водеше Шилер на платени от фирмата му обеда и разни такива. Обаче беше сбъркал адреса. Думата и парите за всичко имаше жената на Шилер, а доколкото можех да съдя — и цялата решителност.

— Точно къде и кога си го виждал?

— Само два-три пъти, когато вземах Хана от пекарната.

— Май си насъбрал доста сведения за него от две-три зървания.

— Хана ми говореше за него. Той винаги й правеше мили очи. При всяко посещение. Беше женен, но му се носеше славата на сваляч. Долен мръсник, както го наричаше Хана.

— Никога ли не си говорил с него?

— Не съм. Щях... да му кажа две-три кратки приказки, ако ме разбирате. Но Хана каза да го зарежа. Пък и вече беше се оплакала от него на шефа си.

— Но Хана не е имала нищо общо с него нито на работа, нито навън?

— Не е имала. Казваше, че мравки я полазвали, когато не свалял очи от нея. Знайте, че докато съм жив, няма да разбера разликата

между Унгерер и Маркус Шилер. И двамата — лигави гадняри. Но Хана може да е видяла нещо.

Фабел, който досега беше оставил само Ана да разпитва, се наведе напред на стола си.

— Петер, ти си връзката между трима от пет убити. — Той разрови снимките на масата и сложи пред него снимките на Паула Елерс, Марта Шмид и Лаура фон Клостерщад.

— Познаваше ли някоя от тях?

— Манекенката. Познавам я. Тоест знам за нея, че е известна и така нататък. Но иначе не. Не знам нищо друго за тях.

Фабел го наблюдаваше, докато говори. Или казваше истината, или беше хитър лъжец. А Олсен не беше чак толкова опитен. Комисарят благодари на двамата и нареди да върнат Олсен в килията.

Имаха свързващо звено. Най-после имаше линия, която можеха да следват. Безсилието идваше от неспособността да намерят следващо звено — онази връзка, която би ги приближила към преследвания обект.

Фабел се обади на майка си. След минутен разговор я помоли да извика Сузане. Обясни, че ѝ е изпратил писмото в Института по съдебна медицина, но ѝ го разказа по телефона, като наблегна на споменаването на Доротейя Фиман и на подписа, и ѝ предаде какво беше казал Вайс и за двете.

— Това е възможност, мисля — каза Сузане. — Може майка или някоя друга стара жена да е — или да е била — доминираща част от обкръжението на убиеца. Но също така подписът би могъл да подсказва, че и брат е играл съществена роля в живота му и сега той я прехвърля върху Вайс. Ще разгледам писмото подробно, когато се върна, но не мисля, че ще измъкна от него още кой знае какво. — Тя замълча. — Добре ли си? Май си уморен.

— Ами просто съм зациклил в дълго шофиране и почти никакъв съм. Ти добре ли прекарваш?

— Майка ти е страхотна. А с Габи наистина се опознаваме все повече. Но ми липсваш.

Фабел се усмихна.

— Ще се видим в сряда.

Фабел остави слушалката и се обърна към Ана, която се усмихваше съзаклятнически с изражение: „О, гаджето!“. Фабел не

обърна внимание на тази усмивка.

— Ана... — Тонът му беше замислен, сякаш въпросът още не беше ясен, когато заговори. — Знаеш ли как е умряла майката на Фендрих?

— Да.

— Как разбра?

— Ами той ми каза. Не съм проверявала официално... Така де, защо ще лъже? — Ана замълча, замисли се и после нещо проблесна през умората в очите ѝ. — Ще проверя, шефе.

53.

7:30 ч., петък, 23 април

Олсдорф, Хамбург

Предишната вечер Фабел беше се прибрал късно от управлението. Беше го налегнала онази досадна, неспирна свръхумора, поради която преминаваш отвъд възможността да заспиш. Стоя до късно пред телевизора — нещо, което правеше твърде рядко. Слушаше Лудгер Абелн да чете новини на гладко долногерманско наречие — част от популяризирането на стария език от говорителя на северногерманското радио. Емслендерският говор на Абелн успокои Фабел, напомни му за родната му къща, за семейството му, за гласовете, с които беше израсъл. Спомни си как беше възразявал на Сузане, че сега Хамбург е неговото място. И въпреки това, обезкуражен и преуморен, той се почувства като обвит с приятно меко одеяло от езика и акцента на родния си край.

Когато предаването свърши, Фабел безцелно зашари по каналите. 3-SAT показваше „Носферату“ — няма експресионистична класика на ужасите на Ф. В. Мурнау. Фабел седеше и гледаше как трепкащата смяна на черно и бяло от екрана опипва стените в апартамента му и Орлок, вампирът на Макс Шрек, напредваше застрашително към него. Поредно предание. Поредна страховита приказка за доброто и злото, издигната до германски шедьовър. Фабел си спомни, че и това е заимствана приказка, която немците са присвоили. Мурнау безсрамно е плагиатствал приказката „Дракула“ на ирландския автор Брам Стокър. Вдовицата на Стокър успяла да издейства съдебно разпореждане срещу Мурнау. Всички копия на филма били унищожени, както било разпоредено. Всички, освен едно. И класиката се запазила. Докато гледаше как зловещият Орлок заразява цяла Северна Германия с вампирската си чума, Фабел си спомни стихчето от песента на Рамщайн, което беше прочел в апартамента на Олсен. Грим, Мурнау, Рамщайн. Различни поколения, еднакви приказки.

Вайс беше прав. Всичко си оставаше същото. Все още имаме нужда от магьоснически приказки, за да ни плашат, от въображаеми ужаси и действителни страхове. И винаги сме я имали.

Фабел си легна към два часа.

Съзнаваше, че е сънувал през цялата накъсана нощ. Както беше казала Сузана, постоянното му сънуване беше признак на стрес, на френетичната борба на мисълта му да реши проблемите и споровете както в личния, така и в професионалния си живот. Но най-много се ядосваше, когато знаеше, че е сънувал, а не можеше да си спомни какво. Сънищата се скриха в мига, в който се събуди, за да отговори по телефона на Ана Волф в пет и половина сутринта.

— Добро утро, шефе. На твое място бих пропуснала закуската. Гаднярът се е разправил с още една. — Ана говореше с обичайната си прямота, която често граничеше с неуважение. — Между другото, намерих липсващите очи на Бернд Унгерер. И за всеки случай имам още един чифт...

Повече от половината район на Олсдорф е отделена за парк, който е най-голямата зелена площ в Хамбург. Над четиристотин хектара гъсти гори, приятно поддържани градини и великолепни екземпляри на скулптурата.

Място, където много жители и гости на града идват, за да попият неговото зелено спокойствие. Но Фрийдхоф Олсдорф е парк с много специфична роля. Това е най-голямото гробище на света. Красиво изваяните скулптури на Олсдорф украсяват мавзолеи, гробове и надгробни камъни на хамбургски покойници. Около петстотинте хиляди гроба означават, че почти всяко хамбургско семейство е погребало тук някой свой член.

Просветляващото небе беше относително чисто от облаци и вече беше набраздено от червените пръсти на приближаващото утро, когато Фабел пристигна на мястото. Една полицейска част от Олсдорфската полиция го поведе по Кордесалее — главния път през масива на Фрийдхоф и покрай Водната кула до място, което сякаш беше гробище със собствен статут. Беше обградено с широколистни дървета, почти

напълно покрити с пролетни листа. Статуи от бял мрамор, бронз и червен гранит мълчаливо бдяха над гробовете и Фабел мина през тях, за да стигне до мястото, където беше открито тялото. Ана вече беше там, както и Холгър Браунер и неговите криминалисти, които бяха отцепили района. Всички отправиха мрачни, ранносутрешни местопрестъпленски поздравии, когато Фабел дойде.

Жена лежеше по гръб като заспала, с ръце, скръстени на гърдите. До главата ѝ голяма статуя на женски ангел гледаше надолу с протегнатата ръка, сякаш виждаше мъртвата жена и искаше да я достигне. Фабел се огледа. Всички статуи наоколо бяха на жени, както и имената по надгробните плочи.

— Това е градината на жените — обясни Ана.

Гробище само за жени. Фабел знаеше, че убиецът се опитва да му каже нещо дори с избора на мястото. Погледна мъртвата жена. Позата ѝ беше почти като на Лаура фон Клостерцад. Разликата беше, че тази жена беше тъмнокоса и далеч не толкова красива, и не беше гола.

— Що за дрехи са това? — попита Ана.

— Традиционен северногермански женски костюм. Нещо като този, който жените носят на празника Спеелдеел — обясни Фабел. — Нали знаеш, като Финквардерския Спеелдеел.

Ана нищо не разбра.

— Ето ти очите. — Тя посочи гърдите на жената, върху които бяха пръснати четири маси от бяла и червена тъкан. — Май ще ни затрудни това изобилие. По-точно, имаме две очи в повече.

Фабел огледа тялото на мъртвата жена от главата до краката. Беше яркочервено традиционно боне, гарнирано с бяла дантела и вързано под брадата, пъстър шал във весели цветове над раменете и бяла блуза с широки ръкави, прибрана от тесен черен корсаж, украсен със златни и червени ширити. Той беше изцапан с лепкавите топки на извадените очи. Червена дълга до глезените пола беше едва прикрита под бродирана бяла престилка. На краката — дебели бели чорапи и черни обувки с ниски токове. Малка плетена кошничка беше оставена до нея и вътре имаше нещо като хляб.

— Приличат на истински — каза Фабел. — Тези одежди приличат на направени от членове на дружество Спеелдеел или предадени от майка на дъщеря. Знаеш ли коя е?

Ана поклати глава.

— Тогава трябва да разпространим нейна снимка, както и детайли от дрехите. Някой от Спеелдеел дружеството може да познае нея или тях.

— Виждаш ли цвета на бонето й? — Ана подаде на Фабел прозрачен плик за улики с поредно парченце жълта хартия.

Фабел впери поглед в дребния почерк на слабата утринна светлина.

— По дяволите! Червената шапчица. — Фабел върна плика на Ана. — Негодникът ще изиграе целия сборник приказки, ако не го пипнем скоро. Времето между убийствата се скъсява все повече, но малките му кървави възстановки съвсем не стават прибързани. Всичко това явно отдавна е било планирано.

— Очите, шефе — каза Ана. — Какво ще кажеш за тях? Имаме две, за които нищо не знаем.

— Освен ако не са на Паула Елерс и ги е държал някъде замразени или запазени другояче.

— Неее, не мисля така. — Към тях се присъедини Холгър Браунер. — Два чифта очи. И двата човешки, и двата изтръгнати със сила, а не хирургически. Доколкото виждам, и двата чифта са в процес на изсъхване, но едните са по-сухи от другите, значи са извадени по-рано. Но не виждам никакви следи от опити за запазване чрез замразяване или обработка с нещо.

— А защо не сме намерили друго тяло? — попита Ана.

Фабел щракна с пръсти.

— Умния Ханс... По дяволите, това е. Умния Ханс!

Ана изглеждаше объркана.

— Аз се ровя в тези проклети приказки от доста време — каза Фабел. — Те са толкова много, че той може да ни цапардосва с която и да е от стотиците, за да обосновава убийствата си, но си спомних за Умния Ханс. Не знам дали е замислен като същото лице от „Хензел и Гретел“, но момичето в приказката за Умния Ханс се казва Гретел. Във всеки случай Умния Ханс е пращан от майка си при Гретел няколко пъти, винаги с някаква проста задача, най-често за да предаде някакъв подарък. И всеки път се провалял — не успявал да даде на Гретел подаръка, но се връщал с нещо, което тя му е дала. Последния път майка му го натоварила с най-простото нещо. Казала му: „Умни ми

Ханс, защо не хвърлиш мили очи към Гретел?“. Тоест да я погледне мило. Но Умния Ханс изпълнява нареждането буквално: отива в обора и изважда очите на всички крави и овци. После посещава Гретел и ги хвърля върху нея.

— Боже! — Ана погледна трупа. — Значи това е връзката, за която говореше. Както е свързал Спящата красавица с Рапунцел чрез Лаура, така е свързал и Рапунцел с Умния Ханс чрез Бернд Унгерер.

— Именно. А сега имаме и малката Червена шапчица.

Фабел се загледа в лицето на мъртвата жена. Беше силно гримирано. Неестествен вид, който се сблъскваше с фолклорния костюм. Той се обърна към Браунер, шефа на следователите. Тонът му беше почти умолителен.

— Холгър, направи нещо. Моля те, дай ми някаква следа към този тип. — Той въздъхна. — Ана, връщам се в управлението. Ела в кабинета ми веднага щом свършите тук.

— Добре, шефе.

Фабел се отправи назад към изхода. Птичките вече пееха с всички сили. Спомни си прочетеното някъде, че Фрийдхоф Олсдорф приютява смайващо разнообразие от съвсем редки птици, в това число и прилепи, които гнездят в гробниците. Всъщност Фрийдхоф беше защитена природна зона. Толкова живот в място, предназначено за покойници! Мисълта беше прогонена от вика на Ана зад него.

— Шефе! Шефе! Ела да видиш това...

Тя енергично го призоваваше и с ръка. Фабел почти изтича към трупа. Бяха го вдигнали от мястото, където беше оставен, и го бяха напъхали в пластмасов чувал. Женският ангел все още гледаше и сочеше надолу, но вече не към мъртвата жена с традиционни северногермански одежди. Този път протегнатият пръст на ангела показваше плоча от бял мрамор, на която беше написано име.

Емелия Фендрих. 1930–2003.

54.

*10:15 ч., петък, 23 април
Хамбург Хафен, Хамбург*

Мария, Вернер, Хенк Херман и двамата офицери от отдела за сексуални престъпления се появиха около десет минути след пристигането на Ана и Фабел в заведението за бързо хранене на Дирк Стеламанс край доковете. Небето беше помрачняло и въздухът беше плътен и тежък, сякаш в настроение, което можеше да бъде разведрено само от избухване на буря. Около безупречно поддържания павилион и няколко защитени с чадъри маси към стоманеносивото небе се издигаше гора от корабни кранове. Дирк, бивш полицаи, беше фризиец като Фабел и двамата побъбриха малко на родния език, преди Фабел да поръча кафе за екипа си.

Те се скупчиха около две-три високи до гърдите маси и накратко обсъдиха застрашителното небе и дали ще успеят да си допият кафето преди бурята. После Фабел пристъпи към работата.

— Какво значи това? Засичаме поредна жертва, убита по същия начин. Но я намираме легнала върху гроба на майката на един от заподозрените — макар и периферно заподозрян. Искам да чуя мненията ви.

— Добре — каза Ана. — Поне ми спести обикалянето по учреждения, за да разбере дали майката на Фендрих наистина е мъртва. Властите на Фрийдхоф потвърдиха, че Емелия Фендрих действително е погребана преди шест месеца и адресът, на който е била записана, е същият като на сина ѝ в Ралщед.

Хенк кимна. Ралщед беше близо да Фрийдхоф, на границата с Олсдорф.

— Тогава какво правим? — попита той. — Да доведем ли Фендрих за разпит по последното убийство?

— На какво основание? — Ана направи гримаса, като сръбна прекалено горещото кафе. — Че майка му наистина е умряла и че не ни е излъгал?

Хенк с рамене се отърси от сарказма ѝ.

— Добре, мисля, че би могло и да е съвпадение. Но пресметнете: двеста и осемдесет хиляди възможни гробове, на които може да стовариш тялото, и то попада точно където е майката на един от тримата заподозрени. А знаем, че този тип ни говори с всеки елемент, който използва в сцените си.

— Трябва поне да поговорим с Фендрих — каза Мария. — Да проверим къде е бил, след като уточним времето на смъртта.

— Холгър Браунер е измъкнал от нашия уважаван съдебен патолог доктор Мьолер приблизителното време — каза Фабел. — Някъде между осем вечерта и полунощ. И наистина трябва да разберем къде е бил Фендрих по това време, но изключително дипломатично. Не искам отново да се оплаква от враждебно отношение.

— Аз ще се заема с това — каза Ана. Всички я зяпнаха. — Какво пък, мога да бъда и дипломатична.

— Добре — каза Фабел, като нарочно добави неувереност към тона си. — Но не го пренавивай.

— Защо не? — попита Хенк. — Фендрих вече застава начело на нашия списък. Така де, тялото е на гроба на майка му...

— Не непременно — каза Ана. — Изчезването на Паула Елерс е широко известно. Не е тайна, че Фендрих е разпитван от полицията. Трябва да си спомним, че нашият убиец повече от сигурно е отвлякъл и убил Паула. Така че ще трябва да следва развитието на нещата, след като я е отвел. Във всеки случай, казвам ви, че Фендрих няма да има алиби.

— Защо? — попита Фабел.

— Защото не знае, че ще му трябва. И защото е самотник.

Фабел отпи кафе и погледна небето. Стоманеносивата обвивка беше нашарена с по-тъмни облаци. Той усещаше тъпа болка в синусите си от налягането на въздуха, както винаги ставаше пред буря.

— Наистина смяташ, че Фендрих не е направил това, нали?

— Не мисля, че отношенията му с Паула Елерс са били изцяло порядъчни. Но не, той не е нашият човек.

Фабел разтри синусите си с палец и показалец.

— Смятам, че си права и че нарочно ни отклоняват. Всичко, което прави този тип, е навързано. Всяко убийство свързва една

приказка с друга. Той си играе с нас. Но води в играта. Има ред в това, което прави. Той е страшно организиран и находчив, всичко това е пресметнато дълго, преди да го извърши. Имам чувството, че приближаваме към края. Започнал е с Паула Елерс, където не ни дава нищо, освен използването на нейната самоличност за второто си убийство след три години. После при Марта Шмид, момичето в Бланкенезе, само ни предостави лъжлива самоличност. Чак след убийството на Лаура фон Клостерщад виждаме, че е поставил Марта Шмид „по-ниско“ от Лаура. Като продължава напред, той ни разкрива все повече и повече. Иска да се досетим какво следващо нещо е намислил да извърши, но му трябва време. Затова се опитва да ни насочи към Фендрих.

— Ами ако не си прав, шефе? — Вернер опря лакти в масата за бърза закуска. — Ако Фендрих е нашият човек и иска да го спрем? Ако се опитва да ни каже, че той е убиецът?

— Тогава Ана ще измъкне истината, когато отидат с Херман да го разпитат.

— По-добре да отида сама, шефе — каза Ана.

Хенк Херман не изглеждаше нито изненадан, нито ядосан.

— Не, Ана — отвърна Фабел. — Фендрих все още е заподозрян и няма да влезеш в къщата му сама.

— Не се притеснявай, Волф — каза Хенк. — Ще ти оставя целия разпит.

— Междувременно — продължи Фабел — трябва да анализираме посланията, които този тип ни изпраща. — Небето светна зад облаците, някъде на север. След няколко секунди върху тях връхлетя силният грохот на гръмотевица. — Мисля, че трябва да се връщаме в управлението.

Първото, с което посрещнаха Фабел в управлението, беше повикване в кабинета на директора Хорст ван Хайден. Не беше неочаквано. Медиите вече бяха обсипани с челни заглавия и уводни статии за „Приказния убиец“ и Фабел знаеше, че репортерите и фотографите са започнали да заобикалят прес-отдела и да тормозят Ван Хайден директно. Някакъв телевизионен екип стигнал до причакване на директора на прага на жилището му при връщане от

управлението — нещо немислимо допреди десет години. „Англосаксонският модел“ се разпространяваше все по-силно в Германия, като изместваше традициите ѝ на любезност и уважение. И както винаги, медиите бяха авангардът на тази промяна. Ван Хайден беше недоволен и трябваше да обвини някого. Когато влезе в кабинета му, Фабел се стегна.

Както се оказа, директорът Хайден по-скоро отчаяно чакаше мъничка добра новина и напомни на Фабел как самият той на последното местопрестъпление едва ли не умоляваше Холгър Браунер да подхвърли някаква диря. В кабинета бяха и сенатор Хуго Ганц и върховният прокурор Хайнер Гьотц, държавен обвинител в Хамбург. Гьотц се изправи и топло се усмихна, когато Фабел се приближи и се ръкува с него. Бяха кръстосвали шпаги много пъти, главно защото Гьотц беше упорит и методичен обвинител, който отказваше да пести усилия. Въпреки редките разочарования на Фабел от него обаче бяха стигнали до множество общи твърди убеждения и си бяха създали силно взаимно уважение и нещо близко до приятелство.

Ганц също се ръкува с Фабел, но далече не така топло. Аха, помисли си Фабел, меденият месец свърши. Предположи, че от посещението му при Маргарете фон Клостерщад аристократичната перушина е настръхнала и Ганц е получил телефонно обаждане. И беше прав.

— Господин комисар — избърза с въпроса Ганц, — струва ми се, че сте предприел на своя глава повторен разпит на госпожа фон Клостерщад?

Фабел не отговори, но хвърли въпросителен поглед към Ван Хайден, който също не отговори.

— Сигурен съм, че си давате сметка — продължи Ганц, — че това е много скръбно време за семейството.

— Беше много скръбно време и за семействата Шмид и Елерс. Струва ми се, че нямате проблем, когато ги разпитвах повторно?

Грапавото червендалесто лице на Ганц стана още по-червено.

— Слушайте, господин Фабел, вече ви казах, че съм приятел на семейство фон Клостерщад от доста време...

Фабел го прекъсна.

— А аз трябва да ви кажа, че това съвсем не ме интересува. Ако сте тук в качеството си на сенатор и искате да обсъдим този случай

обективно и цялостно, ще се радвам да го направим. Но ако сте изпратен тук, защото съм посмачкал фасона на госпожа фон Клостерщад, като съм й задал няколко лични въпроса за дъщеря й, тогава ви моля да напуснете незабавно.

Ганц го изгледа с нарастващ бяс в очите, защото не можеше да отрече, че Фабел е прав. Той стана, обърна се към директора и изфуча:

— Това е възмутително. Няма да седя тук и да слушам лекции по протокол от един от твоите младши служители.

— Първи главен комисар едва ли е младши офицер — само отбеляза Ван Хайден.

Ганц грабна куфарчето си и излетя от кабинета.

— За бога, Фабел — възкликна директорът, след като Ганц си отиде, — можеш поне да опиташ да ми облекчиш живота. На хамбургската полиция никак не й помага това, че ще й спечелиш за враг вътрешния сенатор на Хамбург.

— Съжалявам, господин директор, но казах истината. Ганц е изпратен тук, защото открих, че Лаура фон Клостерщад е правила аборт преди десет години, уреден, честно казано, от тази безсърдечна кучка — майка й. Била е бременна от Лео Кранц, фотографа. Но преди да стане известен, така че не е бил уловен от светския радар на Маргарете фон Клостерщад.

— Значи това е съществено според теб? — попита Хайнер Гьотц.

— Не директно. Може да подсказе обаче, че убиецът е познавал отблизо семейство фон Клостерщад. Просто защото цялата случка „Рапунцел“ замесва бременност и незаконност. И аз си запазвам правото да проследя всички и всякакви следи.

— Разбирам — каза мрачно Ван Хайден. — Но може би трябва поне да опиташ да правиш разлика между заподозрени и висши хамбургски политици при подхода си. И така, какво имаме по последното убийство? То бързо се превръща в история номер едно в Хамбург.

Фабел набързо изложи откритото до момента, в това число и за избрания от убиеца гроб и защо според него това е преднамерена димна завеса.

— Мисля, че си прав да не преследваш Фендрих прекалено агресивно — каза Хайнер Гьотц. — Проверих в прокуратурата на Шлезвиг-Холщайн. Там никога не е имало нищо срещу него, освен

подозренията на един полицейски офицер. Не искам накрая той да ни съди за враждебни действия.

Ван Хайден се облегна назад и отпусна ръце с изправени пръсти и прибрани лакти върху обширното черешово бюро. Беше напрегната поза, сякаш се готвеше за динамично физическо действие. Той гледаше Фабел, но сякаш беше другаде и в друго време.

— Като дете обичах приказките на Братя Грим. „Дървото, което пее и звъни“ например. Най-много ми допадаше това, че те бяха винаги по-мрачни от обикновените детски приказки. По-бурни. Затова децата ги харесват. — Ван Хайден се наведе напред. — Трябва да го намерите, Фабел. И то бързо. При скоростта, с която този маниак убива, не можем да си позволим лукса да го преследваме със седмици и месеци. Действията му ескалират прекалено бързо.

Фабел поклати глава.

— Не, не ескалират, господин криминален директор. Това не е подхранване на ярост. Всички тези убийства са изпипани детайлно, може би още преди години. Той работи по предварително разработен план.

Фабел млъкна, но тонът му подсказваше, че не е казал всичко. Ван Хайден долови това.

— Добре, Фабел, нека чуем докрай.

— Това е просто мое усещане. Поредна причина да бързаме да го хванем. Смятам, че видяното досега е само прелюдия. Струва ми се, че той изгражда нещо много по-голямо. Финал. Нещо зрелищно.

Като се върна в кабинета си, Фабел отново взе скицника. Намери страницата, на която беше обобщил разследването досега, и отвори нова, празна. Тя го гледаше и приканваше да ѝ повери някакви нови мисли. Най-горе той написа заглавията на всички приказки, имитирани досега от убиеца. Отдолу написа думи, които асоциираше с всяка приказка. Както очакваше, колкото повече се приближаваше до последното убийство, Червената шапчица, толкова повече пишеше: теми, имена, отношения. Баба. Мащеха. Майка. Вещица. Вълк. Той още работеше върху приказките, когато позвъни телефонът на бюрото му.

— Здравей, шефе. Мария е. Може ли да се срещнем в Института по съдебна медицина? Речната полиция току-що е извадила труп от Елба. Аз бих отменила всякакви планове за обяд.

Всеки умрял от неясна смърт, за която няма подписан от лекар смъртен акт, се оказва в Института по съдебна медицина. За тяло с окачена тежест и хвърлено в Елба това е единственото място.

С влизането си в моргата Фабел усети обичайната оловна вълна на погнуса и ужас. Тук винаги присъстваше онази миризма. Не само на смърт, а и на дезинфектанти, на почистващи препарати. Предизвикващ гадене коктейл, който никога не изчезва. Придружител заведе Фабел, Мария и комисаря от патрулната лодка на речната полиция, която беше намерила трупа, в студената морга със стоманените чекмеджета. Фабел отбеляза с безпокойство, че пристанищният полицаи изглежда крайно отвратен. Полицаят, разбира се, вече беше видял трупа, когато са го вадели от реката, и явно никак не се радваше пак да се срещне с него.

— Този е малко вмирисан.

Служителят от моргата остави миг възможност предупреждението да проникне до съзнанието, после завъртя ръчката, отвори вратата и измъкна металната вана, в която беше тялото. Врълхлетя ги вълна отвратително зловоние.

— По дяволите!

Мария направи крачка назад, а Фабел усети как речният полицаи се изопва до него. Самият Фабел се бореше да контролира отвращението си и най-вече стомаха си, който се надигаше силно при вида и миризмата на трупа пред него.

На таблата лежеше гол мъж, около метър и седемдесет и пет сантиметра висок. Беше трудно да се каже какво е било телосложението или дори етническата му принадлежност, защото тялото беше подпухнало и обезцветено от водата. По-голямата част от раздутия торс беше покрита с татуировки, които леко бяха побледнели от разпъването на кожата. Татуировките представляваха главно сложни образи и фигури, а не обичайните голи жени, сърца, черепи, кинжали и дракони. Дълбоко назъбване обхващаше подпухналия торс като масивен ръб и прекалено опънатата кожа беше се пукнала. Мъртвецът имаше дълга посивяла коса, вързана отзад на опашка.

Гърлото му беше прерязано. Фабел видя белезите от правия страничен удар, но навсякъде около разреза кожата и плътта изглеждаха разкъсани.

Истинският кошмар беше в пораженията на лицето. Плътта около очните орбити и устата беше разпрана и разръфана. Проблясваха кости през парцалите кожа и плът. Зъбите на жертвата се хилеха в усмивка без устни.

— Боже мой! Какво, по дяволите, е станало с това лице? — възкликна Фабел.

— Змиорки — обясни речният полицаи. — Те винаги нападат първо около раните. Затова мисля, че очите му са били извадени. Змиорките са свършили останалото. Просто са намерили най-лесния вход към главата и този първичен източник на протеин. Същото е и с раната на гърлото.

Фабел си спомни „Тенекиения барабан“ от Гюнтер Грас. Описанието как рибар използвал главата на мъртъв кон, за да лови змиорки. Като вадел главата от водата, очните орбити гъмжали от змиорки. Фабел си представи как са извличали мъртвеца със змиорки, вкопчени в безценната си храна. Гаденето се засили. Затвори очи за миг и се помъчи да потисне повдигането, преди да заговори.

— Деформация около торса. Идея какво я е причинило?

— Да — каза полицаят. — Имаше плътно стегнато около тялото въже. Спасихме доста от него. Предполагаме, че с него е била завързана тежест, преди да го хвърлят във водата. Като че ли въжетото се е скъсало или тежестта някак се е отделила от него. Затова е изплувал на повърхността.

— И така ли беше? Гол?

— Да. Нито дрехи, нито документи, нищо.

Фабел кимна на служителя от моргата, който хлъзна обратно трупа в кабинката и затръшна вратата. Но остана отвратителната воня на разложение.

— Ако нямате нищо против, предлагам да излезем — каза Фабел и изведе Мария и речния полицаи към паркинга.

Всички мълчаха, докато не излязоха на открито, където дълбоко поеха чист въздух.

— Господи, беше ужасно! — каза най-после Фабел.

Той отвори клетъчния си телефон и се обади на Холгър Браунер. Описа му находката и го попита дали може да направи ДНК тест, за да установи дали излишните очи, намерени във Фрийдхоф, са от това тяло. След като затвори, благодари на речния полицаи, че им е отделил време. Когато останаха сами, той се обърна към Мария.

— Знаеш ли какво означават въжето и тежестта?

— Да — отговори тя. — Този не е трябвало да го намерим.

— Именно. Да предположим за момент, че очите са от това тяло. Това прави от жертвата единствено донор, той е убит само заради очите.

— Предполагам, че е възможно.

— Може би. Дали втори чифт очи, „хвърлени на Гретел“, чак толкова подобряват картината? Защо да не използва само очите на Унгерер? Или, ако трябва да имаш повече от чифт, защо само още едни? Защо не половин дузина?

Мария сви вежди.

— Накъде биеш?

— Много е просто. Върнах се точно там, където бях, когато Олсен беше главният ни заподозрян, когато имахме негов мотив да убие Грюн и Шилер, но не и другите. — Той кимна към Института по съдебна медицина. — Онзи човек там не е умрял само заради очите си. Убит е по някаква причина. Той е отклонение, което нашият убиец е бил принуден да направи. И затова не е искал или не му е било необходимо — да намерим тялото.

— Защо? — Смръщеното чело на Мария не се изглади. — Защо е трябвало да убие този човек?

— Може би е знаел кой е извършил убийствата. Или просто е притежавал някаква информация, която убиецът не е искал да се разпространява. — Фабел отпусна ръце и обърна лице към сивото небе. Затвори очи и отново разтри синусите си. — Свържи се със следствените и виж дали могат да получат свестни пръстови отпечатъци и да направят снимки на татуировките му. Не ми пука, че може да се наложи да посетим всички татуировчици в Хамбург. Трябва да го идентифицираме.

Докато се връщаха в управлението, бурята, която цял ден мрачно се беше спотайвала в плътния въздух, избухна.

55.

*15:00 ч., понеделник, 26 април
Санкт Паули, Хамбург*

Както Ана беше предположила, Фендрих не можа да предостави каквото и да било твърдо алиби за местопребиваването си в нощта на последното убийство. Дори не можа да каже, че е гледал телевизия и да съобщи нещо за вечерната програма. Вместо това беше прекарал вечерта в четене и подготовка за уроците си на другия ден. Беше ясно, че Ана вече го съжаляваше. Той явно беше напълно разстроен от оскверняването на гроба на майка му. Фабел дори подозираше, че Ана може би е отишла по-далече, отколкото трябва, като го е успокоила с теорията на Фабел, че истинският убиец го използва само за отвличане на вниманието.

Поне знаеха на кого са принадлежали очите. ДНК тестовете потвърдиха, че едните са на Бернд Унгерер, а другите — на тялото, извадено от Елба. Холгър Браунер беше направил и тестове с косата на трупа от реката. Те потвърдиха, че татуираният мъртвец е бил наркоман, но не показваха скорошна силна доза. Патологът потвърди, че причината за смъртта е единственият широк разрез на гърлото и в дробовете няма вода. Жертвата беше умряла преди потопяването във водата.

Осигуриха си разрешение за влизане и претърсване на две помещения. Първото беше за апартамента на Лина Ритер, известна проститутка, която беше обявена от сестра ѝ за изчезнала. Досието на Лина беше проучено и беше установено, че именно тя е жената, чието тяло беше разположено, облечено в традиционен фолклорен костюм, в женското гробище на Олсдорф.

Второто разрешение беше за студио за татуиране в западната част на Санкт Паули. Не беше трудно да го намерят. На полицаите в целия град беше наредено да проверят всеки салон за татуировки на територията си, да покажат снимките и да видят дали някой ще ги познае. Наблюдателен млад старшина бе решил да не пренебрегва

факта, че точно това студио изглежда винаги затворено, и поразпита съседите. Никой не знаеше къде е Макс Бартман, но за него беше необикновено да не е отворил. Бизнесът беше животът му, освен това живееше над ателието.

Студиото беше мъничко. Единствена стая с прозорец, който би гледал право към улицата, ако не беше покрит със снимки и илюстрации, изкопирани върху него, които разкриваха пред минавачите таланта на майстора вътре. Естествената светлина едва се процеждаше през нищожните пролуки между колажите с модели и Фабел трябваше да включи голата крушка на тавана, за да вижда ясно. Той благодари на полицаия и помоли да почака отвън. Останаха двамата с Вернер в тясното студио. Две стари разнебитени кожени кресла бяха сложени от двете страни на малка странична масичка със списания. Тапицирана маса за физиотерапия беше тикната до едната стена, а до нея имаше въртяща се табуретка. На ръба на масата беше завинтена шарнирна лампа. Плетеница от жици висеше от гнездо в стената и водеше до метална кутия с ключ и скала, после към алуминиев апарат за татуиране. Още три апарата лежах на масата. Монтиран на стената шкаф съдържаше редове с мастила за татуиране с голям спектър цветове, както и шаблони за татуировка, игли, кутия с хирургически ръкавици и стерилни тампони.

Фабел измъкна от джоба си чифт следователски ръкавици и си ги сложи. Стените също като прозореца бяха покрити с модели за татуировки и снимки на доволни клиенти. Страшно много време би отнело да се подредят всички тези снимки и да се види дали някои от тях съответстват на татуировките на мъртвеца. Огромен плакат с изглед на планина и море с изписано с главни букви заглавие „НОВА ЗЕЛАНДИЯ“ беше единствената стенна украса, несвързана с татуиране. Другата беше бележка, написана на ръка с флумастер, която излагаше правилата на студиото: никакво пушене, деца, пияни и наркотици, никакво неуважение.

Фабел разгледа снимките отблизо. Не всички бяха фотографии в едър план на ослепителни нови татуировки. Някои показваха дваматризма усмихнати пред камерата хора, обърнали рамо или бедро към обектива, за да покажат произведенията на изкуството по тялото си.

Една личност се появяваше на доста снимки — слаб мъж с тъмна коса, започнала да посивява, вързана на опашка отзад. Лицето му беше изпито, бузите хлътнали, имаше вид на пияница. Фабел се съсредоточи особено върху една снимка. Беше лято, човекът с конската опашка носеше черен потник и беше сниман с дебела жена, на която явно току-що беше татуиран флорален мотив на масивната гърда, щедро показана пред фотографа. Фабел видя, че и самият мъж на снимката беше покрит с татуировки. Но те не бяха така колоритни като тези на клиентите му. И се състояха от образи и фигури.

— Вернер! — повика Фабел, като не сваляше очи от снимката. — Мисля, че открихме нашия човек. Не е клиент, а самият майстор на татуировките.

Врата извеждаше от студиото. Беше махната, явно за да увеличи мизерното пространство, и беше заменена със завеса от многоцветни пластмасови ленти. Вернер продължаваше да изследва студиото, а Фабел тръгна към останалите помещения. Той раздели пластмасовите ленти и влезе в квадратен хол. Отдясно тясно килерче беше превърнато в тоалетна с ръчно казанче. Точно пред Фабел имаше стълбище, което остро завиваше надясно, после направо, и го отведе до горния етаж. Там имаше три мънички стаи. Едната обединяваше ролите на кухня и всекидневна и беше обзаведена с диван и кожено кресло като тези в студиото, но в много по-добро състояние. Имаше много стар телевизор и стереоуредба. Втората стая беше спалня — толкова малка, че побираше само креват, шкаф с книги и лампа, която стоеше на пода до леглото.

Малката квартира потисна Фабел. Беше неприветлива, но чиста, и Бартман явно беше я поддържал в ред. Беше от вида функционални, но бездушни жилища, в които живее сам мъж. Фабел си представи собствения си апартамент, с хубавите мебели, буков паркет и зашеметяващ изглед към Алстер. Той беше от друга класа. Но имаше нещо в това пространство, капсулирало живота на Бартман, което беше потискащо подобно. Докато стоеше тук, в мъртвия апартамент на мъртъв човек, Фабел взе решение за собствения си живот.

Погледна под кревата и намери голяма плоска папка. Издърпа я и я сложи на кревата, после я отвори. Съдържаха чертежи с перо и мастило, ескизи с въглен и две-три картини. Обектите им бяха неинтересни — дървета, сгради, натюрморти — и явно бяха етюди,

предназначени да проверят по-скоро обхвата и техническите умения, отколкото въображението на художника. Фабел откри, че е рисувал отлично. Всеки етюд беше подписан с инициалите М. Б.

Остави папката на леглото и отиде да прегледа шкафа с книги — всичките свързани с майсторството на татуировката. Имаше научни текстове върху историята на боди-арта, книги за полупорнографското „фентъзи“ изкуство, ръководства за оборудване на ателиета за татуиране. Но три книги не се връзваха с общата насоченост. Ток на възбуда прониза Фабел: едната от тях беше „Събраните приказки на Братя Грим“, а другите две бяха върху стари германски готически шрифтове.

Старогермански образци и шрифтове. Събрани приказки на Братя Грим. Човек не би очаквал да намери точно това в апартамент на майстор по татуировките. Поредно убийство, свързано с Грим, пореден труп, но този път непредназначен да бъде намерен.

Фабел отдели трите книги и ги остави настрана, за да ги приберат после в плик за улики. Постоя малко в неприветливата стая, вперил поглед в книгите. Знаеше, че тепърва му предстои да разгадае тяхното точно значение. Знаеше също, че току-що беше направил голяма крачка към убиеца. Той отвори клетъчния си телефон и щракна бутон за бързо набиране.

— Ана. Фабел е. Имам странно искане. Позвъни на Фендрих и го попитай има ли някакви татуировки...

56.

14:10 ч., вторник, 27 април

Нойщад, Хамбург

Вайс беше любезен и готов да сътрудничи, когато Фабел му се обади вкъщи, но успя да процеди нищожен отгънък на изчерпващо се търпение в тона си. Обясни, че следващите дни е много зает с даване на автографи и някои проучвания във връзка с новата книга, която пише. Канеше се да бъде в района на Нойщад и предложи да се срещнат там в около единадесет и половина.

— Ако нямате нищо против да извършите разпита си на открито — каза накрая.

Фабел както обикновено пристигна десет минути по-рано и седна на пейка на пешеходната Петерщрасе. Небето беше избърсало и последните петънца облаци от лицето си и се представяше в безупречно яркосиньо. Фабел се ядосваше, че взе тежкото си кожено яке. Подходящото облекло при непрекъснатите промени на времето беше проблем не само за него, а и за всички в Хамбург. Не можеше да свали якето, защото служебният пистолет беше закачен за колана му, затова избра пейка в сянката на дърветата край павираното улично платно. Петерщрасе беше оградена с пет-шестетажни барокови градски къщи, фасадите им бяха целите в прозорци и се издигаха във фронтони в холандски стил. Малко след единадесет и половина огромният силует на Вайс се появи иззад внушителната врата на тридесет и шести номер, на ъгъла с Хютен. Фабел познаваше сградата — като студент често я бе посещавал. Той стана, когато Вайс дойде, и двамата си стиснаха ръцете, преди да седнат на пейката.

— Предполагам, че новата ви книга следва подобна традиционна литературна тема? — каза Фабел.

Вайс въпросително вдигна едната от гъстите си вежди и Фабел показа сградата, от която той току-що беше излязъл.

— Библиотека на Долна Германия — смятам, че изучавате по-старата литература на Долна Германия. Някога прекарвах там доста

време...

— С какво мога да ви помогна, господин комисар?

Интонацията на Вайс все още съдържаше нюанс на нетърпеливо снизхождение. То жегна Фабел, но той го остави да отмине.

— В този случай има повече съвпадения, отколкото бих приел за допустими, господин Вайс — каза Фабел. — Подозирам, че убиецът е чел книгата ви и че тя влияе на действията му.

— Или е възможно вашият убиец и аз просто да използваме един и същи източник, макар и по коренно различен начин. Имам предвид оригиналния сборник на Братя Грим „Детски и семейни приказки“.

— Не се съмнявам, че е точно така, но ми се струва, че има... — Фабел търсеше най-подходящата дума. — ... ами нещо като свободен стил към тях. Тълкуване, ако предпочитате.

— И не се придържа строго към книгата?

— Да. — Фабел замълча. Възрастна жена мина край тях с куче на каишка. — Защо не ми казахте, че скулпторът е ваш брат? Че той е създал статуетката в кабинета ви?

— Защото сметнах, че това не е ваша работа. И че няма нищо общо с предмета на разговора ни. Което ме кара да попитам защо смятате, че е ваша работа. Подозирате ли ме, господин Фабел? Искате ли пълен отчет кога къде съм се намирал? — Очите на Вайс се свиха и тежките вежди засенчиха първите искри на мрачен огън. — О, виждам логиката ви. Може би лудостта цари в семейството. — Той наведе масивната си глава към Фабел. — Може да съм и лунатик.

Фабел устоя на изкушението да се отдръпне и издържа погледа на Вайс.

— Добре, нека кажем, че имам почва за подозрения. Книгата ви излиза и внезапно започват серия убийства, които следват същите специфични теми като вашия роман. В добавка тези убийства ви поставят под светлината на прожекторите, като повишават интереса към вашата книга и нейните продажби. Това най-малкото легитимира интереса ми към вас.

— Разбирам... Значи съм в светлината на полицейските прожектори, както и на медийните? — В усмивката, разтегнала устните на Вайс, липсваше и намек за топлина. — Ако ми дадете списък на дати и часове, за които искате да ви дам сведения, ще ви предоставя нужната информация.

— Вече съм го приготвил. — Фабел извади сгънат лист от вътрешния си джоб. — Всички дати и часове са тук. И където е възможно, би било полезно да посочите някого, който би могъл да потвърди посоченото.

Вайс взе списъка и го пхна в джоба на самото си, без да го погледне.

— Ще се погрижа. Това ли е всичко?

Фабел се наведе напред, като опря лакти на коленете си. Гледаше жената и кученцето, които завиваха на ъгъла.

— Слушайте, господин Вайс, вие явно сте много интелигентен човек. Съпадението между книгата ви и тези убийства не е главната причина да съм тук. Предполагам, че сте почти експерт по въпроса какво движи действията на този убиец. Необходимо ми е да го разбера. Трябва да разбера какво си мисли, че вижда в тези приказки.

Вайс пак се отпусна на пейката и простря големите си ръце на коленете си. Загледа паветата до краката си за момент, сякаш обмисляйки думите на Фабел.

— Добре. Но не знам как да ви помогна. Не мога да предложа никакво специално прозрение за мотивите му. Това е негова действителност, не моя. Но ако искате мнението ми, тя няма нищо общо с приказките на Братя Грим. Това, което върши, е негово собствено изобретение. Както моята книга няма нищо общо с действителния Якоб Грим. Нито пък с приказките на Братя Грим. Те са... хмм, нещо като фон на това, което аз си измислих. — Вайс замълча и посочи бюргерските барокови къщи пред тях. — Погледнете. Ние седим тук, заобиколени от история. По време на сезона и Петерщрасе, и Хютен, и Неандерщрасе зад ъгъла са пълни с туристи, най-вече американци, потопени във великолепието на тези къщи от късното средновековие. Но, както знаете, в което съм повече от сигурен, всичко това е лъжа. Тези прекрасни барокови градски къщи са построени в края на шейсетте и началото на седемдесетте години. Никога по-рано тук не е имало такива къщи. Те дори не са реконструкции, те просто са имитации, фалшификации. Естествено, построени са съгласно истински исторически планове за такива къщи, но не са от тук, от това място, от това време. От никое време.

— Какво искате да кажете, господин Вайс?

— Просто, че вие и аз, и всеки, който знае историята на Хамбург, е наясно с това. Но повечето хора са невежи. Те идват тук, седят на тези пейки като нас сега, и попиват усещането за тяхната история, за историята на Германия. И това е, което преживяват. Кое то чувстват. Това е тяхната реалност, защото вярват в нея. Те не виждат измама, защото тя не е явна.

Вайс потри длани в коленете си разочаровано, сякаш все още се мъчеше да оформи мислите си.

— Попитахте ме за брат ми. Не споменах, че той е автор на произведението в кабинета ми, защото всичко това още е прекалено реално за мен. Прекалено болезнено. Радвах се, когато Даниел се самоуби, и все още ми е трудно да се справя с това. Той така се измъчваше към края, че изпитах облекчение, когато свърши. Казах ви, Даниел вярваше, че е ликантроп, върколак. Наистина вярваше в това — за него то беше абсолютна, неоспорима, отвратителна действителност. Беше мой по-голям брат и аз много го обичах. Беше всичко, което исках да бъда. После, когато станах на дванадесет, а той на седемнадесет години, започна да получава тези пристъпи. Аз виждах това, господин комисар. Виждах брат си в ноктите на невидима сила, която го разкъсваше. Не беше само психическо терзание, което го караше да вие и реве, беше силна физическа болка. Всяко сухожилие се усукваше и разпъваше, костите му се извиваха, тялото му се разкъсваше от невероятна болка, докато променяше формата си. Същественото е, че той изпитваше всичко това. Всичко за него беше съвсем реално. Но не и за нас. — Вайс отмести вторачения поглед, с който беше приковал Фабел. — Оттам ми дойде идеята за моите разкази „Избрани светове“. Написах за Даниел още в първия от тях. Направих го вълк. Не вълкоподобен, а вълк-крал, господар на всички вълчи глутници в света. Създадох го щастлив и свободен — свободен от болка — в моя разказ. И това стана моята реалност за него. — Вайс отново замълча. Фабел виждаше мъката в тъмните му очи. — Ето затова грешите, като смятате, че вашият убиец не се придържа строго към книгата, към автентичните приказки. Просто това е негова книга. Негова реалност.

— Но приказките на Братя Грим, и може би дори вашата книга, го вдъхновяват?

— Очевидно. Но начинът, по който ги тълкува, е труден за разбиране от друг. Вижте, помнете ли, че ви показах своята колекция от илюстрации?

Фабел кимна.

— Добре, помислете колко дълбоко индивидуални художествени интерпретации на приказките на Грим показват те. А това са само част от картините, рисунките, илюстрациите на книги и скулптурите, вдъхновени от тези приказки. Вземете операта на Хъмпърдинк. Пясъчният човек пристига и напръсква с омагьосан прах очите на Хензел и Гретел, за да ги накара да заспят. Това няма нищо общо с оригиналната приказка. Интерпретацията на вашия убиец — защото той явно вижда себе си като художник — е толкова субективна и лична, колкото и тези, другите. Такива интерпретации изопачават. Нацистите си присвоиха приказките на Братя Грим, както направиха и с всичко друго в нашата култура, което можеха да изкривят и фалшифицират, за да служи на собствените им цели. Има една особено отвратителна, всеизвестна илюстрация — една много „арийска“ Гретел, която блъска старата вещица в пещта. А старата вещица има типично еврейски черти. Това е отблъскваща работа, когато се замислиш, едно доста смразяващо предсказание за ужасите, които настъпват впоследствие.

— Значи казвате, че имаме само тема, но не и план?

Вайс сви рамене.

— Казвам, че не е възможно да се предскаже какво точно се готви да направи и как вижда развитието на работата си. Но материалът, с който работи, му предлага страховит обхват в избора на приказка, която да изкриви според личния си дневен ред.

— Тогава Бог да ни е на помощ — каза Фабел.

57.

21:00 ч., четвъртък, 29 април

Отмаршен, Хамбург

Небето над Хамбург оставаше ясно след поредната пречистваща буря и сега сияеше в късната вечер. Апартаментът на Фабел беше облян от топла мека светлина. Чувстваше се абсолютно изтощен. Хвърли якето и пълнителя на пистолета си върху дивана и постоя за момент, като попиваше с очи своя апартамент. Своего малко царство. Беше го обзавел добре, дори скъпо, и той бе станал външното проявление на индивидуалността му. Чист, функционален, почти прекалено организиран. Фабел поглъщаше гледката и мебелировката, книгите и картините, скъпата електроника. Но беше ли този апартамент в края на деня поне мъничко по-малко самотен от мизерното жилище на Макс Бартман над ателието му в Санкт Паули?

Преди да се съблече и да влезе под душа се обади на Сузана. Нищо не се бяха уговорили за тази вечер и тя се изненада, че го чува, но се зарадва.

— Сузана, трябва да те видя тази вечер. При теб, при мен, в града — няма значение къде.

— Добре — отвърна тя. — Нещо лошо ли има?

— Не, нищо такова. Просто трябва да поговоря с теб.

— О, разбирам... — Тя явно реши, че е за нещо около убийствата. — Защо не дойдеш тук? И да останеш през нощта.

— След половин час съм при теб.

Апартаментът на Сузана беше в запазената от времето на Вилхелм импозантна част Йовелгьоне на хамбургския район Отмаршен. Йовелгьоне се намираше надолу по Елба на Елбешосе, по пътя за Бланкенезе. Фабел често бе оставал нощем, но някак си бяха свикнали по-често тя да спи в неговия апартамент. Фабел подозираше, че тя се старее да защити собствената си обител по-осъзнато,

отколкото той своята. Но беше му дала ключ и след като паркира на главната улица, той влезе.

Сузане го видя да пристига и го чакаше на вратата на апартамента. Беше с преголямата тениска, с която спеше. Лъскавата ѝ черна коса се спускаше по раменете ѝ, лицето ѝ беше без грим. Имаше моменти, неочаквани мигове, когато Фабел оставаше поразен от красотата ѝ. Когато я погледна в този момент, на прага на жилището ѝ, се случи същото.

Апартаментът ѝ беше много по-голям от неговия и украсен с вкус, но имаше оттенък на традиционност в стила, който липсваше на северняшкия минимализъм в жилището на Фабел.

— Изглеждаш уморен — каза Сузане и погали лицето му.

Заведе го във всекидневната, после отиде в кухнята и се появи с чаша вино и бутилка бира.

— Заповядай, „Йевер“ е. — Тя му подаде бутилката. — Имам запас специално за теб.

— Благодаря. Добре ще ми дойде.

Той отвори студената остра фризийска бира. Сузане седна до него на дивана с подвити под себе си крака. Тениската се повдигна и откри копринената кожа на бедрото ѝ.

— За какво искаше да говорим толкова спешно? — усмихна се тя. — Не че не ми е много приятно да те видя. Но ми се стори, че искаш да обсъдим разследването, а знаеш отношението ми към служебните разговори...

Фабел я прекъсна, като я привлече към себе си и я целуна дълго и горещо. Когато я освободи, още дълго я гледа.

— Не — каза той най-после. — Не съм дошъл да говорим по работа. Мислих много. За нас двамата.

— О! — възкликна Сузане. — Звучи страшничко.

— Май на никъде не отиваме с тези отношения. Предполагам, че е така, защото и двамата сме задоволени, всеки по свой начин. И ти може би не искаш нищо повече от това, което имаме. — Той замълча, като търсеше в очите ѝ някаква реакция. Но прочете само търпение. — Аз разруших брака си. Не знам къде сбърках, но мисля, че е защото не направих достатъчно, за да го поддържам жив. Не искам това да стане с нас. Наистина държа на теб, Сузане. И искам това да продължи.

Тя се усмихна и отново погали бузата му. Ръката ѝ беше прохладна от чашата.

— Но, Ян, всичко е чудесно. И аз искам да продължи.

— Искам да живеем заедно. — Тонът на Фабел беше решителен, почти рязък. Тогава той се усмихна и гласът му омекна. — Наистина бих искал да живеем заедно, Сузана. Ти какво мислиш?

Тя вдигна вежди и въздъхна дълбоко.

— Не знам. Наистина не знам, Ян. И двамата обичаме жилищата си. И двамата сме хора със силна воля. Това не е проблем сега, но ако живеехме заедно... Не знам, Ян. Както казваш, имахме хубави преживявания досега, не искам да ги развалям.

— Не мисля, че ще се влошат. Смятам, че това би ги укрепило.

— Имала съм връзка и преди. — Сузана спусна краката си на пода. Наведе се напред, опря лакти на коленете си и обгърна чашата си с две ръце. — Живяхме заедно известно време. Отначало не забелязвах това, но той беше много властна личност. — Тя горчиво се засмя. — Аз, психологът... не можах да разпозная един авторитарен перко! Във всеки случай това не беше добре за мен. Чувствах се подценена. След това безполезна. Престанах да вярвам в себе си, престанах да се доверявам на собствените си преценки. Напуснах го, преди да разруши последните остатъци на самоуважение в мен.

— Мислиш, че съм като него?

— Не, разбира се, че не. — Тя взе ръката му. — Просто изгубих много време да създам усещане за независимост у себе си.

— Боже, Сузана, не търся домакиня вкъщи! Търся партньор. Човек, с когото да споделя живота си. И единствената причина да търся това си ти. Преди да те срещна и през ум не ми е минавало нещо подобно. Няма ли поне да си помислиш по въпроса?

— Разбира се, че ще си помисля, Ян. Не ти казвам „не“. Просто ми трябва време да го обмисля. — Тя широко се усмихна. — Знаеш ли какво ще ти кажа? Заведи ме в Силт, както ми обещаваш от много време. Да поживея в хотела на брат ти. Направи това и ще ти дам отговор.

Фабел се усмихна.

— Дадено.

Те се любиха силно, горещо, после заспаха. Чувство на задоволеност изпълваше Фабел в дълбокия му сън. По-дълбок, по-здрав, отколкото бе седмици наред.

Събуди се внезапно. Нещо се беше протегнало в дълбините, за да го намери и измъкне неочаквано на повърхността. Лежеше с широко отворени очи и гледаше сенките на тавана. Сузана спеше до него. Нещо някъде в тъмна малка килийка в далечен ъгъл на съзнанието му се блъскаше, за да излезе навън. Той сви крака и седна на ръба на леглото. Какво беше това? Нещо, което беше казал? Или видял? Или и двете? Каквото и да беше, знаеше, че е свързано с убийствата. Някаква връзка, съществуваща на границите. Изправи се, закрачи из всекидневната и се загледа през прозорците на Сузана. Нейният апартамент можеше да се мери с неговия по гледки. Видимостта отук се простираше над парка и надолу по Елба, но беше непоклатимо ограничена от другите сгради. Две-три коли минаха към Либерман щрасе. Самотно куче бродеше по улицата и Фабел го проследи, докато изчезна от погледа му.

Нещо, което беше чул. Нещо, което беше видял. Или и двете. Изтощеният му, лишаван от сън мозък отказваше да го покаже.

Фабел отиде в кухнята и присви очи от заслепяването, когато включи осветлението. Направи си чаша чай. Когато взе мляко от хладилника, видя вътре да се охлажда три бутилки бира. Усмихна се при мисълта, че Сузана ги е купила за него и ги държи в хладилника. Фабел винаги гледаше на хладилника като на интимно пространство: неговото съдържание беше толкова индивидуално, колкото съдържанието на нечие портмоне или чанта. Когато беше на място на убийство, проверяваше хладилника, за да получи впечатление за личността или хората, които живееха там. И сега неговите бири делиха лично пространство с киселото мляко, любимите немски сирена и слабостта на Сузана — сладкишите.

Той занесе чая си на плота за закуска. Отпи. Беше прекалено горещ и го остави да изстине. Сузана влезе в кухнята, като триеше очи.

— Добре ли си? — попита тя сънливо. — Пак ли лош сън?

Той стана и я целуна.

— Не. Просто не можах да спя. Извинявай, че те събудих. Искаш ли чай?

— Няма нищо. Не искам, благодаря. Само исках да видя как си.

Фабел замръзна от тъмната енергия, която го прониза. Умората му изчезна и вече беше буден до краен предел. Всяко сетиво, всеки нерв бяха нащрек. Той гледаше Сузане неவிждащо.

— Добре ли си? — попита тя. — Ян, какво има?

Фабел прекоси кухнята и отвори хладилника. Вторачи се в сладкишите. Бяха леки, отгоре с печени ябълки, покрити със светла люспеста корица. Затвори вратата и се обърна към Сузане.

— Бисквитената къща — каза той. Но не говореше на нея.

— Какво?

— Бисквитената къща. Вернер ми каза, че трябва да търсим човек, който живее в бисквитена къща. Когато видях сладкишите в хладилника, се сетих за това.

— Ян, за какво говориш, по дяволите?

Той я хвана за раменете и я целуна по бузата.

— Трябва да се облека. И да се върна в управлението.

— За какъв дявол? — попита тя и тръгна след него към спалнята, където той бързо навлече дрехите си.

— Чух го, Сузане. През цялото време се мъчеше да ми каже нещо и сега го чух.

Фабел се обади на Вайс от колата си.

— За бога, Фабел, още няма пет сутринта! Какво искате, дявол да го вземе?

— Защо печивата играят толкова важна роля в приказките на Братя Грим?

— Какво? Какво, по дяволите...

— Слушайте, господин Вайс, знам, че е късно... или много рано... но това е важно. Жизненоважно. Защо толкова често се споменават печени храни в приказките на Братя Грим — от хляб и сладкиши до къщи от курабийки с джинджифил?

— О, боже, не знам... Това символизира толкова неща... — Вайс явно се смути, пък и беше принуден да се рови в душевни дълбини в полусънно състояние. — Различни неща в различните приказки. Например в Червената шапчица, топлият хляб за баба й е символ на непокварената чистота, докато вълкът представлява поквара и ненаситна лакомия. Той иска не хляба, а нейното целомъдрие. А пък

Хензел и Гретел, въпреки че са двама невинни, загубени в мрака на гората, се поддават на своя апетит и алчност, когато попадат в бисквитената къща. Така те представляват изкушението да сгреша. Печивата могат да представляват толкова много неща. Простота и чистота. Или дори бедност — сухите корички, които Хензел пази тайно, за да заведат него и сестра му към безопасност. Защо?

— Не мога да ви обясня сега. Но благодаря.

Фабел затвори и веднага набра нов номер. Мина време, докато му отговорят.

— Вернер, Фабел е. Да, знам колко е часът. Можеш ли веднага да дойдеш в управлението? Виж дали можеш да се свържеш с Ана и Мария. — Фабел се спря навреме. За малко да каже да извика и Паул Линдемман. Ранният час и силата на навика за миг заличиха смъртта на Паул. — И накарай Ана да извика Хенк Херман.

Толкова смърт! Как допусна да се окаже заобиколен от толкова много смърт? Историята беше неговата изключителна любов и беше се чувствал привлечен към живота на историците така, сякаш някакви гени бяха предопределили пътя му. Но Фабел не вярваше в съдбата. Вярваше в жестоката непредсказуемост на живота. Живот, в който случайна среща между млада студентка, тогавашната приятелка на Фабел, и нищожество с психично разстройство доведе до трагедия. И тази трагедия повлече верига непредвидими събития, които накрая превърнаха Фабел от историк, археолог или преподавател, в следовател по убийства.

Толкова много смърт! И сега той затваря обръча около пореден убиец.

Беше близо шест часа, когато всички се събраха в отдела. Никой не се оплакваше, че са го вдигнали от леглото, но всички имаха помътнелия поглед на недоспали. Без Фабел. Неговите очи горяха със студена, мрачна решителност. Той застана с гръб към тях, като оглеждаше с търсец поглед образите на дъската.

— Имаше време, когато си мислех, че никога няма да пипнем този тип. — Тонът на Фабел беше спокоен, предпазлив. — Че ще се блъскам няколко седмици в интензивна дейност и сред куп трупове, и после той ще изчезне. До следващия гуляй. — Последва пауза с

ускорено сърцебиене. Той се обърна към слушателите си. — Предстои ни много, много натоварен ден. В края му се надявам да сме арестували нашия убиец.

Никой не проговори, но всички вече бяха нащрек.

— Той е умен. Луд, но хитър — продължи Фабел. — Това е делото на живота му и го е обмислил до най-малката подробност. Всеки детайл е връзка с друг. Но един ни липсваше. — Опря длан върху първата снимка. — Паула Елерс. Това е снимката, направена ден преди изчезването ѝ. Какво виждате?

— Щастливо момиче. — Вернер вторачено гледаше снимката, сякаш напрегнатото гледане можеше да измъкне от нея повече, отколкото беше явно. — Щастливо момиче на рождения му ден...

— Не... — Мария Клее се приближи. Очите ѝ оглеждаха редицата снимки, точно както Фабел преди това. — Не, не е това. — Очите ѝ се срещнаха с тези на Фабел. — Тортата за рождения ден. Тортата е.

Фабел мрачно се усмихна, но не заговори, а подкани Мария да продължи. Тя пристъпи към следващата снимка.

— Марта Шмид... Момичето, намерено на плажа в Бланкенезе. Празен стомах и само остатъци от сух ръжен хляб. — Отиде до следващата снимка и гласът ѝ стана по-напрегнат. — Хана Грюн и Маркус Шилер... Трохите хляб, пръснати върху носна кърпа. А Шилер е полусобственик на пекарна.

Докато Мария говореше, Фабел кимна към Ана.

— Свържи ме с Фийрландския център за задържане. Кажим им, че спешно трябва да говоря с Петер Олсен.

Мария пристъпи към следващата снимка.

— Лаура фон Клостерщад?

— Отново парти за рожден ден — отговори Фабел. — Пищно, организирано от агента ѝ Хайнц Шнаубер. Трябва да е било с кетъринг. Шнаубер ми каза, че винаги е искал Лаура да чувства, че това е личният ѝ рожден ден, а не някакво промоционално мероприятие. Каза, че обичал да организира изненади за нея — малки подаръци, специална торта за рожден ден. Искаме да знаем коя фирма е снабдявала партито.

— Бернд Унгерер. — Мария продължи край дъската, сякаш беше сама с нея в стаята. — Разбира се, оборудване за кетъринг. Пещи за

пекарни. И тук — Лина Ритер, в позата на Червената шапчица, с прясно изпечен самун хляб в кошничката.

— Вълшебни приказки... — каза Фабел. — Свят, в който нищо не е такова, каквото изглежда. Всичко притежава значение, особена символност. Образът на Големия лош вълк не е свързан с вълците, а с нас, хората. Майката е всичко щедро и добро в природата, мащехата е другата страна на същата монета — всичко злонамерено, разрушително и пагубно. А печеното тесто — простотата, целостта на хляба, прелъстителното изкушение на печените деликатеси. Това е мотив, който се среща във всичките приказки на Братя Грим.

— Шефе — извика Ана към Фабел, като запушваше с ръка слушалката на телефона, — дежурният не ми се зарадва много, но Олсен е на телефона.

Фабел взе слушалката.

— Олсен, сега е моментът да излезеш на чисто от всички тези убийства. Помниш ли, че говорихме за Унгерер, доставчика на оборудване?

— Даа.

— Как беше казала Хана, че я гледал?

— Ами... Не знам... А, да — че очите му щели да изскочат по нея.

Да, помисли си Фабел, и онези очи са изскочили и са кацнали върху друг.

— Някой друг в пекарната харесваше ли Хана?

Олсен се изсмя.

— Вероятно повечето от мъжете.

— Но нямаше ли някой по-особен? — Тонът на Фабел издаваше нетърпение. — Някой, който би могъл да създава неприятности?

Настъпи тишина на другия край на жицата.

— Моля те, Олсен. Това е много важно.

— Не, не. Мисля, че шефът ѝ, господин Бийдермайер, главният пекар, беше много строг за тези неща. Тя дори беше му се оплакала от Унгерер. Той ѝ отговорил, че ще каже на госпожа Шилер.

Този път Фабел замълча.

— Това ли искахте да знаете? — попита Олсен неуверено. — Това оневинява ли ме?

— Може би... Вероятно. — Фабел затвори. — Ана, иди в каселската криминална полиция и разбери дали Марта Шмид е била на някакъв рожден ден или е участвала в кетъринг няколко седмици преди да я отвлекат.

— Добре, шефе, но предвид семейната ѝ среда това изглежда малко вероятно. Не виждам, как надрусаните ѝ родители ще бъдат достатъчно организирани или заинтересовани, за да приемат покана и да я заведат на парти.

— Тъжното е, че Марта може би се е грижила за такива неща сама. Тя вероятно е била най-отговорното лице в семейството. — Фабел въздъхна. Образът на дрипавата Марта Шмид, пристигаща сама и без подарък на рожден ден, го парна. — Другото, което искам да направиш, е да се свържеш със семейство Елерс — те вече те познават — и да попиташ откъде е купена тортата за рождения ден на Паула. — Той се обърна към Мария Клее. — Мария, искам да се свържеш с Хайнц Шнаубер и да разбереш кой е доставил кетъринга за партито на Лаура. И в този случай искам да знам откъде е дошла тортата на рожденичката.

58.

10:00 ч., петък, 30 април

Бакщубе Албертус, Бостелбек

Хаймфелд, Хамбург

Фабел имаше отговорите, които му трябваха. Или поне достатъчно от тях. Каселската полиция досега не беше успяла да открие ходила ли е Марта на рожден ден преди да я отвлекат. Ана откри, че майката на Марта не се е върнала вкъщи, след като идентифицира дъщеря си. Фабел се ядоса, че неговият отдел трябваше да научи от полицията на друг град, че Улрике Шмид се е самоубила още в Хамбург — информация, която трябваше да е постъпила от районната полиция. След като ядът му позатихна, той си спомни колко твърда беше Ана към Улрике Шмид, като я обяви за безсърдечна егоистична наркоманка. В края на краищата и тя беше майка, по свой си начин.

Ана се свърза със семейство Елерс и те потвърдиха, че тортата на Паула е доставена от Бакщубе Албертус. Проверката на Мария разкри, че Хайнц Шнаубер е поръчал огромна украсена торта, специално приготвена за Лаура фон Клостерщад. Но не била доставена от кетъринговата фирма. Поръчал я от специална сладкарница, която директно доставила тортата. Била собственост на Бакщубе Албертус.

Момичето на рецепцията в Бакщубе Албертус очевидно беше смутено от присъствието на толкова много полицейски офицери. Когато Фабел показа овалната си значка и попита дали госпожа Шилер е тук, то само кимна.

Фабел постави униформени полицаи на главния вход на завода, както и на пожарните изходи и на стоквата платформа. Ана Волф и Хенк Херман чакаха долу, на производствения етаж. Въздухът беше напоен с аромат на тесто и топъл хляб, но когато Фабел, Вернер и Мария влязоха в кабинета на Вера Шилер, той все така внушаваше

силно функционално усещане за производствена администрация. Вера Шилер стана, с нажежен до бяло бяс в очите.

— Какво означава всичко това? Настоявам да знам защо нахлувате в моите помещения... в моя кабинет...

Фабел вдигна ръка и заговори с тиха, спокойна властност.

— Госпожо Шилер, имаме няколко много важни въпроса към вас и вашите служители. Знаем, че е тежко за вас. Моля ви, не затруднявайте нещата още повече.

Вера Шилер седна отново, но позата ѝ остана напрегната, изпъната. Мрачният огън още гореше в очите ѝ.

— Не си въобразявайте, че знаете каквото и да било за мен, господин главен криминален комисар. Не знаете за мен абсолютно нищо.

Фабел седна срещу нея.

— Напълно е възможно. Но има нещо, което знам: извършени са седем убийства... дори може би осем. Всяко от тях е ужасяващо, в това число и на вашия съпруг. И всяко от тях е свързано с пекарната Албертус.

— По какъв начин? — Вера Шилер изглеждаше като пронизана от силен ток. — Какво искате да кажете?

— Лаура фон Клостерщад. Вероятно знаете за убийството ѝ. Но не ви е минало през ума да ни уведомите, че тук е направена тортата за рождения ѝ ден.

— Не разбирам за какво говорите. Не сме ѝ правили торта. Щях да помня това, ако е станало.

Фабел ѝ показа данните. Малко встрани на бюрото ѝ имаше компютър. Тя натисна няколко клавиша.

— Не, няма нищо. Вижте сам. — И завъртя екрана към него.

— Ето го. — Той показа ред в таблицата на екрана. — На името на Хайнц Шнаубер. Това е агентът на Лаура фон Клостерщад.

Вера Шилер впери поглед в екрана.

— А, да, голяма торта. Специална. Плюс пълен набор кифлички и сладкиши. Помня тази поръчка, но той не ми каза, че са за фон Клостерщад.

— Кой не ви каза? — попита Фабел, но пред очите му вече бяха две огромни ръце, работещи с неочаквана прецизност.

— Господин Бийдермайер, разбира се. Нашият главен пекар. — Тя отвори чекмеджето на бюрото си и извади от него дебела счетоводна книга. Прелисти страниците, отново погледна компютърния екран, после прокара пръст с червен лак по една колона. — Да, ето го. Господин Бийдермайер лично е закарал поръчката. Много е старателен.

Фабел погледна през рамо Вернер и Мария.

— Може ли да погледна вашата книга за доставките? — попита той.

За момент госпожа Шилер издържа погледа му, но гневът ѝ беше стихнал. Обърна книгата с лице към Фабел, той извади бележник от джоба си и провери датата на изчезването на Марта Шмид. После запрелиства страниците и намери търсената дата. Времето сякаш се влачеше и вече електрически ток опъваше тила му.

— Господин Бийдермайер губи от надзирателското си време, за да извършва сам подобни доставки? — Той посочи ред в книгата.

— Да. Добре де, в такива случаи. Сладкарница Вундерлих е наш много голям клиент. Господин Бийдермайер се грижи те да са сигурни, че ги обслужват на по-високо ниво.

— Сладкарница Вундерлих в Касел ли е? — Фабел чу, че Вернер и Мария тръгват към вратата, преди да са чули отговора.

— Да. Защо?

— Господин Бийдермайер използва ли за своите доставки ваш фирмен фургон?

— Понякога. Да. Защо разпитвате за него?

Фабел не отговори.

— Той дали е тук сега?

— На производствения етаж е.

Още преди края на отговора, Фабел бе станал от стола си и последва офицерите си надолу по стълбите.

Точно както първия път, когато го видяха, Бийдермайер се беше навел и нанасяше флорална украса на торта. И пак това изглеждаше невероятно деликатна работа за огромните тежки ръце, а захаросаните цветчета изглеждаха миниатюрни и крехки между масивните му палец и показалец. Когато видя групата полицаи, той се изправи и

добродушните му черти се разляха в широка усмивка. Анна и Хенк се откъснаха от групата и започнаха да избутват навън останалите работници от производственото хале. Бийдермайер гледаше развеселен.

— Здравейте, господин главен криминален комисар. Извинете за момент, но трябва да сложа последните две цветчета на тази торта.

Отново палецът и показалецът взеха детайла от другата му длан и го прикрепиха върху тортата. Повтори операцията и с последното цветче. Като изправи огромното си туловище, Бийдермайер се отдръпна крачка назад, за да огледа работата си, и каза:

— Готово! — После се обърна към Фабел. — Извинявайте, че ви бавя, но трябваше да довърша това. — Усмивката на едрото му лице остана дружелюбна, почти топла, и бръчиците около очите му станаха по-дълбоки. — Обичам да правя нещата добре. Да ги довършвам както трябва. Идеално. При работа като тази винаги ми се струва, че детайлът е всичко. — Той погледна другите, после пак Фабел. — Но мисля, че вече доказах това, нали? Харесват ли работата ми, господин главен комисар? Забавлява ли ви?

Фабел посегна към хълбока си и извади пистолета от кобура. Не го насочи, но го държеше готов. Бийдермайер погледна оръжието и поклати глава като разочарован.

— Няма нужда от това, господин Фабел. Никаква нужда. Свърших си работата. Направих всичко, което бях замислил.

— Господин Бийдермайер... — започна Фабел, но пекарят вдигна ръка като пътен полицаи, който спира кола. Продължаваше да се усмихва, но размерите му, цялата му маса беше по-заплашителна от всякакво изражение.

— Сега, господин Фабел, знаете, че това не е истинското ми име, нали? След всичко, което видяхте.

— Тогава какво е истинското ви име?

— Грим! — Бийдермайер се разсмя, сякаш го принуждаваха да обяснява нещо свършено очевидно дори за дете. — Аз съм братът Грим.

Фабел чу щракване от разкопчаване на кобури.

— Франц Бийдермайер, арестувам ви като заподозрян за убийствата на Паула Елерс, Марта Шмид, Хана Грюн, Маркус Шилер,

Лаура фон Клостерщад, Бернд Унгерер, Лина Ритер и Макс Бартман. Всичко, което кажете, може да се използва като доказателство.

Фабел върна пистолета в кобура, след като предварително видя през рамо, че Вернер и Мария държат Бийдермайер на мушка. Откачи чифт белезници от колана си и хвана китката на пекаря, като го обърна с гръб към себе си, за да ги закачи. Докосването до Бийдермайер го накара още по-силно да усети неговата маса и скрита сила. Китките бяха дебели и здрави, но за негово облекчение гигантът не оказа съпротива.

Когато извеждаха главния пекар навън към колите, минаха край Вера Шилер. Тъмният ѝ поглед се задържа върху Бийдермайер, когато го водеха към изхода. Той спря и Фабел и Вернер усетиха, че държат неконтролируем обект. Усмивката изчезна от лицето на арестувания.

— Съжалявам — каза ѝ той тихо.

Тя изсумтя, сякаш да изхвърли нещо достойно за презрение. Бийдермайер продължи нататък. Госпожа Шилер стисна лакътя на Фабел и той даде знак на Хенк и Ана да се присъединят към Вернер. Когато се обърна към Вера Шилер, в очите ѝ имаше нещо като предизвикателство. Гласът ѝ беше леден и остър като бръснач.

— Обичах съпруга си, господин Фабел. Обичах го много, много силно. — Изречението ѝ остана твърдо, но сълза се процеди от ъгъла на окото ѝ надолу по бузата. — Искан да знаете това.

Настаниха Бийдермайер на задната седалка в колата на Фабел, превит в тясното пространство. Вернер седна до него и въпреки високия си ръст изглеждаше направо дребен до пекаря.

Преди да запали мотора Фабел се обърна към Бийдермайер.

— Казахте, че сте си свършил работата. Защо го казахте? Знам, че не сте свършил всичко запланувано. Проследих връзките... Приказките... Има най-малко още една за довършване.

Бийдермайер се ухили и бръчиците около очите му пак станаха дълбоки бразди. И отново напомни на Фабел усмивката на брат му Леке и тази мисъл го вледени.

— Търпение, господин главен криминален комисар. Търпение.

59.

13:30 ч., петък, 30 април

Управление на полицията, Хамбург

Фабел, Мария и Вернер чакаха в стаята за разпити. Бяха обсъдили стратегията още преди да дойдат и сега седяха в неловко мълчание. Всеки се чудеше какво да каже, за да наруши тишината. Но никой не можа да го направи. Вместо това Фабел и Вернер седяха до масата с магнетофон и микрофон в средата, а Мария се облягаше на стената.

Чакаха да доведат чудовището.

Чуха стъпки. Фабел знаеше, че това е медицински невъзможно, но можеше да се закълне, че усеща как се вдига кръвното му налягане. Стягаха го гърдите. Вълнение, ужас и решителност се смесваха в емоция без име. Стъпките спряха и униформен полицай отвори вратата на стаята за разпити. Други двама униформени въведоха окования в белезници Бийдермайер в стаята. Изглеждаха незначителни край неговото туловище.

Пекарят седна срещу Фабел. Сам. Беше отказал защитник. Двамата униформени полицаи стояха мълчаливи зад него до стената. Лицето му изглеждаше отпуснато, дружелюбно, приятно. Лице, на което би могъл да се довериш. Човек, с когото би поприказвал в бара. Той протегна ръце, като ги изви назад, за да покаже белезниците. Леко изви глава настрана.

— Моля ви, господин Фабел. Знаете, че не представлявам никаква опасност за вас и колегите ви. Нито пък имам желание да бягам от ареста.

Фабел даде знак на един от униформените полицаи, който пристъпи напред, отключи белезниците и ги свали. После зае мястото си до стената. Фабел включи записващия апарат.

— Господин Бийдермайер, отвлякохте ли и убихте ли Паула Елерс?

— Да.

— Отвякохте ли и убихте ли Марта Шмид?

— Да.

— Убихте ли...

Бийдермайер вдигна ръка и се усмихна със своята обезоръжаваща добродушна усмивка.

— Моля ви. Мисля, че за да спестим време, е по-добре да направя следното изявление. Аз, Якоб Грим, брат на Вилхелм Грим, регистратор на езика и душата на германските народи, отнех живота на Паула Елерс, Марта Шмид, Хана Грюн, Маркус Шилер, Бернд Унгерер, Лаура фон Клостерщад, курвата Лина — съжалявам, никога не съм знаел фамилното ѝ име — и татуировчика Макс Бартман. Убих всичките. И се наслаждавах на всяка една секунда от всяка една смърт. Доброволно признавам, че ги убих, но не съм виновен в нищо. Техният живот беше маловажен. Единственото значение, което имаше всеки от тях, се крие в начина, по който умря. И в тази универсална, извън времето истина, която изразиха със смъртта си. В живота те не струваха нищо. Като ги убих, аз ги направих ценни.

— Господин Бийдермайер, за протокола, не можем да приемем признание от друго име, освен вашето истинско.

— Но аз ви казах истинското си име. Казах ви името на своята душа, не измислицата, записана в личните ми документи. — Бийдермайер въздъхна, сякаш отново угаждаше на дете. — Ако това ви харесва повече, аз, известен на вас под името Франц Бийдермайер, признавам, че съм убил всички тези хора.

— Помагаше ли ви някой да извършите всичките тези убийства?

— Разбира се! Естествено!

— Кой?

— Брат ми — кой друг?

— Но вие нямате брат, господин Бийдермайер! — каза Мария. — Вие сте единствено дете.

— Разбира се, че имам брат! — За пръв път дружелюбното изражение изчезна и беше заменено от нещо безкрайно позастрашително. Хищно. — Без брат си аз съм нищо. Без мен той е нищо. Ние се допълваме един друг.

— Кой е брат ви?

Снизходителната усмивка на Бийдермайер се върна.

— Ама вие го познавате! Вече сте се срещали.

Фабел направи жест на недоумение.

— Познавате брат ми, Вилхелм Грим, под името Герхард Вайс.

— Вайс?! — обади се Мария иззад Фабел. — Твърдите, че писателят Герхард Вайс е извършил тези престъпления с вас?

— Първо, това не са престъпления. Те са творчески действия, в тях няма нищо разрушително. Те са възплъщение на истини, които се коренят поколения назад. Ние с брат ми само съобщаваме тези истини. Той не е извършил нищо с мен. Той ми сътрудничи. Точно както и преди двеста години.

Фабел се облегна назад и се вгледа в Бийдермайер. Доброжелателното, сбръчкано от усмивки лице контрастираше със заплахата, неизбежно присъща на огромната му фигура. Ето защо си си слагал маска, помисли си Фабел. Ето защо си криел лицето си. Той си представи ужасяващата гледка, която е представлявал маскираният Бийдермайер. Дивия ужас, който жертвите му сигурно са изпитвали, преди да умрат.

— Но истината, господин Бийдермайер, е, че Герхард Вайс нищо не знае за това, нали? Освен писмото, което сте изпратил до неговите издатели, не е имало истински, реален контакт между вас.

Бийдермайер отново се усмихна.

— Вие май не разбирате, нали, господин главен криминален инспектор?

— Може би не разбирам. Трябва да ми помогнете да разбера. Но първо ще ви задам важен въпрос. Може би най-важният за днес. Къде е тялото на Паула Елерс?

Бийдермайер се наведе напред и сложи лакти на масата.

— Ще си получите отговора, господин Фабел. Обещавам. Ще ви кажа къде е тялото на Паула Елерс. Но още не. Първо ще ви кажа как я намерих и защо я избрах. И ще ви помогна да разберете специалната връзка между брат ми Вилхелм, когото познавате като Герхард Вайс, и мен. — Той замълча. — Може ли да ми дадете малко вода?

Фабел пак кимна на един от униформените полицаи, който напълни вода в картонена чаша и я сложи пред Бийдермайер. Той я изпи на един дъх и звукът от гълтането се усили в тихата стая за разпити.

— Доставих тортата в жилището на Елерс в деня преди партито за рождения ден, два дни преди да я отвлека. Майка ѝ бързо отнесе

тортата, защото искаше да я скрие преди Паула да се върне от училище. Вече се отдалечавах с колата, когато видях Паула да идва иззад ъгъла и да се насочва към къщата. Помислих си: „Какъв късмет! Доставих тази торта точно навреме, тя за малко да види изненадата си“. И тогава Вилхелм ми заговори. Каза ми, че трябва да взема момичето и да го убия.

— Вилхелм беше ли в колата с вас? — попита Вернер.

— Вилхелм винаги е с мен, където и да отида. Беше мълчал толкова, толкова дълго... От детството ми насам. Но винаги съм знаел, че е тук. Наблюдава ме. Планира и описва моите истории, моята съдба. Но толкова се зарадвах отново да чуя гласа му.

— Какво ви каза той? — попита Фабел.

— Каза ми, че Паула е чиста. Невинна. Още неопетнена от покварата и мръсотията на нашия свят. Вилхелм ми каза, че трябва да осигуря да остане такава, че трябва да я спася от разлагане и погубване, като я предам на вечен сън. Каза ми, че трябва да завърша нейната история.

— Тоест — да я убиете?

Бийдермайер сви рамене, с което даде да се разбере, че семантиката е без значение за него.

— Как я убихте?

— Обикновено започвам работа много рано сутрин. Това е неизбежно за пекар, господин Фабел. През половината си живот съм гледал как светът около мен бавно се събужда за настъпващия ден, докато правя хляб — тази най-основна за живота храна. Дори след цялото това време все още харесвам съчетанието на първата дневна светлина с аромата на току-що изпечен хляб. — Бийдермайер замълча, временно потънал в магията на припомнения момент. — Така или иначе, в зависимост от смяната, в която работя, често свършвам рано и разполагам с много време следобед. Използвах тази свобода и проследих Паула на другия ден, който не беше типичен, защото ѝ беше рожден и ми предлагаше възможност да я отвлека. Но беше учебен ден и докато я следях, внезапно се появи такава възможност, когато пресичаше главния път. Трябваше да взема решение. Много ме беше страх да не ме хванат, но Вилхелм ми заговори и ми каза: „Вземи я сега. Всичко е наред, в безопасност ще бъдеш. Вземи я и довърши историята ѝ сега“. Беше ме страх. Казах му, че ме е страх, че ще

извърша нещо лошо и че ще ме накажат за него. Но той ми отговори, че ще ми даде знак. Нещо, което ще докаже, че върша нещо правилно и че всичко ще бъде наред. И ми го даде, господин Фабел. Даде ми истински знак, че контролира съдбата ми, нейната съдба, съдбата на всички нас. Той беше в ръката ѝ, разбирате ли. Държеше го в ръка, когато вървеше към къщи: екземпляр от първия том с нашите приказки. Тогава го направих. Беше толкова бързо. И толкова лесно. Взех я от улицата, после я отнех от света и нейната история свърши. — Замислено изражение се мерна по огромните черти. — Няма да навлизам в неприятни подробности, но Паула почти не разбра какво става. Както се надявам, че знаете, господин Фабел, не съм извратен. Довърших историята ѝ, защото Вилхелм ми нареди. Каза ми да я защитя от злото на света, като я отнема от него. И го направих много бързо и с възможно най-малко болка. Предполагам, че дори след толкова много време подробностите ще ви станат ясни, когато намерите тялото. А аз държа на обещанието си и ще ви кажа точно къде да я намерите. Но не още.

— Гласът на Вилхелм. Казахте, че не сте го чувал отдавна. Кога преди това ви е говорил? Убивал ли сте и преди? Наранявал ли сте някого?

Усмивката отново помръкна. Този път болезнена скръб изпълни изражението на Бийдермайер.

— Обичах майка си, господин Фабел. Беше хубава, умна и богата, с червеникаворуса коса. Почти само това си спомням от нея. Това и гласа ѝ, когато ми пееше, докато лежах в кревата. Не говор. Не мога да си спомня гласа ѝ, когато говореше, но я помня как пееше. И чудесната ѝ дълга коса, която миришеше на ябълки. После престана да пее. Бях прекалено малък, за да разбера, но тя се разболя и я виждах все по-малко и по-малко. Пееше ми все по-рядко и по-рядко. След това си отиде. Умря от рак, когато беше на тридесет, а аз на четири години.

Той замълча, сякаш очакваше коментари, съчувствие, разбиране.

— Продължавайте — каза Фабел.

— Знаете историята, господин Фабел. Нали сте чел приказките, докато ме преследвахте. Баща ми се ожени повторно. Корава жена. Фалшива майка. Жестока, зла жена, която ме караше да ѝ викам „мамче“. Баща ми не се ожени от любов, а поради практичност. Беше капитан на търговски кораб, прекарваше месеци далече от дома и

знаеше, че няма да може да се грижи за мен сам. Така че загубих красива майка и получих зла мащеха. Виждате ли? Виждате ли вече? Мащехата ми ме отгледа и колкото повече растях, толкова по-жестока ставаше. После, когато тате получи инфаркт, останах сам с нея.

Фабел кимна и подкани Бийдермайер да продължи. Вече беше наясно със степента на неговата лудост. Беше тотално вплетена в съзнанието старателно изградена психоза. Седнал в сянката на огромен мъж с огромна лудост, Фабел изпитваше нещо близко до страхопочитание.

— Тя беше страшна, ужасна жена, господин Фабел. — Лицето на Бийдермайер също изразяваше нещо като страхопочитание. — Тя държеше само на Бога и Германия. Нашата религия и нашата нация. Единствените две книги, които допускаше в къщата, бяха Библията и приказките на Братя Грим. Всичко друго беше замърсяване. Порнография. Прибра всичките ми играчки. Правели ме мързелив, казваше. Но една си бях скрил: подарък, който баща ми беше ми купил, преди да умре — една маска. Детска маска на вълк. Тази малка маска стана моят единствен таен бунт. После един ден, когато бях на десет години, приятел ми даде назаем весела книга. Криех я из къщата, но тя я намери. Слава богу, не беше на мястото, където криех маската. Но това беше началото. Тогава тя започна. Каза, че щом искам да чета, ще чета. Ще чета нещо чисто, благородно и истинско. И ми даде тома приказки на Братя Грим, който пазела още от детските си години. Каза ми за начало да науча приказката за Хензел и Гретел. После ме караше да я разказвам. Трябваше да стоя до нея и да разказвам приказката дума по дума, без отклонения. — Бийдермайер умолително погледна Фабел и на огромното му лице се появи нещо детинско. — Бях малко момче, господин Фабел. Само момче. И правех грешки. Разбира се, че правех. Това е толкова дълга история... После тя ме биеше. Биеше ме с пръчка до кръв. След това всяка седмица ми се даваше нова приказка за научаване. И всяка седмица си получавах боя. Понякога беше толкова силен, че припадах. И заедно с боя тя ми говореше. Без никакво викане, винаги тихо. Казваше ми, че нищо не струвам. Че съм смахнат, че раста толкова едър и грозен, защото в мен има огромно зло. Научих се да мразя. Мразех я. Но много, много повече мразех себе си.

Бийдермайер замълча. Лицето му беше тъжно. Погледна чашата за вода. Напълниха я и той отпи, после продължи.

— Но започнах да научавам нещо и от приказките. Започнах да ги разбирам и преразказвам. Научих ценен трик как да запомням полесно... Гледах отвъд думите. Опитвах се да разбера посланието вътре и да видя, че героите не са реални хора, а символи, знаци. Сили на доброто и злото. Видях, че Снежанка и Хензел и Гретел бяха също като мен безнадеждно впримчени от същото зло, което представляваше моята мащеха. Това ми помагаше да запомня приказките и правех все по-малко и по-малко грешки. И тя имаше все по-малко поводи да ме бие. Но пък наваксваше със суровост... После, един ден, сбърках нещо. Една-единствена дума. Изречение с променена последователност на думите. Не разбрах какво точно беше, но тя ме биеше и биеше. Тогава сякаш целият свят се затресе. Беше като земетресение в главата ми и всичко се мятеше насам-натам. Помня как помислих, че умирам. И се радвах. Можете ли да си представите това, господин Фабел? На единадесет години бях щастлив, че ще умра. Паднах на пода и тя престана да ме удря. Каза ми да стана и разбрах, че се е изплашила да не е прекалила. Но се опитвах да бъда добро момче. Наистина опитвах. Искях да правя каквото ми казва и се опитвах да стана, но не можех. Просто не можех. Усетих вкус на кръв. Беше в устата ми и в носа ми, усещах я топла и в ушите си. Сега, помислих си. Сега ще умра. — Бийдермайер се наведе напред. Очите му бяха пламенни и напрегнати. — И тогава го чух. Тогава за пръв път чух гласа му. Отначало се изплаших. Сигурен съм, че можете да си представите. Гласът му беше силен и благ. Каза ми, че е Вилхелм Грим и че е написал приказките с брат си. „Вече не си сам“, каза ми той. „Аз съм тук. Аз съм разказвачът и ще ти подсказвам.“ И ми подсказваше, господин Фабел. Помагаше ми при приказките. Трябваше да ги разказвам на своето мамче за наказание. След това, след първия път, когато го чух, никога не сбърках нито дума, защото той ми подсказваше какво да кажа.

Бийдермайер се позасмя, сякаш беше посветен във виц, който никой друг в стаята никога не би разбрал.

— Израснах прекалено голям, за да може мамчето да ме бие. Мисля, че даже започна да се бои от мен. Но жестокостта ѝ продължаваше, само че сега използваше думи вместо пръчка. Всеки ден ми казваше колко съм безполезен, че никога никоя жена няма да ме има, да ме иска, защото съм голям грозен хахо и защото съм толкова

лош. Но през цялото време гласът на Вилхелм ме успокояваше, помагаше ми. При всяка обида, с която тя ме замерваше, той ми вдъхваше увереност. И после той замълча. Знаех, че е тук, но просто престана да ми говори и останах сам с проклетата зла отрова на мащехата си.

— А сега се върна и ти каза да убиеш Паула Елерс? — попита Фабел.

— Да, точно така. И знаех, че ще продължи да ми говори, ако правя каквото ми казва. Но тя беше прекалено силна. Мащехата ми. Разбра за Паула. Каза, че ще ме заключи. Че ще трябва да живее със срама от всичко това. Така че ме накара да се отърва от Паула, преди да мога да я използвам... Преди да съм съживил приказката за нея.

— Мамка му... — Вернер клатеше глава невярващо.

— Мащехата ти е разбрала за отвличането и убийството на ученичка?

— Тя дори ми помогна да скрия тялото... Но ще се върнем към това по-късно. В момента искам да разберете, че имах повикване, а тя го опорочи. Тя ми попречи да извърша това, което Вилхелм ми нареди. Тогаваше той отново замълча. За почти три години. А после мащехата ми замлъкна завинаги преди около три месеца.

— Умря ли? — попита Фабел.

Бийдермайер поклати глава.

— Удар. Той накара старата кучка да млъкне. Запуши й устата, парализира я и я отпрати в болница. Всичко свърши. Тя никога вече няма да ме наранява, обижда и да ми пречи да правя каквото съм намислил. Каквото трябва да извърша.

— Нека отгатна — каза Фабел. — Гласът в главата ти се върна и ти каза отново да убиваш?

— Не. Не тогава. Вилхелм си мълчеше. Но после видях книгата на Герхард Вайс. Щом започнах да я чета, разбрах, че това е Вилхелм. Че той вече няма нужда да говори в главата ми. Всичко беше тук, в тази книга. В „Пътят на приказката“. Това беше пътят, който бяхме изменили заедно преди век и половина. И пътят, който трябваше да измением заедно отново. И още първата нощ, когато започнах да чета, мекият сладък глас на Вилхелм се върна при мен, но чрез тези прекрасни страници. Разбрах какво трябва да правя. Но разбрах също и че трябва да играя същата роля, която бях играл преди: да бъда глас

на истината, на точността. Вилхелм, или Герхард Вайс, ако предпочитате, беше принуден да променя нещата, за да се харесва на аудиторията. Но не и аз.

— Значи тогава ти уби Марта. Довърши нейната приказка — каза Фабел.

— Бях свободен от мащехата си и бях отново заедно със своя брат по приказки. Този път разбрах това. Запланувах всичките си шедьоври: редица от приказки, водещи към осъществяването на моята съдба. Към щастливия край на моята история. Но първо трябваше да довърша другите приказки. И момичето от Касел, Марта, беше първа. Имах доставка за там и я видях. Помислих, че е Паула — че се е събудила от омагьосан сън. После разбрах какво е тя — беше знак от Вилхелм. Също като томчето с приказки, което Паула носеше. Беше знак за мен, че тя трябва да бъде ликвидирана и да изиграе ролята си в следващата приказка.

— Държал си я жива. Крил си я два-три дни преди да „довършиш приказката“. Защо?

Бийдермайер погледна Фабел разочаровано, сякаш беше задал въпрос с очевиден отговор.

— Защото трябваше да бъде „подземна“. Трябваше да бъде пазена под земята. Беше много изплашена, но ѝ казах, че нищо няма да ѝ направя. Че няма от какво да се страхува. Разказа ми всичко за родителите си. Съжалявах я. Беше като мен. Беше в клопката на приказка с родители, които са я изоставили в мрака. В гората. Тя не знаеше какво е обич, така че довърших приказката ѝ, като я направих сменено дете и я върнах на родители, които ще я обичат и ще се грижат за нея.

Вернер поклати своята все още ранена глава.

— Ти си луд. Побъркан. Знаеш това, нали? Толкова невинни хора си убил! Такава огромна болка и страх си причинил!

Изражението на Бийдермайер внезапно помрачня и лицето му се изкриви от презрение. Беше като надвисване на ненадейна, непредвидена буря и Фабел многозначително погледна двамата униформени полицаи до стената. Те се изпънаха в готовност.

— Просто не схващате, нали? Прекалено глупави сте, за да разберете. — Тонът на Бийдермайер се повиши съвсем леко, но прозвуча глухо и заплашително. — Защо не можете да разберете? —

Той размаха ръце, като трескаво оглеждаше всичко наоколо. — Всичко това... Всичко това... Нима мислите, че е реално? Това е само приказка, за бога! Не можете ли да го проумеете? Това е само мит... Вълшебна приказка... Предание... — Той диво огледа Фабел, Вернер и Мария, като очите му отчаяно търсеха разбиране. — Вярваме му само защото сме вътре в него. Защото сме в приказката. Аз всъщност никого не съм убивал. Разбрах, че всичко е приказка, когато бях още дете. Никой не можеше да бъде толкова нещастен, колкото бях аз. Никой не можеше да бъде толкова тъжен и самотен. Странно. Онзи ден, денят, когато мащехата ми ме биеше и целият ми свят започна да се тресе, Вилхелм не просто ми помогна да си спомня приказките, които трябваше да разказвам. Той ми обясни, че това всъщност не се случва наистина. Съвсем не. Че всичко е само приказка и той само я допълва. Помните ли? Той ми каза, че е само разказвач на приказки. Виждате, че съм негов брат, защото ме вписа в своите приказки като свой брат. Всичко това е просто една приказка.

Бийдермайер кимна многозначително, като че ли всички около масата трябва вече да са фундаментално осведомени. Фабел си спомни какво му беше казал Ото за написаното от Герхард Вайс: псевдонаучен брътвеж за измислицата, която става реалност във вселенските измерения. Боклук. Абсолютен боклук, но това тъжно, патетично чудовище беше повярвало на всяка негова дума. И го изживяваше.

— Ами другите? — попита Фабел. — Разкажи ни за другите убийства. Да започнем с Хана Грюн и Маркус Шилер.

— Точно както Паула представляваше всичко добро и непокътнато на света, като прясно изпечен хляб, току-що изваден топъл от фурната, Хана пък беше образец на всичко изхабено и отвратително... Тя беше разпусната, развратна, празна и продажна жена. — Имаше гордост в усмивката на Бийдермайер. Гордостта на майстор, предлагащ най-доброто си произведение. — Виждах, че все ламтеше за още. Винаги още и още. Жена, ръководена от сладострастие и алчност. Използваше тялото си като средство да получи каквото иска, а ми се оплакваше, че Унгерер я гледал похотливо и й говорел гадни работи. Знаех, че на приказката й трябва да се сложи край, така че я наблюдавах. Следях я, както и Паула, но много по-дълго, като си водех точен дневник на движенията ѝ.

— И така откри връзката ѝ с Маркус Шилер? — попита Фабел.

Бийдермайер кимна.

— Проследих ги в гората няколко пъти. После всичко стана толкова ясно. Отново прочетох „Пътят на приказката“, както и оригиналния текст. Вилхелм беше ми дал поредния знак, разбирате ли? Те трябваше да станат Хензел и Гретел...

Фабел седеше и слушаше, докато Бийдермайер обясни как е планирал да хване след това продавача Унгерер, но се намесил Шнаубер с тортата за рождения ден и Бийдермайер я доставил лично. Тогава видял Лаура фон Клостерщад. Видял надменната ѝ красота и дългата ѝ руса коса. Разбрал, че пред него стои принцеса. Не каква да е, а Спящата красавица. Така че я приспал завинаги и взел къдрица от косата ѝ.

— Тогава довърших Унгерер. Той беше развратна мръсна свиня. Винаги се въртеше край Хана и дори край Вера Шилер. Следих го два-три дни. Видях мръсотията и проститутките, сред които тънеше. Така подредих нещата, че се сблъсках с него в Санкт Паули. Смеех се на мръсните му гадни вицове и нецензурни забележки. Предложи да отидем да пийнем нещо, но аз не исках да ме виждат с него в заведение, така че излъгах, че познавам две-три жени, които може да посетим. Ако приказките ни учат на нещо, то е колко лесно можеш да примамииш някого от пътя му и да го завлечеш в тъмната гора. Той беше лесен. Заведох го... ами в къща, която скоро ще посетите сами, и му казах, че жените са вътре. После извадих нож и го извъртях в черното му покварено сърце. Той не очакваше това, затова беше лесно и свърши за секунда.

— И му извади очите?

— Да. Отредих му ролята на кралския син в „Рапунцел“ и изтръгнах тези похотливи развратни очи.

— Ами татуировчика, Макс Бартман? — попита Фабел. — Убил си го преди Унгерер, а той не е играл роля в твоите приказки. И си се опитал да скриеш тялото завинаги. Защо го уби? Само заради очите му?

— Донякъде да. Заради това, което бяха видели очите му. Той знаеше кой съм. Знаех, че сега, когато съм свободен да започна работата си, той ще види съобщенията по телевизията и във вестниците. И може да направи връзка. Така че трябваше да сложа край и на тази приказка.

— Какви ги приказваш? — Вернер започваше да губи търпение.
— Откъде е можел да знае кой си?

Бийдермайер го направи толкова бързо, че никой от полицаите в стаята не успя да реагира: скочи на крака, като отпрати стола под себе си назад до стената и двамата униформени отскочиха настрани. Огромните му ръце литнаха нагоре към огромната му гръд. Копчетата се разлетяха от ризата му и платът се разкъса, когато той се мъчеше да се освободи от нея. После се изправи като някакъв колос и сякаш запълни стаята за разпити. Фабел вдигна ръка и спря униформените полицаи, които бяха се втурнали към него. Вернер и Фабел също бяха на крака, Мария беше хукнала напред. И тримата стояха в сянката на огромния човек и се вторачиха в гигантското тяло.

— Майчице мила! — прошепна Вернер.

Торсът на Бийдермайер беше изцяло покрит с думи. Хиляди думи. Тялото му беше черно от тях. Приказки бяха татуирани на кожата му с черен готически шрифт, толкова дребен, колкото позволяваше човешката кожа и умението на татуиращия. Заглавията бяха ясни: Спящата красавица, Снежанка, Бременските музиканти...

— Боже мой!

Фабел не можеше да откъсне очи от татуировките. Думите сякаш се движеха, изреченията се набръчкваха при най-малкото движение, при всяко вдишване. Фабел си спомни томовете в квартирката на татуировчика. Книги върху стари немски готически текстове, върху готически шрифтове, върху медната гравюра. Бийдермайер остана мълчалив известно време. После, когато заговори, гласът му беше глух и заплашителен като по-рано.

— Видяхте ли сега? Разбрахте ли? Аз съм. Аз съм сборникът приказки и предания на нашия език, на нашата страна, на нашия народ. Той трябваше да умре. Беше видял всичко това. Макс Бартман помогна то да бъде създадено и беше го видял. Не можех да му позволя да каже на някого. Затова го довърших и му извадих очите, така че да изиграе роля в следващата приказка.

Всички останаха прави, напрегнати, очакващи.

— Вече е време — каза Фабел. — Вече трябва да ни разкажеш къде е тялото на Паула Елерс. Това не пасва. Единственото друго тяло, което си скрил, е това на Макс Бартман, и то е защото той всъщност не

е част от твоите творения. Защо още не сме открили тялото на Паула Елерс?

— Защото направихме пълен кръг. Паула е моята Гретел. Аз съм нейният Хензел. Тя още има да играе ролята си. — Лицето му грейна в усмивка. Но това не беше досегашната усмивка на обикновено дружелюбното, любезно лице. Беше усмивка на ужасна, режеща студенина и прикова Фабел в своя леден прожектор. — Точно „Хензел и Гретел“ беше приказката, която мащехата ми ме караше да разказвам най-често. Беше дълга, беше трудна и винаги правех грешки. И тогава тя започваше да ме бие. Раняваше тялото и ума ми, докато започнах да мисля, че са натрошени завинаги. Но Вилхелм ме спаси. Той ме върна към светлината с гласа си, със знаците, които ми даваше, и после с новите си произведения. Още първия път, когато го чух, ми каза, че един ден ще мога напълно да си отмъстя на злата вещица — моята мащеха, и ще се освободя от хватката ѝ, точно както Хензел и Гретел са си отмъстили на старата вещица и са се освободили. — Бийдермайер наведе масивното си туловище напред и думите по кожата му се разпъваха и изкривяваха. Фабел надви инстинктивното си желание да се отдръпне. — Аз сам изпекох тортата за рождения ден на Паула. — Бийдермайер продължи с мрачен, студен, глух глас. — Сам изпекох и украсих тортата на Паула. Извършвам своя, частна работа за по-малки събития и празненства и имам напълно обзаведена пекарна в сутерена, в това число и професионална фурна. Фурната е много, много голяма и е необходим бетонен под, за да я издържи.

Смуцението на Фабел се изписа на лицето му. Бяха изпратили звено униформени полицаи да пазят жилището на Бийдермайер — партерен апартамент в Хаймпелд-Норд. Те съобщиха, че е празно и вътре няма нищо особено, освен че една от двете спални прилича на приспособена да приюти инвалид или стар човек.

— Не разбирам — каза Фабел. — В твоя апартамент няма сутерен.

Студената усмивка на Бийдермайер стана по-широка.

— Това не е моят дом, глупако. Това просто е мястото, което наех, за да убедя болничните власти да изпишат мамчето и да ме оставят да се грижа за нея. Истинският ми дом е този, в който съм израсъл. Който делях с отровната стара кучка. На Рилке щрасе, Хаймфелд. Край аутобана. Там ще я намерите... Там ще намерите

Паула Елерс. На етаж, където мамчето и аз я погребяхме. Извадете я, господин Фабел. Извадете моята Гретел от мрака и тогава и двамата ще бъдем свободни.

Фабел даде знак на униформения, който грабна несъпротивляващите се ръце на Бийдермайер и ги изви зад гърба му, като отново ги окова в белезници.

— Там ще я намерите... — Бийдермайер извика след Фабел, когато той и екипът излизаха от стаята. После се разсмя. — И като идете там, бихте ли изключили пещта? Оставих я включена тази сутрин.

60.

*16:20 ч., петък, 30 април
Хаймфелд-Норд, Хамбург*

Къщата се намираще на границата на Щадтфорстката гора, близо до мястото, където път А7 се вмъкваше в нея. Беше голяма и стара и представляваше потискаща гледка. Фабел предположи, че е построена в началото на миналия век, но ѝ липсваше какъвто и да било характер. Беше разположена в голяма градина, оставена да буренясва. Самата къща приличаше на лишена от грижи от известно време. Външната боя беше потъмняла, на петна, и се ронеше на едри парчета, като болна кожа.

Нещо в нея напомни на Фабел за вилата, в която бяха живели Фендрих и болната му майка. Тази къща също изглеждаше загубена и не на място, сякаш поставена в обкръжение и време, които вече не ѝ подхождат. Дори положението ѝ с ивицата гора отзад и шосето непосредствено отстрани изглеждаше неуместно.

Бяха взели две коли, придружаваше ги отряд униформени. Фабел, Вернер и Мария отидоха право пред главната врата и позвъниха. Нищо. Ана и Хенк Херман бяха зад тях и повикаха униформените, които донесоха таран от своя зелено-бял патрулен опел. Вратата беше здрава, направена от дъб, който беше станал почти черен от годините. Чак след три удара на тарана ключалката беше разбита и вратата се разтвори към вестибюла.

Фабел и другите се спогледаха, преди да влязат в къщата на Бийдермайер. Всички знаеха, че са на прага на свидетелства за изключителна лудост, и всеки мислено се подготви за това, което е вътре.

То започна още от коридора. Къщата беше тъмна и мрачна отвътре и стъклена врата отделяше антрето от коридора зад него. Фабел я отвори. Направи го предпазливо, макар че никаква опасност не го дебнеше там. Бийдермайер вече беше безопасно затворен в килията си, и все пак сякаш не беше... Колосалното му присъствие се

усещаше и тук. Беше голям, тесен коридор с висок таван, от който висеше полилей с три крушки. Фабел включи осветлението и помещението се изпълни с неприветлива жълтеникава светлина.

Стените бяха покрити с картини, печатни и ръкописни страници. Листове жълта хартия бяха залепени върху мазилката, всичките покрити с дребен червен ръкописен текст. Фабел ги разгледа. Всички приказки на Братя Грим бяха тук, всички написани от една и съща водена от мания ръка, всичките без нито една грешка. Съвършена лудост. Между ръкописните листове имаше печатни страници от издания на произведенията на Братя Грим. И картини. Стотици илюстрации към приказките. Фабел позна много от тях от оригиналите, които беше събрал Герхард Вайс. А имаше и други, от времето на нацизма, подобни на описаните от писателя. Фабел забеляза, че Ана Волф е спряла пред една и я разглежда подробно. Беше от 30-те години — старата вещица, нарисувана с типично еврейски черти и гърбава, подклаждаше пещта, докато хвърляше алчен късоглед поглед към русия северняк Хензел. Зад нея една също толкова северняшка Гретел беше в поза, готова да бутне вещицата в собствената ѝ пещ. Една от най-отвратителните илюстрации, които Фабел беше виждал някога. Не можеше да си представи как се чувства Ана.

Те продължиха по коридора. От него се влизаше в няколко големи стаи, а в другия край имаше стълбище нагоре. Всички стаи бяха без мебели, но шантавите колажи на Бийдермайер бяха пръснати по тях и нагоре по стълбището, пълзяха по стените като влага или плесен. Усещаше се миризма. Фабел не можеше да я определи, но тя се промъкваше в къщата, лепнеше по стените и по дрехите на полицаите.

Фабел влезе в първата стая отляво и посочи на Вернер противоположната. Мария продължи по коридора, а Ана и Хенк тръгнаха по стълбите. Фабел разгледа стаята, в която беше влязъл. Тъмният дървен под беше пращен и както и в другите стаи, нямаше нито мебели, нито следа от обитаване.

— Шефе! — повика Ана. — Ела да видиш нещо.

Фабел изкачи стълбите, последван от Вернер. Ана стоеше пред отворена врата, която водеше в спалня. За разлика от другите стаи, тази със сигурност е била обитавана. Стените, както навсякъде, бяха покрити с изписани на ръка страници, картини и изрезки от книги. В

средата имаше походно легло и малка странична масичка. Но нищо от това не привлече вниманието на Фабел. Две от стените на стаята бяха покрити с шкафове. И тези шкафове бяха пълни с книги. Фабел приближи. Не. Не книги. Една книга.

Бийдермайер сигурно беше прекарал години и беше пръскал всичките си пари, за да купува изданията на приказките на Братя Грим. Антикварни екземпляри лежах до нови-новенички книжки джобен формат. Гравирани със злато гърбове стояха до евтини поредици. И до стотиците немски издания от почти двеста години насам имаше публикации на френски, английски и италиански език. Заглавия на кирилица, гръцки, китайски и японски бяха разпръснати между тези на латиница.

Четиримата стояха като онемели. После Фабел каза:

— Мисля, че е по-добре да намерим подземие.

— Май че го открих, или поне пътя към него. — Мария стоеше зад тях на вратата.

Тя ги поведе надолу по стълбите и по коридора. Стаята в края му беше — или е била — кухнята на къщата. Беше просторна, с готварски комплект до едната стена. Сравнителната чистота и слабото електрическо бръмчене от голям, видимо нов хладилник показваха, че освен библиотеката спалня горе, това е било единственото функциониращо жизнено пространство. Имаше две врати една до друга. Едната беше отворена и водеше в килер. Другата беше заключена с катинар.

— Смятам, че тя ще ни заведе в подземие — каза Мария.

— И при Паула... — Ана се беше вторачила във вратата.

Вернер се отправи към входната врата, където пазеха двамата униформени полицаи. Върна се след минута с железен лост.

— Давай.

Фабел кимна към заключената врата. Веднага щом катинарът беше разбит и вратата отворена, Фабел усети, че миризмата, която беше лъхала преди, значително се засили. Стълбите водеха надолу в тъмното. Вернер напипа ключ. Завъртя го и се появи бръмчене от луминесцентни лампи, които припламваха пред тях. Фабел поведе хората си надолу към подземния етаж.

Беше фурна. Истинска работеща фурна. Точно както беше казал Бийдермайер, беше инсталирал голяма италианска пещ. Количка с

рафтове пред нея позволяваше да се пренасят дузини товари. За разлика от къщата горе, тук всичко беше чисто. Масата за месене, с повърхност от полирана неръждаема стомана, блестеше под луминесцентните лампи, както и машината за сладкиши до нея. Фабел погледна бетонния под. Паула беше някъде под него.

Тази миризма... На нещо, което гори. Фабел си спомни думите на Бийдермайер да загаси пещта, понеже бил я оставил включена. Фабел беше си помислил, че се шегува, но пекарят май наистина беше оставил нещо да се пече, като се е надявал да се прибере рано следобед.

Светът на Фабел забави ход.

Адреналинът, който забушува в тялото му, разтягаше всяка секунда и в този миг той премина по-голямо разстояние, отколкото по време на цялото разследване. Обърна се да погледне колегите си. Те стояха, вперили поглед в циментовия под, сякаш се мъчеха да видят през него къде лежеше Паула. Не Паула, Гретел. Фабел погледна количката с рафтове, която би трябвало да бъде вътре в пещта, не отвън. Нищо не се пече цял ден...

— О, господи... — каза той, когато посегна към кърпата, която лежеше на готварската маса. — О, боже, не!...

Фабел обви кърпата около дръжката на пещта и я завъртя. После дръпна вратата и я отвори.

Гъста вълна от горещина и отвратителна воня го обля и изпълни подземната пекарна. Беше лепкавата задушшаваща миризма на изгоряла плът. Фабел отскочи назад, плътно притиснал с кърпата носа и устата си. Вселената му се нагъна хиляди пъти, докато в нея не остана нищо, освен самият той и ужасът пред него. Не чу бълването на Хенк, глухия вик на Мария и риданията на Ана Волф. Съзнаваше само това, което беше пред него. В пещта.

Там имаше голяма метална тава, сложена на дъното. На нея, наместено в ембрионална поза, лежеше голо и полуизгоряло тяло на стара жена. Косата почти беше изчезнала и само няколко слепнали кичура се бяха прилепили до опечения череп. Кожата беше почерняла и нацепена. Горещината беше изсушила и опънала сухожилията и тялото се беше свило още повече.

Фабел гледаше трупа. Това беше шедьовърът на Бийдермайер — последната приказка на Братя Грим, която затваряше цикъла.

Финалът на Хензел и Гретел: старата вещица, хвърлена в собствената ѝ пещ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.